## GELİŞTİREN KİTAPLAR DİZİSİ

Hayallerini "kendi gücü"yle gerçekleştirebileceğine inanan insan şevklidir, inançlıdır ve yaşama sevinci vardır. Unutmayın ki, "Kişinin gelecekteki umudu, onun şimdiki gücünün kaynağıdır."

"Geliştiren Kitaplar Dizisi", okuyucuya, doğuştan hakkı olan umudunu, şevkini, yaşama sevincini ve bunları elde edebilecek gücünü hatırlatmayı amaçlamaktadır. Hayallerinden kendini ayıran cam bölmeyi kaldıracak güç her insanda vardır. Yeter ki insan, kendi iç dünyasının muhteşemliği ve onun sınırsız gücü ile tanışsın, onunla "merhabalaşsın".

Editörlüğünü üstlendiğim "Geliştiren Kitaplar Dizisi" bu "merhabalaşma" olanağını size vermeyi amaçlamaktadır.

*Doğan Cüceloğlu*

**Sistem Yayıncılık:** 130
**Geliştiren Kitaplar Dizisi**

**ON İKİNCİ MELEK**
Og Mandino

Kitabın Özgün Adı
***The Twelfth Angel***
*Ballantine Books, 1993*

İngilizce'den çeviren: **Demet Dizman**
Kapak tasarım: **Nazmiye Ece**

Dizi Yönetmeni: **Doğan Cüceloğlu**
Yayın Yönetmeni: **Osman Akınhay**

© Bu kitabın tüm yayın hakları Kesim Ajans aracılığıyla
**Sistem Yayıncılık A.Ş.**'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Birinci Basım: Eylül 1997/İstanbul
ISBN: 975-322-039-1

Dizgi: Ebru Cağaloğlu-Zehra Yılmaz
Üretim: Uğur Karaman
Montaj: Belamir Grafik
Cilt: Güven Mücellithanesi
Basım: Kurtiş Matbaacılık

Yayın ve Dağıtım:
**SİSTEM YAYINCILIK VE MAT.SAN.TİC.A.Ş.**
Tünel, Nergis Sokak, Sistem Apartmanı, No:4 80050 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (212) 293 83 72 - pbx Fax: (212) 245 66 14
e-posta: sistem@sistem.com.tr
http: www.sistem.com.tr

ANKARA BÖLGE TEMSİLCİLİĞİ
Bilim Sanat
Konur Sok. No: 17/6
Tel/Fax: 0 (312) 418 75 22

İZMİR BÖLGE TEMSİLCİLİĞİ
859 Sok. Saray İşhanı
C Blok No: 1/10 Konak/İZMİR
Tel: 0 (232) 446 27 29 Fax: 0 (232) 441 97 24

Og Mandino

# ON İKİNCİ MELEK

İngilizce'den çeviren: Demet Dizman

**SİSTEM YAYINCILIK**

## GELİŞTİREN KİTAPLAR DİZİSİ

**İyi Düşün Doğru Karar Ver** (Doğan Cüceloğlu)
**Yetişkin Çocuklar** (Doğan Cüceloğlu)
**İçimizdeki BİZ** (Doğan Cüceloğlu)
**İletişim Çatışmaları ve Empati** (Üstün Dökmen)
**Communication Conflicts and Empathy** (Üstün Dökmen)
**Ayurveda - Strese En Kolay Çözüm** (Vesile Bolaç)
**Başarı İçin Stratejiler** (John Maxwell)
**Kendine Güven ve Güç** (Les Giblin)
**Şefkatli Kapitalizm** (Rich DeVos)
**İçe Dönük Konuşmanın Gücü** (Shad Helmstetter)
**Kişiliğinizi Tanıyın** (Florence Littauer)
**Büyük Düşünmenin Büyüsü** (David J. Schwartz)
**Mesaj Sizsiniz** (Roger Ailes)
**Adım Adım Başarıya Giden Yol** (Shad Helmstetter)
**Uyanın ve Hayal Kurun** (Pat Mesiti)
**Güdülenmenin Mucizesi** (George Shinn)
**Sınırlar** (Dr. Henri Cloud - Dr.John Townsand)
**Kazanan Tutum** (John C. Maxwell)
**Kral, Savaşçı, Büyücü, Aşık** (Robert Moore)
**Bizi Biz Yapan Seçimlerimiz** (Shad Helmstetter)
**Beş Sevgi Dili** (Gary Chapman)
**Girişimcilik Tutkusu** (Michael E.Gerber)
**Hayat Boyu Flört** (Zig Ziglar)
**Bir Kapı Kapanır Bir Kapı Açılır** (Arthur Pine)
**Olumlu Düşünmenin Gücü** (Norman V. Peale)
**Max Stratejisi - Deneme Cesareti** (P. Daude)
**Hayalleri Olanlar Asla Uyumaz** (Pat Mesiti)
**Olumlu Yaşamanın Gücü** (N. Vincent Peale)
**Öğrenme Zenginliği** (Roz Townsend)
**Kişilik Bulmacası** (Florence Littauer-Marita Littauer)
**Her Konuyu Müzakere Edebilirsiniz!** (Herb Cohen)
**Depresyonu Yenmek** (Florence Littauer)

*Tanıdığım en cesur çocuk*
*Doug Turno ile*
*tanıdığım en cesur büyük olan*
*Jack Boland'ın yaşayan anılarına...*

Oğlum Matthew'un yardımları ve yol göstericiliği olmasaydı bu kitap asla yazılamazdı. *On İkinci Melek*'in çatısını kuran, bu çok özel öyküyü kaleme almak için ihtiyacım olan fikirleri üreten odur.

*Og Mandino*

# ON İKİNCİ
# MELEK

# 1

Oda hapsi.

Kendi kendine verilen bir ceza.

Cenazeden sonraki günlerde, yatakta olmadığım zamanlar çalışma odasındaki koltuğuma yığılıp saatler boyunca yaşamıma son vermeyi düşünmekten başka bir şey yapmadım. İlk iş olarak telefonun fişini çekip faksın bağlantısını kestim. Dış dünyaya açılan tüm kapılar kilitli ve sürgülüydü. Yine de her gün, evin önündeki uzun ve dolambaçlı yolda, bitmek tükenmek bilmeyen bir trafik seli ağır ağır hareket ediyor, bu hareket kapı zilinin, en sonunda ben kablolarını kopartana kadar süren kederli çalınışıyla bitiyordu. Böyle bir durumda arkadaşlarım ve komşularımın şefkat gösterisine girmeleri doğrusu karşılaşmak istediğim en son şeydi.

Geçen on yedi yıl ne kadar güzeldi! Yoğun bir çalışma temposuyla, ödüllerle, sevgiyle, neşeyle, başarıyla, hedeflerin peşinde koşturmayla, kahkahalarla ve bazen gözyaşlarıyla dolu bir on yedi yıl. Gururla ve unutulmaz deneyimlerle geçen uzun bir koşuda birçok değerli an olmuşken, şimdi, kırkıncı doğumgünümü bile görmeden, yaşamak için hiçbir anlam bulamıyordum.

Ara sıra masadan kalkıp odanın içinde, çerçeveli aile fotoğraflarına bakmak için yavaşça ve duraklayarak dolanıyordum. Hatıralar, her resmin çağrıştırdığı güzel anlar ve özel olaylar benim için hâlâ o kadar gerçekti ki sesleri ve kahkahaları bütün canlılığıyla duyabiliyordum. Çok ileriyi teleskop yerine gözyaşıyla görebileceğimizi yazan Lord Byron mıydı?

Yüksek arkalıklı tahta koltuğumu ağır ağır sağa döndürüp meşe ağacından yapılma büyük masamın alt çekmecesine uzandım, kulbundan tuttum ve yavaşça açtım. İşte oradaydı, bir telefon defterinin ve katalogların üzerinde, dün garajda hâlâ açılmamış bir sürü kutunun içinde arayıp bulduktan sonra yerleştirdiğim yerde duruyordu. On yıl kadar önce, Santa Clara'ya hırsızların dadanmasından sonra ikinci elden satın aldığım 45 kalibrelik, otomatik bir Colt tabanca. Yaşlı silahın yanında bir kutu mermi de duruyordu, dopdolu bir kutu. Silahlardan nefret ederim, her zaman etmişimdir, San Jose'de bir silah dükkânında üç el deneme atışı yaptıktan sonra o lanet şeyi bir daha kullanmadım. Bu öldürücü aleti masamda kayıt defterinin üzerine koydum ve parmaklarımı pütürlü yüzeyinde gezdirirken gözlerimi ona

diktim. Namlunun düz tarafında, tetiğin hemen üzerinde şaha kalkmış bir at figürü ile *Government Model, COLT, Automatic Caliber 45.* yazısı görünüyordu.

Namlunun ucunu başparmağım ve işaret parmağımla kaldırıp içine baktım ve aklım karmakarışık olmasına rağmen kendime acıma duygularıma bir isim ekleniverdi: Ernest Hemingway. *Aman Tanrım! Çocukluğumdan bir hayalet.* Hemingway'in kitaplarını on yaşımdayken oturduğumuz yerin kütüphanesinde keşfetmiş ve o yaz bulabildiğim kitaplarının hepsini yutarcasına okumuştum. Kararımı verişim *Çanlar Kimin İçin Çalıyor*'u ikinci kez okuyuşumdan sonra olmuştu. Büyüdüğümde yazar, ünlü bir yazar olacak ve Hemingway gibi dünyanın her yerinde macera peşinde koşturacaktım. Harika bir hayat olurdu! Ve sonra..., sonra kahramanım beni yüz üstü bıraktı. 1961 yılında bir gün içi dolu bir silahın ucunu kafasına dayayıp tetiği çekti. Onun intiharını kabullenmeye çalışırken çok güç anlar yaşadım. İnsan neden böyle bir şeyi yapacak kadar aptal olabilirdi? Neden? Bu soruyu sorduğum büyüklerin hiçbirinden mantıklı bir yanıt alamadım. Neden? Neden? Bir insan, özellikle onun kadar büyük, sert ve akıllı bir adam yaşamına nasıl son verebilirdi? Öne eğildim ve gözlerime yaşlar doldu. Kafamı sallayarak namlunun içine tekrar bakmaya başladım. *Bay Hemingway, lütfen, sizi yargıladığım ve intihar ettiniz diye aptal olduğunuzu düşündüğüm için beni affedin. Lütfen.*

Silaha sırtımı dönüp masamın tam arkasındaki pencereden manzarayı seyretmeye koyuldum. Hemen aşağıda,

yeni model bir evin karşısında tüm arka tarafı kaplayan geniş bir alan vardı. Tepeye doğru giden yol biraz inişli çıkışlıydı, beyaz banklar, bir at tavlası, sedir ağacından bir masa ile banklar vardı. Kısa sopalarımla egzersizler yapabilmem için yaklaşık yüz otuz metre boyunda, kırmızı bayraklı iki golf sahasıyla süslenmiş olan genişçe bir çimenlik uzanıyordu. Arazinin ucunda, yeni ekilmiş bir sıra çiçekli çit bitkisi ve onların hemen arkasında, bir sürü granit kaya bulunan bir otlak, yaban mersini çayırları ve gürültülü kurbağalarla dolu bir havuz bulunuyordu. Otlağın ötesinde taştan bir duvar ve boşalmaya yüz tutmuş çam, kayın, akçaağaç ile birkaç dişbudak ağacından oluşan, sağa ve sola doğru gözün alabildiği kadar uzanan bir arazi daha vardı. Aniden yağmur başladı ve cama çarpan damlalar pencerenin dışındaki görüntüyü, bir Monet tablosunu andırana kadar bulanıklaştırdı. Yeryüzünde kırk dört dönümlük bir cennet gibiydi. Sally ile ben bu eve ve araziye ilk gördüğümüz anda âşık olmuştuk. Emlakçı gösterir göstermez ve hiç pazarlık etmeden almıştık.

Sally...

Şimdi, henüz bir ay önce, o Cumartesi akşamı oturduğum yerde, onun çalışma odasından içeriye girdikten sonra masamın etrafından dolaşıp beni kucakladığı yerde oturuyorum. "Pekâlâ kasabanın kahramanı," demişti gururla, "halkını selamlamaya hazır mısın?"

"Hazır değilim ama sinirliyim. Tatlım, bu insanların çoğunu yıllardır görmedim. Bu yaşlı kasabanın bunu yaptığına inanamıyorum."

"Neden yapmasınlar? Boland'lılar seninle gurur duyuyor, John Harding. Annenle baban tüm yaşamlarını bu topluluğa adamıştı. Sen de burada doğdun, okula burada gittin, lisede son sınıfın başkanı olmanın yanısıra üç defa yazarlığa teşvik ödülü aldın, koleje gittin ve Amerika'nın her tarafında tanınan çok iyi bir beyzbol oyuncusu oldun. Şimdi, yirmi yıl sonra buradasın, tüm iş dünyası tarafından Millennium Unlimited'in, bilgisayar endüstrisinin en büyük ve en güçlü şirketlerinden birinin yeni seçilen başkanı olarak takdir görürken memleketine geri dönüyorsun. Ve.. ve... hâlâ çok gençsin! Bu insanlar neden sana saygı duymasınlar? Yaşadığımız bu çılgın dünyada gerçek kahramanlar bulmak gittikçe zorlaşıyor ve New Hamspshire'ın diğer yerleri gibi Boland da sana ve yaşamın boyunca yaptıklarına saygı göstermekte çok haklı. Geçen haftalarda pek çok insan seni *Good Morning America* ya da *Today* şovlarında gördü, *Time*'da senin hakkındaki yazıları okudular ve şimdi seni karşılarında görmek için sabırsızlanıyorlar, özellikle çocukluğunu bilen ve seni küçük bir çocuk olarak hatırlayan yaşlılar. Sabah postanede Bayan Delaney'le ayaküstü sohbet ediyorduk. Bana kasabanın Derry'li Alan Shephard'ın, uzaydaki ilk Amerikalı olmasından sonra aniden bir akşam yemeği için çıkagelmesinden beri bu kadar coşkulu olmadığını söyledi, ki o olay da neredeyse otuz yıl önce olmuştu!"

New Hampshire, Teksas'ta büyüyen Sally açısından tamamen yeni bir deneyimdi. İkimiz de portatif hesap makineleri üreten bir Los Altos firması tarafından işe alındığımız

için kolejden ayrılmıştık. Tanıştıktan üç ay sonra da evlendik. Yaşamım boyunca yaptığım en akıllıca işti. Sonraki yıllarda, yükselme tutkumla sürekli şirket değiştirmemden dolayı, az sayıdaki mobilyalarımızla elbiselerimizi altı-yedi kere, daha sonra Silikon Vadisi diye adlandırılan yerde oradan oraya taşıdık. Sally az rastlanır bir olgunluğa sahipti. Evde oturup bir ev kadını, anne ve benim destekçim olmanın kendisine yeteceğini iddia etme konusunda çok kararlıydı. Bunların hepsi oldu. Herşey çok anlamlıydı. Yedi yıl önce de sağlıklı bir oğlan çocuğu olan Rick aramıza katıldı.

Daha iki yıl önce Denver'daki Vista Computer'un satış müdürlüğü yardımcılığını üstlendim ve iki yılda şirketin gelirini ikiye katlayınca, yetkili bir adam avcısı bana dünyanın üçüncü büyük yazılım üreticisi olan Millennium'un genel müdürlüğünü kabul etmem için teklifte bulundu. Daha sonra yönetim kurulu üyeleri, söz birliği etmişçesine şirketin genel temsilciliğini üstlenmemi onayladı. Bir rüyam gerçek oluyordu. Hem kendi şirketimin başına geçecektim, hem de New Hampshire'a, köklerimin bulunduğu yere dönecektim.

Şirketin merkeziyle ana binası Concord'daydı. Burası büyüdüğüm yer olan Boland'a yeni açılan yollarla yarım saat uzaklıkta olduğundan Sally'yle oralarda bir ev bakmaya karar verdik. West Coast tarzı mobilyalarımız odaların geleneksel mimarisine hiç uymuyordu, ama bu durum Sally'yi bir nebze bile etkilemedi. Neredeyse bütün gece eski Amerika'yla ve kolonilerle ilgili kitap ve kataloglara

gömülüyordu. Sonunda beni, Millennium'un yöneticileri için hazırladığımız ilk ev partisinden önce evimizin Paul Revere'i bile gururlandıracak şekilde döşenmesi gerektiğine ikna edip bunu neredeyse hiç peşin para ödememizi sağlayarak gerçekleştirdi.

Sally beni övmeyi bitirdikten sonra "Pekâlâ," dedim, "bizim de kente inmemizi istediklerini söylediler, sanırım gitsek iyi olur. Oğlumuz nerede?"

"Rick oturma odasında, suratı da asık. Her Cumartesi arkadaşlarıyla yaptığı beyzbol maçının bu sefer büyükler yüzünden rezil olması pek hoşuna gitmedi, ama bir sonraki Çarşamba doğumgünü olduğu için şansını kaybetmemeye çalışıyor."

"Haydi gidip herkese teşekkür edelim ve kendi yaşamımıza geri dönelim," diye mırıldandım.

# 2

O Cumartesi sabahı arabamız, kısa süre önce asfaltlanmış caddelerin iki tarafına da parketmiş arabaların arasından geçerken, Main Caddesi'nde her zaman görülmeyen yoğun trafiği çok net biçimde hatırlıyorum. Halkın toplandığı yere yaklaştıkça, bir bandodan gelen borazan ve davul seslerini duymaya başlamıştık.

1781 yılında kurulmuş olan ve beş binin üzerinde nüfusa sahip Boland, küçük ve tipik bir New England kasabasıydı. Çoğunlukla bir Hollywood setini andırıyordu. İki dar yolu ve iki tarafı akçaağaçlı ana caddesi boyunca üç tane eski çatılı beyaz kilise, bir küçük restoran, bir market ve hırdavatçı, polis merkezi ve aynı kırmızı tuğlalı binayı paylaşan kentin resmi daireleri, iki benzin istasyonu ve bir bankanın şubesi bulunuyordu. Kasabanın merkezindeki "iş" bölgesine, koleje girdiğim 1967 yılından beri tek bir

yapı bile eklenmemişti. Dört yıl önceki yangından sadece yabani otlarla ve çalılarla sarılı olan büyük bir taş yapı kalmıştı ki, bu yangın benim çocukluğumda en sevdiğim yer olan Page Halk Kütüphanesini de yerle bir etmişti. Bu geniş Georgian tarzı yapı, Boland'da büyüyen en başarılı insanlardan birisi olan sanayici James Page'in cömert bağışlarıyla inşa edilmişti. Page aynı zamanda kütüphanenin tüm raflarını kitaplarla doldurmaya yetecek kadar para da tahsis etmişti. Ne yazık ki bu görkemli yapının inşaatı sırasında da Boland halkına hizmet verdiği yıllarda da, kasabanın yöneticilerinden birisi çıkıp onu sigorta ettirmeyi düşünmemiş. Dolayısıyla bu küçük kasaba, tüm çabalarına rağmen yangından sonra binayı tekrar yaptıracak parayı bulamamıştı. Kütüphanenin yıkıntısının karşısında banklara yığılmış insanlar, kuzey tarafında ise yeni açık mavi formalarıyla bando takımı duruyordu.

Rick ön cama yaklaşarak, "Vauv," dedi, "şu kalabalığa bak, baba! Herkes bizim için mi buraya gelmiş? Öyleyse burada kalıp sizi arabada bekleyebilir miyim?"

Oğlumun bu sözü üzerine ileride, Main Caddesi'nde asılı olan pankartı işaret ettim: EVİNİZE HOŞGELDİNİZ, HARDING'LER... BOLAND SİZİNLE GURUR DUYUYOR! "Gördün mü Rick? Bu karşılama seni de kapsıyor, evlat!"

Oğlum beyzbol kepini çekti ve alt dudağını büzdü. "Neden beni de kapsıyor? Ben hiçbir şey yapmadım ki."

"Şey... sen bir Harding'sin, değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse sen de suç ortağısın. Bu işte bizimle berabersin."

Topluluğun yanında, kaldırıma yakın duran bir polis memuru, arabamı görür görmez kollarını çılgınca aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Bizim için ayırmış olduğu boş park yerini eliyle işaret ediyordu. Halkın gürültülü alkışları ve tezahüratları arasında arabadan indiğimiz anda aynı görevli kollarını koruyucu bir şekilde kaldırdı. Bandoya bir işaret verirken yüksek sesle, "Hoşgeldiniz, dostlar. Üçünüz elele tutuşup bandoya doğru beni izler misiniz? Lütfen, eski dostlarınızla selamlaşmak için durmayın, yoksa platforma günbatımından önce ulaşamayız. Daha sonra bunlar için yeteri kadar zamanınız olacak ama sizi şimdi orada görmek istiyorlar," dedi. Kasaba halkı bakımlı ve yeni boy atmış çimenlerin üzerinde o kadar sıkışık bir halde oturuyordu ki, bazıları bize yol açmak için kalkmak zorunda kaldı, ama memurun yardımlarıyla, beyaz saçlı, gülümseyen bir adamın bizi selamladığı bando platformuna kadar ilerleyebildik.

Beyaz saçlı adam, bandonun, "Hail, Hail, the Gang's All Here!" şarkısını bastırarak, "Hoşgeldin, John," diye bağırdı. "Ben Steve Marcus. Beni hatırlar mısın, bilmem, ama..."

"Steve, elbette seni hatırlıyorum. Sınıfımızda para işlerine bakardın, ilk ve son yılda solda oynamıştın. Şimdi Concord'da avukatlık yaptığını duydum. Harika görünüyorsun ve neredeyse hiç değişmemişsin, bunların rengi dışında," dedim saçlarını karıştırarak.

Bando platformunun etrafında, yarım daire şeklinde sıralanmış tahta sandalyelerde diğer misafirler oturuyordu. Steve, beni, Sally'yi ve Rick'i kasabanın en seçkin üç kişisiyle, polis ve itfaiye şefleriyle, kolej müdürü ve kasabanın üç kilisesinin rahipleriyle tanıştırdı. Babamın iyi arkadaşı olan emekli yargıç Thomas Duffy dışında, bu insanların hiçbirini eski günlerden hatırlamıyordum.

Sevecen, derin bas sesiyle, "John, tek üzüntüm, bu çok özel günde annenle babanın da burada olmaması," dedi.

"Benim de efendim. Çok iyi görünüyorsunuz!"

"Sen de öyle, evlat."

Steve bir sonraki sandalyenin önünde durdu ama orada oturan kişiyl tanıştırmadı. Bunun yerine hafifçe gülümseyerek, "Bu bayanı hatırlıyor musun, John?" diye sordu.

Biraz yaklaştım. Zayıf bir bayandı, çiçek desenli yazlık bir elbise giyiyordu, gümüş rengi saçları sıkıca topuz yapılmıştı ve dizlerinde beyaz kumaştan küçük bir çanta duruyordu. Çerçevesiz gözlüklerinin ardından çekinerek bakarken doğrulup iki eliyle bana doğru uzandığında alt dudağında hafif bir titreme vardı.

"Bayan Wray," dedim şaşkınlıkla, "siz misiniz?"

Gözlerini kapattı ve başını eğdi. Çok saygı duyduğum birinci sınıf öğretmenimi, bu özel insanı, kucaklamak için dizlerimin üzerine çöktüm. Başarıya giden basamakları çıkarken bana her adımda yardımcı olan kitap tutkusunu o

aşılamıştı. Yanağını usulca öptüm ve "Bu gerçekten özel bir gün," dedim.

Bayan Wray yanaklarından yaşlar süzülürken başıyla sözlerimi onayladı. Ona Sally'yi tanıştırdıktan sonra Rick'e yöneldi ve "Bu oğlun mu, John?" diye sordu.

"Evet, bu Rick, Bayan Wray. Bu yıl üçüncü sınıfa gidecek."

Küçük ellerini oğlumunkilerin üzerine koyarak kararlı bir sesle, "Rick," dedi. "Umarım babanla bizim kadar sen de gurur duyuyorsundur. O çok küçükken bile, bir gün onun önemli bir insan olacağını biliyorduk."

Rick en sonunda cesaretini topladı ve "Siz gerçekten babama birinci sınıftayken öğretmenlik mi yaptınız?" diye sordu.

"Tabii. Neredeyse otuz beş yıl önce."

"Küçükken çok akıllı mıydı?"

Bayan Wray kesin bir şekilde onayladı. "Eğer onu üçüncü sınıftan başlatmak mümkün olsaydı bunu da yapardım. O kadar akıllıydı."

Derken omuzumda bir el hissettim. "Konuşmanızı böldüğüm için çok üzgünüm," dedi Steve, özür dilercesine, "ama herkes program için hazır. Sen, Sally ve Rick şuradaki boş sandalyelere otururlarsanız başlayabiliriz."

Önce hepimiz ayağa kalkıp kestane rengi ve beyaz üniformalı Boland Lise Bandosu eşliğinde ulusal marşımızı söyledik. Daha sonra rahiplerden biri kısa bir konuşma

yaptı ve bunu tatlı bir sesi olan balık etinde bir kadının bir Streisand klasiği "Memories"i söylemesi izledi. Bu sırada karımın ve çocuğumun ellerini sıkıca tutuyor, yaradana bana bu kadar güzel bir yaşam bahşettiği için tekrar tekrar teşekkür ediyordum.

Sonra Yargıç Duffy yavaşça yerinden kalktı, hiçbir davet olmadan mikrofona doğru yürüdü, mikrofonun ucunu biraz yukarıya kaldırdı, boğazını temizledi ve konuşmaya başladı: "Baylar bayanlar, buraya içimizden birini çok kısa zaman içinde kazandığı nice başarılardan ötürü kutlamak amacıyla toplandık. Bugün kasabamızın tarihinde önemli bir andır. Priscilla ve Leland Harding'in arkadaşları olduğumu söylemekten gurur duyuyorum. John'un doğduğu zamanı ve babasının bankanın kapısında karşılaştığımızda gömleğimin cebine bir puro koyarken ne kadar coşkuyla dolu olduğunu hatırlıyorum. Leland'ın duyduğu gurur, yaşadığı yıllarla birlikte artmış olmalı. John Boland, Küçükler Ligi'nde ikinci köşe ile üçüncü köşe arasında tanınmış bir oyuncu oldu, Ulusal Onur Topluluğu'nun bir üyesiydi ve Boland Lisesi'nden takdirname alarak mezun oldu. Son sınıfta futbol ve beyzbol takımlarının kaptanlığını yaptı, basketbolda da eyalet çapında bir forvetti. Son yıl beyzbolda vuruşları ve tutuşları o kadar iyiydi ki, ülkenin herhalde en iyi beyzbol programına sahip olan Arizona Eyalet Üniversitesi'nden burs kazandı. Arizona'daki son yılında dört yüzden fazla vuruş yaptı ve diz kıkırdağı parçalanıp lig hayalleri sönene kadar profesyonel lig menajerlerinin ağzını sulandırmaktaydı..."

Main Caddesi program başladığı andan itibaren trafiğe kapatılmıştı, ama Yargıç Duffy'yi dinlerken beni asıl heyecanlandıran şey orada toplanan muhteşem kalabalığın davranışı olmuştu. Bir bebeğin ara sıra ağlaması dışında herkes Yargıç'ın her sözünü dikkatle dinliyor veya öyle görünüyordu. İnsanların onun güzel konuşmasından mı yoksa benim başarılarımdan mı etkilendiklerinden emin değildim.

Yargıç yazılı bir kâğıda bakmadan devam etti: "Beyzbol oynama hayalleri yıkılmış olduğu için kalbi kırılan John Harding yine de 1971 yılında sınıfının üst sıralarında mezun oldu, California'daki bir yüksek teknoloji firmasına girdi ve şimdi, yirmi yıldan az bir sürede iş dünyasında çok iyi bir yere geldi. Pek çoğunuzun bildiği gibi, sevgili genç arkadaşımız bu yakınlarda yıllık satışı bir milyar doların, ki bu bin milyon dolar yapar dostlarım, üzerinde olan bir bilgisayar şirketinin, belki de New England'daki en büyük bilgisayar şirketinin başkanı ve genel müdürü seçildi. *Concord Monitor* ve *Manchester Union Leader*'dan *Wall Street Journal*, *USA Today* ve *Forbes*'e kadar bütün medya John'un karakterine olduğu kadar yöneticilik anlayışına da övgüler yağdırdı. Onu geçtiğimiz günlerde televizyonda görme hazzını yaşadıysanız, bu genç zeki adama hem saygı duymamazlık hem de sevmemezlik edememişsinizdir. Bütün bunların yanısıra beni en çok gururlandıran şey, John'un, şirketini temsil etmek üzere doğuya geldiğinde ailesiyle yaşamak için bu kasabayı seçmesidir. Concord'un çevresinde pek çok şatafatlı yerleşim merkezinde oturabilirdi ama o Boland'ı seçti. Evine,

büyürken güzel yıllar geçirdiği, onu hatırlayan ve seven insanların bulunduğu topraklara geri döndü."

Alkışlar giderek yükselirken Yargıç Duffy bana döndü ve gülümseyerek cekedinin cebinden, kalın bir kırmızı kurdelenin ucunda sallanan bronz bir madalya çıkardı. "John Harding," dedi mahkemede duruşma yönetirken kullandığı ses tonuyla, "lütfen, öne çıkıp bu güzel insanların sana karşı iyi duygularını simgeleyen küçük armağanı kabul eder misin?"

Madalya en az yedi santim çapındaydı. Yargıç onu yüzüme yaklaştırıp, "Madalyanın üzerinde şu sözler var: 'Değerli insan John Harding'e. Boland seninle gerçekten gurur duyuyor,'" dedi. "Arkasında da şehrimizin amblemi, eyaletin parolası olan 'Ya özgürlük, ya ölüm' sözleri yer alıyor." Madalyayı kalabalığın uğultusuyla birlikte yukarıya kaldırdı, bana döndü ve kırmızı kurdeleyi başımın üzerinden geçirip beni kucakladı. Daha sonra yavaşça oturduğu sandalyeye döndü.

İnsanlar ayağa fırlamış bir halde alkışlayıp bağırıyorlardı ve bando da birden "The Impossible Dream" parçasını çalmaya başladı. O anda yüzümü Sally'ye döndüm. Sally ağlıyordu, ama Rick ayaktaydı ve alkışlayanlara katılmıştı. Bando müziği kesene, insanlar da sakinleşene kadar mikrofonun önünde durdum.

Ağır metalin mikrofona çarpmasını engellemek için madalyayı kazağımın içine sokarken, "Dostlarım," diye söze başladım. "Size, bana ve aileme yapmış olduğunuz bu

sıcak ve çok güzel jestten ötürü tüm kalbimle teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca, iki aydır burada yaşamamıza rağmen, Concord'da Millennium'un yönetimiyle çok yoğun olduğum için henüz eski dostları ziyaret etme fırsatı bulamadım. Bunun için çok üzgünüm, sizden de özür diliyorum. Unuttuğum bir şeyi de eklemek istiyorum. Kısa bir süre içinde Harding'ler bir barbekü partisi veriyorlar. Bu partiye hepiniz davetlisiniz!"

Tezahüratlar dinene kadar bekledim. "Geldiğimden bu yana beni en çok heyecanlandıran şeylerden biri de pek çoğunuzun Boland'ı asla terketmemiş olması. Burada doğdunuz, büyüdünüz, okula gittiniz, evlendiniz ve şimdi çocuklarınızı burada yetiştiriyorsunuz. Ne kadar akıllıca! Hepiniz iyi bir şey gördüğünüzde bunu anlıyorsunuz. Ben mutlu ve barış içinde bir yaşam sürmek için New Hampshire'dan daha iyi bir yer düşünemiyorum."

"Yargıç Duffy gibi ben de annemle babamın bu özel anı bizimle paylaşmasını isterdim, ama onların sevgisi ve desteği olmadan, sağladığım başarıların yarısına bile ulaşamayacağından emin olduğum kadar bizi izlediklerinden de eminim. Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Bugün, hiç şüphe yok ki yaşamımın en mükemmel günü."

Ve sonra, kutlamadan sadece iki hafta sonra yaşamım, bulunduğu zirve noktasından aşağı sürüklenerek acının ve umutsuzluğun en derin noktasına saplandı. Sally ve Rick, Everett yolunda, Manchester'a alışveriş yapmaya giderken kuzeye doğru yol almakta olan eski bir Ford pikapın ön sol tekerleği patlamış, sürücü direksiyonun kontrolunu

kaybetmiş ve Sally'nin station arabasına önden çarpmış. Sally ve Rick bu kazada öldüler...

...Çalışma odasında masama ve 45'lik Colt tabancama geri dönmeden önce yağmur damlalarının aktığı pencereden dışarıya ne kadar baktığımı hatırlamıyorum. Sağ alt çekmeceyi tekrar açtım, mermi kutusunu çıkarıp silahın yanına koydum. Çirkin görünüşlü mermiler önüme yuvarlanana kadar bir tikim varmış gibi kutuya hafif hafif vurdum. Buraya kadardı. Ölmek istiyordum. Hem de çok. Kalbimdeki acının dinmesini istiyordum ve yeryüzünde umutsuzluğumu yok edecek bir ilaç yoktu. Sally ve Rick olmadan yaşamak bir cezaydı; buna bir dakika daha katlanmak zorunda değildim. Şarjörü çıkarıp kurşunları birer birer içine yerleştirmeye başladım. Çok kolaydı. Nihayet hazırdım. Şarjörü silaha taktım. *Haydi! Düşünme! Sadece tetiği çek!* Silahı şakağıma dayadım.

"Tanrım," diye hıçkırdım, "lütfen beni affet!"

Ve sonra bir melek (evet, bir melek) yaşamımı kurtardı!

# 3

Önce uzaklardaki bir fırtına gibiydi. Gürültüler neredeyse ritmik vuruşlar gibi devam edince, sesin evin arka tarafındaki tahtaları yumruklayan birinden geldiğini anladım. Derken verandada ayak sesleri ve birinin bağırdığını duydum: "John, John, içeride misin? Yanıt ver, lütfen. Kapıyı aç. En azından bir pencereyi! John, benim Bill West. Beni duyabiliyor musun, dostum?"

Bill West? Olabilir miydi? Boland'daki çocukluk yıllarım boyunca en yakın arkadaşım olmuştu. Bir kan kardeşinin olabileceği kadar yakındık birbirimize. Anaokulunda iki ürkek çocuğun aynı otobüs sıralarını paylaştığı ilk günden, okul mezuniyetinde onun babasının yeşil Buick arabasını paylaşmaya kadar herşeyimiz birlikte geçmişti. Bill West? Bill West? Dostum, takım arkadaşım, izci, kendinden emin ve üst ego. Evin arka tarafından benim adımı haykıran

ses gerçekten Bill'in sesi miydi? Sally'yle birlikte Boland çevresinde ev bakmadan önce bile onunla bağlantı kurmaya çalışmış, ama nedense başarılı olamamıştım. Daha sonra öğrendiğime göre, eşi ve iki oğluyla beraber hâlâ kasabada yaşamasına rağmen hasta olduğu için çalıştığı şirketten üç aylık izin almıştı ve o sırada Santa Fe'de bulunuyordu. Kendisini ölümün eşiğine getiren üç by-pass ameliyatından sonra iyileşmeye çalışmaktaydı.

Yumruklama sesleri giderek yükselmeye ve yaklaşmaya başladı. Aniden masanın sağ alt çekmecesini açtım, silahı ve mermi kutusunu telefon defterinin arasına koyup üstüne de katalogları örterek saklamaya çalıştım ve çekmeceyi hızla kapattım. Hiç kimsenin, özellikle en eski ve en çok sevdiğim dostumun intiharıma tanık olmasını kesinlikle istemiyordum.

İşte oradaydı, dikkatlice bakıyor, ellerini gözlerine siper ederken, "John! Benim, Bill West. Ne olur, yanıt ver, John!" diye bağırıyordu.

Dayanamayıp ayağa kalktım ve pencereye yaklaştım. Bill, kendisini toparlamadan önce birkaç adım geriye atarak yalpaladı, gülümsedi ve parmağını bana doğrulatarak, "Hey, eski dostum. Nihayet seni buldum! Benim, John, Bill... Bill West," dedi.

Ona zorla gülümsedim ve sesimi daha rahat duyabilmesi için pencereye yaklaştım. Sağ tarafı göstererek, "Verandanın sonunda bir kapı var," diye bağırdım. "Oraya git, şimdi açıyorum."

Birbirimizi uzun bir süre kucakladık ve sonra geri çekildik. Bill iki avucuyla yanaklarıma hafifçe vuruyordu ve benim de parmaklarım onun ensesinde sıkı sıkıya kenetlenmişti. O halde ikimiz de gözyaşlarımızı tutamayarak ağladık.

Mendilini çıkartıp burnunu temizledikten sonra Bill konuştu. "Ne müthiş bir kavuşma, değil mi? Çok üzgünüm, John."

Ona yanıt vermek istedim, ama yapamadım. Bill, ellerini omuzlarıma koyup boğuk bir sesle, "Millennium'daki yükselişini okudum. Jessie Teyze bizi New Mexico'dan arayıp Boland'daki hoşgeldin partisini anlattı, ama doktorum, ailemi seviyorsam geri dönmeden önce Santa Fe'de bir hamakta birkaç ay daha yatmam gerektiğini söyledi. Eski dostumu daha sonra da kutlayabilirmişim. Sonra Jessie bir kez daha arayıp Sally ile Rick hakkındaki feci haberi verince daha fazla dayanamadım."

"Bill," dedim, "doktorunu dinlemeliydin. Desteğin için teşekkür ederim, ama korkarım hiç kimse benim için bir şey yapamaz. Haydi, gel, burada kapı önünde durmayalım. Oturma odası daha rahattır."

Bill sonunda kararsızca, "Burası... burası çok güzel bir yer," diyene kadar sessizce oturduk.

Bakışlarımı bir an antika Heriz halısına kaydırıp başımı salladım. "Sally, yılbaşına kadar burayı istediğimiz şekle sokacağına söz vermişti. Sanırım kazadan sonra buraya sadece bir kere geldim ve onda da birkaç dakika durabildim.

Baktığım her yerde onu görüyorum. Şu Queen Anne sandalyesini ve Conway'deki ceviz masayı aldığımız öğleden sonrayı, tatil için alışveriş yapmaya çıkıp eve şu Chippendale kanepeyle döndüğümüz yağmurlu Pazar sabahını hatırlıyorum."

Bill, Portsmouth limanındaki yalkenlileri gösteren yağlıboya tabloyu, sallanan Shaker koltuğu, büyük şömineyi, şöminenin ceviz oymalı rafını ve onun üzerinde asılı olan çakmaklı tüfekle bize en yakın köşedeki iki buçuk metrelik saati inceleyerek bakışlarını yavaşça odada gezdirdi.

Saat çalmaya başladığı anda, "Muhteşem," diye iç geçirdi.

Başımla onayladım. "Sally'nin en sevdiği eşya... Tüm eşyalar."

Bill zorla gülümsedi. "Birbirimizi görmeyeli ne kadar oldu?"

"Lise mezuniyet toplantısından beri görüşmedik. Onuncu yıldı, değil mi? Sadece ona katılmıştım. Sonra işlerim çok yoğunlaştı."

Bill kafasını salladı. "Bu on yıl kadar önceydi! Kahrolası zaman, nasıl da geçiyor?"

"Bilmiyorum, eski dostum. Gerçekten aldırmıyorum."

"Bana cenazeden beri kimsenin seni kasabada görmediğini söylediler. Bu kadar zaman hep burada kapalı mı kaldın?"

"Hayır. Her akşam karanlık bastıktan sonra giriş yolu boyunca yürüyüp posta kutumu temizliyorum. Dışarı çıkmak için başka bir nedenim yok. Derin dondurucu yeterince dolu ve mahzende de hâlâ şarap var."

"Peki, ya şirketin ne olacak? Geçtiğimiz birkaç yıl içinde bazı problemlerinin olduğunu biliyorum ve dümenlerinde onları azgın sulardan kurtaracak yeni liderlere ihtiyaçları olduğunu sanıyorum."

Bir an durakladım. Bu kelimeleri söylemek zordu. "Bill, cenazeden iki gün sonra Millennium'un yönetimindeki en samimi arkadaşıma kısa bir mektup yazarak istifamı verdim. Buna neden olarak da, sabahlan yataktan kalkmak bile benim için bir işkence halini aldığından onları yönetemeyeceğimi, şirketin bundan çok daha iyisini hak ettiğini söyledim. İstifa mektubu yazmak beni incitmedi, hatta içinde bulunduğum durumu kavramam açısından bir fikir bile verdi. Tüm hayallerimi ve ümitlerimi Rick ve Sally'yle birlikte toprağa gömdüm. Aradan birkaç hafta geçti ve benim düşüncelerim hâlâ değişmedi."

"Millennium'un oval masasının etrafında oturan yönetim kurulu üyeleri katı insanlar. Altı yıl önce, John, ödeyecekleri emekli aylıklarının ödeme planını yapmak için bir hayli ter dökmüştüm. Sigorta ve ödeme planları konusunda otuz yıllık deneyimim var, ama onlar benim komisyon olarak aldığım parayı kuruşu kuruşuna hak etmemi sağladılar. Sen mektubuna nasıl bir yanıt aldın?"

"Asla beklemediğim bir yanıt. İstifamı kabul etmediler. Bana dört ay paralı izin verdiler ve İşçi Bayramı'ndan sonra

herhangi bir gün kendileriyle görüşmemi istediler. Mektubumda işe kendim aldığım ve başarılı olabileceklerine inandığım iki başkan yardımcısının isimlerini verip onları kendi yerime tavsiye etmiştim. Kurul onlardan birini dört aylığına geçici olarak genel müdürlüğe getirmiş."

"O zaman Eylül ayında işe geri dönüyorsun."

Hiçbir şey söylemedim.

"John?"

Ona ne diyebilirdim ki? Millennium'un başkanı olarak bir gün daha çalışmak istemediğimi mi? Hatta bir gün daha *yaşamak* bile istemediğimi mi? Ve o buradan ayrılır ayrılmaz yarım kalan işimi bitirip kendimi öldüreceğimi mi?

"John? John, çok üzgünüm. İşe dönmeyi düşünmek için henüz çok erken. Sormam bile büyük saygısızlıktı. Buraya sadece sana destek olmaya ve acını hafifletmek için yapabileceğim bir şey varsa bunu öğrenmeye geldim. Eski günlerdeki gibi, hatırladın mı?"

Dizine hafifçe dokunup, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bill ayağa kalktı, kaşlarını çatarak aşağıya, bana doğru baktı. "Buraya gelişimin bir nedeni daha var. Yardıma ihtiyaç duyuyorum ve bunun için senden başka başvurabileceğim kimse yok."

"Söyle."

"Arabam evinin önünde. Kısa bir gezinti yapıp dışarıda konuşmaya ne dersin?"

"Ne?"

"Biraz gezelim diyorum. Seni kısa bir gezintiye çıkarmak istiyorum. Kasabadan çıkmayız ve seni yarım saat içinde geri getireceğime söz veririm. Yemin ederim!"

Yarım saat. Zamanın küçük bir parçası. Zaman. Dünyadaki en değerli şey ve değeri her geçen gün daha da artıyor. Franklin, zamanı yaşamın hammaddesi olarak nitelermiş. Şimdi en eski arkadaşım benden *sadece* yarım saatimi istiyor ve bunu yaparken penceremi yarım saat sonra vurmuş olsaydı cesedimle karşılaşmış olacağını bilmiyor.

Kafamı salladım. "Üzgünüm, eski dostum, ama sana eşlik edebileceğimi sanmıyorum, bu kadar az zaman için bile olsa. Bindiğim en son araba cenaze arabasının arkasındaki uzun ve siyah Cadillac'tı."

"Ne olur, beni sevindir, John. Bana iyi bir yol arkadaşı olmanı istemiyorum. İçinden gelmiyorsa tek kelime bile söyleme. Sadece gel, lütfen. Lütfen."

Gittim.

Main Caddesi'ne varana kadar ikimiz de tek kelime bile etmedik, ama bando platformunun önünden geçerken, Bill, "Bu yaşlı kasabanın sana hoşgeldin kutlaması yaptığını öğrendim," dedi. Birden yüzüne acı bir ifade oturdu, direksiyona sinirli bir şekilde vurarak, "Üzgünüm, John!" dedi.

Yanıt vermedim. Vaftiz kilisesini geçtikten sonra Bill sağa döndü, küçük bir köprüyü geride bıraktı ve nihayet

ince uzun taşları olan eski kasaba mezarlığını da geçtiğimizde beni nereye götürdüğünü anladım. Birkaç dakika içinde uç tarafı tel örgülerle kapalı olan park alanına girdik. Tel örgüler en az dört metre yüksekliğindeydi ve üzerinde eski İngiliz harfleriyle Boland Küçükler Ligi Sahası'nda olduğumuzu belirten bir tahta levha asılıydı. Sanki nerede olduğumuzu öğrenmek için ona ihtiyacım varmış gibi.

Bill'i, tel örgüyle tahta dış duvar arasında kalan ve sahanın sağ tarafına açılan kapıya doğru izlerken kalbimin hızla attığını hissedebiliyordum. 202 sayısı gayet açık bir şekilde hem sağ hem sol sahanın çitinin köşesine, faul çizgilerinin arasındaki mesafeyi belirtmek için boyayla yazılmıştı. Küçükler Ligi'ndeki son yılımda çitin üzerinden aşıp giden vuruşum gözlerimin önüne geldi. Ertesi gün amcamla birlikte mesafeyi ölçünce nasıl gururlanacağımı bilememiştim.

İkimiz birlikte orta sahaya vardığımızda Bill durdu, kollarını bana doğru uzattı ve "John," dedi, "şimdi gerçekten evindesin."

Derin bir soluk aldım ve tam bir dönüşü tamamlayana kadar yavaşça sağıma doğru döndüm. Sonra aynı şeyi bir de ters yöne yaptım ve fısıltılı bir sesle, "Garip, gerçekten garip. Burası tıpkı otuz yıl önce göründüğü gibi! Yeni boyalar, yeni tahta, düzenli çitler ve çok daha iyi bir park alanı, ama hâlâ bizim sahamız. Bak, Billy, hâlâ sahanın dışında çitlerin sağına ve ortasına yapıştırılan küçük reklamlar var. Bazı firmalar da biz oynarken reklam afişleri yapıştırıyorlardı. Sol tarafta da yine duvar yeşile boyanmış ve hiç

reklam afişi yok, aynı "Yeşil Canavar" dediğimiz Boston'daki Fenway Park'ın sol duvarı gibi."

Ardından başımızın üstündeki skor tabelasını işaret edip gülümsedim. "Babalarımızın her devre skor tabelasının yanındaki merdivene tırmanıp sayıları astıklarını hatırlıyor musun? Maçtan önce kura çekilirdi ve adı çekilen kişi, yani 'kaybeden kişi' her devreden sonra yapılan sayıları asardı."

"Bunu hâlâ yapıyorlar, John."

Sahanın ortasına doğru eski oynadığım yere, iç sahaya varana kadar yavaşça yürüdüm. Bill geriye, ikinci köşenin olması gereken yere doğru birkaç adım attı ve birbirimize baktık. Aniden refleks olarak ellerimi çırptım, sanki çok sert gelen bir topu yakalayacakmışım gibi yere çömeldim, kavradım ve görünmeyen topu koşup ikinci köşede bekleyen Bill'e attım. O da topu alıyormuş gibi uzandı, döndü ve birinci köşenin olması gerektiği yere fırlattı. Çift oyun! Alkışladım.

İkimiz kolkola atıcının yerine doğru yavaşça yürüdük. "Şu tribünlere bak," dedim. "Neredeyse hiç değiştirmemişler! Yukarıda yirmi sıra kadar var, üçüncü köşenin hizasından başlayıp kaleyi de içine alarak birinci köşeye kadar gidiyor. Vuav!"

Bill, üçüncü köşenin arkasındaki yedekler kulübesini işaret ederek, "Oturma kapasitesi değişmedi. Bu tribünler binin biraz altında seyirci alıyor. Beş bin kişilik bir kasaba için fena sayılmaz. Haydi, gidip oturalım," dedi.

"Bunlar farklı," dedim. "Bizim sadece banklarımız vardı, ama bunlar sahadan basamak basamak yukarıda ve gerçek betondan. Büyük lige göre."

Yürüye yürüye kulübenin içine girip ince, yeşil banka oturduk. "Saha iyi durumda," dedim, "buraya çok iyi bakıyor olmalılar."

"Evet, sezon üç hafta sonra başlayacak. Seçmeler bu cumartesi sabahı. Saha hazır durumda ama korkarım lig hazır değil."

"Bu ne demek?"

"Son yirmi yılda bir yıl dışında her zaman dört takımlı ligimizi her takımda en az on iki oyuncuyla oluşturacak kadar elemanımız oldu, bu yıl da ancak bu kadar oyuncumuz olacak."

"O zaman sorun ne?"

"John, iki oğlum da şimdi üniversitede, yani Küçükler Ligi'ne katılalı uzun yıllar oldu. Aynı şeyi babaları için söyleyemem. Hatırlayacağın gibi pek çok oyuncunun babalarına yönetici ya da koç olmayı teklif etmesi imkansız bir şey, çünkü yoğun iş tempoları çalışmalara katılmalarını engelliyor. Oysa ben çalışma saatlerimi kendim ayarlıyorum. Bu yüzden her yıl koç olabileceğimi belirtiyorum ve eğer dört takımdan birinin yöneticisi beni isterse bir sezon boyunca onunum."

"Bill, bu harika. Program konusundaki bilgin ve çocuklarla iletişimindeki deneyiminle her takıma çok yararlı olacağından eminim."

"Umarım öyle olur," dedi. "Her neyse, birkaç ay önce oğlu geçen yıl ligin yakalama yıldızı olan Tom Langley ligin başkanı ve bu yılki dört takımdan birinin yöneticisi seçildi. Bana da koç olup olamayacağımı sordu. Tabii ki kabul ettim. Sonra anjinim nüksetti ve bu yıl, tabii sonsuza kadar sürmezse, ligin dışında kalacağımı anladım. Bu arada senin üzüntünü duyunca herhangi bir şekilde yardım edip edemeyeceğimi bilmek için gelmeliydim. Oysa artık kalmam için başka bir neden daha var. Ligin bana ihtiyacı var. Langley, çalıştığı şirkette terfi ettirildi ve şimdiden evini satıp Atlanta'ya yerleşti. Bu yüzden bir takımın yöneticiye ihtiyacı olacak ve önümüzde fazla bir zaman yok."

Yıllardır arkadaş olduğumuz için bütün bu anlattıklarının arkasından neyin geleceğini tahmin edebiliyordum. Bill bana doğru eğildi ve "John, senden bir iyilik istediğimi söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Ona bakamadım. "Beni bir gezintiye çıkarmak istediğini sanıyordum."

Bill kıkırdayarak güldü. "Şey, bir anlamda öyle yapıyorum. On iki oyunluk bir gezinti bu. Başarın ve konumun lig görevlilerinin gözünü korkuttuğu için ve özellikle büyük kaybından hemen sonra seninle bağlantı kurmakta kararsız kalmışlar. Ben de senin bu yıl bir Küçükler Ligi takımına yöneticilik yapıp yapamayacağını tartışmayı önerdim."

"Eski dostum," dedim üzüntülü bir ses tonuyla. "Bırak ailelerinin baskısından kurtulmaya çalışan on iki afacan çocuğu idare etmeyi, kendi kahvaltımı hazırlamaktan bile acizim. Mümkün değil, yapamam."

"John, hepimiz senin iyi bir Küçükler Ligi yöneticisi olacağına inanıyoruz. Geçmişin sayesinde programa ve hedeflere aşinasın, harika bir öğretmen ve model olabilirsin. Oyuncular galibiyeti ve yenilgiyi nasıl kabullenmeleri, takım arkadaşlarıyla rakiplerine nasıl davranmaları gerektiği konusunda çok şey öğrenebilecekleri gibi, beyzboldaki ustalığından da yararlanabilirler. Senin hakkında çok şey hatırlıyorum, dostum. Çocukların seni seveceğini biliyorum."

"Ama bu sevgi iki yöne de akmalı ve korkarım, dostum, benimki şu anda Maplewood Mezarlığı'nda gömülü."

"Sana yardım edeceğim, John. Ben iyi bir koçum. Millennium da sana bütün yaz izin verdi, önümüzdeki birkaç ayını geçirmek için harika bir fırsat olacak. Kaldı ki bu çok iyi bir terapi de olabilir."

Başımı salladım, "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Bunu yapamam."

Bill ayağa kalktı, yavaşça kulübenin basamaklarını çıktı ve yüzünü sayı kalesine çevirdi. Birden durakladı, bana döndü ve "John, Küçükler Ligi'ndeki son yılımızı hatırlıyor musun," dedi. "Hiç yenilgi almadan lig şampiyonu olmuştuk. Takımımızın adını hatırlıyor musun?"

"Tabii hatırlıyorum. Melekler."

Bill başını salladı. "Bu yıl yöneticisi olmayan takım da o."

Ne kadar uzun süre bilmiyorum, gözlerimi kapadım. Sonra kendimi, "Seçmeler cumartesi sabahı mı demiştin?" diye sorarken buldum.

Bill bana doğru eğildi ve yavaşça, "Cumartesi dokuzda. Lütfen, bunu düşün, John. Fikrini değiştirirsen ben saat sekiz buçuk gibi burada olacağım, tamam mı?"

"Bugün günlerden ne?"

"Perşembe."

Sağ sahaya doğru kalın yeşil çimlerin üzerinde yürürken Bill'in arkasındaydım. Bill birden tökezledi, zorlukla toparlandı ve yere eğildi. Bana döndüğünde elinde şimdiye kadar gördüğüm en parçalanmış ve yıpranmış beyzbol topu vardı. Topu elime bıraktı ve bir kelime bile etmeden yürüdü gitti.

# 4

Bill beni ön kapıda bıraktıktan sonra içeriye girmek istemediğim için evin çevresinde dolanıp çayırlardan otlağa doğru yürüdüm. Çiçek açmış pars zambakları, ağaçlıklara kadar amaçsızca ve doğal bir karmaşıklık içinde sıkça kümelenmiş, yaban mersinleri de beyaz çiçeklerle bezenmişti. Dallardan birine yaklaşıp elimi nazikçe çiçeğe sürdüm. Rick, Sally ve ben buraya taşınmadan önce bu otlakta defalarca dolaşmıştık. Sally'ye yaban mersinlerini gösterdiğimde ne kadar heyecanlandığını hâlâ hatırlıyorum. İki kolunu da havaya kaldırıp bütün dallara uzanmaya çalışmış, "Olgunlaşınca ikiniz bunları toplarsanız ben de size yiyemeyeceğiniz kadar çok turta ve kek pişireceğime söz veriyorum!" diye bağırmıştı.

Küçük bir çiçek demetini nazikçe koparıp gömleğimin cebime yerleştirdikten sonra oval havuza doğru inen

yokuştan aşağıya yürüdüm ve suyun kenarında o gün üçümüzün paylaştığı aynı düz granit kaya parçasının üzerine oturdum. Emlakçı bize suda levrek olduğunu söylemiş, ben de Rick'e bir olta takımı alarak kullanmayı öğreteceğime söz vermiştim. Ne yazık ki bunu yapma şansım hiç olmadı.

Sonunda eve döndüğümde iki arabalık garajın yan kapısından girdim ve tepeden sarkan lambanın ipini çektim. Lincoln'ümü yaklaşık üç haftadır kullanmamıştım. Önce lastiklerin inip inmediğini kontrol etmek amacıyla küçük adımlarla etrafında dolaştım. Tabii garajın diğer bölümü artık boştu. Orada, iki küçük kahverengi yağ damlasından başka, bir arabanın parketmiş olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Sol duvarda Rick'in yedinci yaşgünü hediyesi vardı, üzerinde hâlâ en ufak bir çizik bile bulunmayan kırmızı "Street Rocker" bisiklet.

Mutfakta kendime neredeyse günlük bir diyet haline gelen tuzlu krakerlerle yerfıstığı ezmesini ıslatmak için koyu bir kahve hazırladım. Sally'nin, George Washington'un ilk yemininden önce yapıldığını öğrendikten sonra satın almakta ısrar ettiği altı sandalyeli antika çam masaya oturduğumda kendimi mutfak duvarından bana bakan bir işlemeyi incelerken buldum. Yine hatıralar. Günlük işlerinin bir kısmını bitirdikten sonra sallanan koltuğunda oturup hayal edilebilecek her rengi kullanarak ketenin üzerine dizi dizi harfler, çiçekler, manzaralar, meyveler ve hatta şiirler işleyen, bu sırada kendi kendine mırıldanan sevgili annem. En küçük ayrıntıyla bile ilgilenirken gösterdiği

sabretme gücü, yeteneğiyle birleşip ona New Hampshire panayırlarının oldukça zorlu yarışmalarında pek çok derece kazandırmıştı.

Mutfağımızdaki işleme, alfabenin hem küçük hem büyük harflerini, ayrı karakterlerde on iki sıra halinde gösteriyordu ve annemin bize düğün hediyesiydi. Evlilik yaşamımız boyunca kullandığımız her mutfağa asmıştık. Sally bir gün anneme, "Bazı insanlar evlerine uğur getirmesi için at nalı asıyorlar," demişti, "bizim evimize de sizin eşsiz işlemeniz uğur getiriyor." Yıllar boyu hiçbir mutfağımızda burada olduğu gibi durmamıştı. Camsız çerçevenin altında -annemin "aynı eski günlerde yaptıkları gibi" dediğini hatırlıyorum- adı ve işlemenin tamamlandığı tarih vardı, *Elizabeth Margaret Harding, Ağustos 1954.* Ben o sırada sadece dört yaşımdaymışım.

Annemin ölümle, hatta babamın ölümüyle ne kadar ilgilendiğini aniden hatırladığımda mutfakta oturuyor, kahvemi yudumluyor, yediğim krakerin ağzımın içinde çıkardığı sesleri dinliyor ve yaşamımın pek çok yılını beraber geçirdiğim o işlemeye hipnotize olmuş gibi bakıyordum. Annem çok dindardı ve Boland'ın neresinde bir ölüm olsa, ister yabancı ister tanıdık, tören ister ölünün evinde düzenlensin ister cenaze yerinde, ölüyü beklemek konusunda ısrar ederdi. Çok küçükken beni de komşuya bırakmak yerine yanında götürürdü. Şimdi mutfağımda, önümde onun işlemesiyle otururken yas tutan insanları rahatlatmak için yaptıklarını hatırlamak çok kolay. Onun teselli sözlerinin yıllar boyu değişmediğini çok iyi hatırlıyorum. Yakın bir

zamanda ben de bir arkadaşımın ölümünden sonra aynı sözleri kendime söylemiştim.

Annem, acı çeken anneyi, çocuğu ya da yakın akrabayı kucakladıktan sonra nazikçe şöyle derdi: "Daha fazla ağlamamalısın. Haydi, sil göz yaşlarını. Sadece Robert'ın nerede olduğunu hatırla, şu anda bulunduğu yeri hiçbirimizle değiştirmek istemez!"

Öne doğru eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. *John*, annemin yumuşak sesini neredeyse duyuyordum, *daha fazla ağlamamalısın. Sil göz yaşlarını. Lütfen, sadece Sally ve Rick'in nerede olduklarını hatırla, şu anda bulundukları yeri hiçbirimizle değiştirmek istemezler!*

Cuma sabahı çim biçme makinesinin gürültüsüyle uyandım. Bobby Compton ile bahçe düzenleme işinde çalışan elemanları haftalık işlerini yapıyorlardı. Geçen haftalarda yaptığım gibi kafamı yastığın altına sokmak yerine yataktan kalktım, duş alıp traş oldum, temiz bir kot pantolon ile spor bir gömlek giydim ve Bobby'yle selamlaşmak üzere dışarı çıktım. Beni gördüğünde bahçe makasını elinden bıraktı ve bana doğru telaşla geldi, "Çok özür dilerim, Bay Harding," dedi.

Başımı salladım, "Teşekkürler, Bob."

"Sizinle konuşamamamıza rağmen her cuma buraya gelmeyi sürdürdük. Umarım bir sakıncası yoktu."

"Tabii ki yok, benim için çalışmanızdan çok memnunum. Burası harika görünüyor!"

"Yapılmasını istediğiniz özel bir şey var mı?"

"Hayır, böyle devam edin."

"Bay Harding, kasabadaki markette Bayan Kelley'e rastladım. Sizin için oldukça endişeleniyor. Buraya pek çok kere geldiğini ve telefon ettiğini söyledi, ama size ulaşamamış."

Rose Kelley, Sally'nin tuttuğu ve her hafta temizliğe gelen bayandı. Birkaç hafta içinde onu çok sevmiştik, öyle ki ailemizden biri gibi olmuştu. Hatta Rick ona "cici anne" diye seslenmeye bile başlamıştı.

"Teşekkürler, Bob. Onu ararım. Size iyi günler."

"Size de iyi günler, efendim."

Rose'u aramadan önce portakal suyu ve kahve içip iki kuru sandviç ekmeği yedim.

"Bay Harding, oh Tanrım, sesinizi tekrar duymak harika bir şey!"

"Senin sesini duymak da çok güzel. Seni özledim ve sana ihtiyacım var. Lütfen, daha önce aramadığım için beni affet."

"Sizi anlıyorum, efendim."

"Her neyse, burası dağıldı ve pislendi. Şeyden... cenazeden beri burada fazla bir şey yapmadım."

"Biliyorum ve çok üzgünüm. Bugün nasılsınız, peki? Şimdi mi geleyim, yoksa sizin olmadığınız bir zaman mı?"

"Bugün iyi olur ya da ne zaman istersen o zaman gel. Yalnız ön kapıyı hızlı çal, Rose. Zilde bir bozukluk var."

Yirmi dakika geçmemişti ki kapı çalındı. Uzun bir kucaklaşma ve birkaç damla gözyaşından sonra yeşil başörtüsünü sıkılaştırıp temizlik eşyalarının durduğu dolaba gitmek üzere merdivenlerden indi. Rose altmış yaşının üzerinde olmasına ve elli kilodan fazla görünmemesine rağmen inanılmaz derecede kuvvetliydi; güçlü elektrikli süpürgemizi evin her odasında gayet canlı bir şekilde gezdirerek bunu bir kere daha kanıtladı. Akşamdan önce sadece her zamanki gibi yanında getirdiği bir parça öğle yemeğini yemek için ara vererek ortalığı tertemiz yaptı. Çalışma odama bana iyi geceler dilemek amacıyla geldiğinde yerimden kalktım, ona doğru yürüdüm ve yanağından öptüm.

"Gelecek hafta nasıl olsun?" diye sordu. "Her zamanki gibi perşembe günü mü geleyim?"

Elimi uzattım. İçinde Sally'yle kazadan birkaç gün önce ona vermeyi kararlaştırdığımız ev anahtarı vardı. "Perşembe iyi. Bunlar senin anahtarların. Ben evde olmasam bile gelip işleri halledebilirsin. Tamam mı?"

Başını salladı, gözleri nemlendi. Birkaç kere alt dudağını ısırdı, sık sık nefes aldı ve "Bay Harding," dedi. "Evi temizlerken Sally'nin etrafta birçok eşyası vardı. Onlarla ne yapmak istediğinizi nasıl soracağımı bilemediğimden oldukları yerde bıraktım."

"Tamam. Ben onları toplayacağım ama herşeyini kaldırdığımda bile yine her odada olmasından korkuyorum."

Rose yanaklarından süzülen damlaları saklamaya artık gerek duymuyordu. "Çocuk odasında da ne yapacağımı bilemedim. Sadece yatağı düzelttim, bazı oyuncakları oyuncak sepetine koydum ve toz aldım."

"Teşekkürler, Rose. Haftaya görüşürüz."

Masama dönüp başımı ellerimin arasına alarak oturdum. Ne yapıyordum? Bahçeyi düzenletmek mi? Ne adına? Evi silip süpürtmek mi? Rick'in oyuncaklarını toplatmak mı? Neden? Ne fark edecekti ki? Kahretsin! Kahretsin! Sağ alttaki çekmeceyi hızla açtım ve içi dolu, çirkin silaha bir daha baktım. Eski sorular beynimin içinde dolanıyordu. Ne adına yaşayacağım? Kimin uğruna? Kim? Masamda Bill'in beyzbol sahasından ayrılırken elime tutuşturduğu üstü yırtılmış ve sıyrılmış eski kahverengi beyzbol topu vardı. Onu alıp alnıma dayadım. *Tanrım, lütfen bana yardım et!*

# 5

Bill Cumartesi sabahı Buick arabasıyla evin önünde durduğunda, ben posta kutuma yaslanmış bir halde onu bekliyordum. Beni görmekten hem memnun olmuş hem de şaşırmıştı, ama yola koyulduğumuz zaman en az beş dakika hiçbir şey söylemedi. Sonra gözleri yolda, başını birkaç kere sallayarak, "Seninle gurur duyuyorum, eski dostum," dedi.

"Sanırım şu anda karar vermekten kaçınmak en akıllıca hareket olur. Ne yaptığımı bildiğimden ya da bunu atlatabileceğimden emin değilim. Bill, seni hayal kırıklığına uğratamam ve buralardan er geç koşarak kaçmanı sağlamam büyük bir olasılık. Eğer bu işin üstesinden gelemezsem buna hazır olmalı ve beni anlamalısın."

Bill uzanıp yanında duran bir dosyayı bana verdi. "Geçen akşam tüm oyuncuların yerlerini belirten bir liste

yaptım, böylece çocukları denerken kendi notlarını alabilirsin. Her çocuğun sırtına yapıştırılmış büyük kâğıtlarda isimleri ve isimlerden önce kırmızı numaralar bulunacak. Bunlar çocukları tanımak için yeteneklerini kullanan, onlar hakkındaki düşüncelerini ve gelişimlerini devamlı not alan koçlara ve yöneticilere çok yardımcı olacak. Bu yöntemi ilk kez bu yıl deniyoruz. Pazartesi seçmelerini kolaylaştıracak, dolayısıyla daha kısa sürmesini sağlayacaktır."

"Peki, isimden sonra gelen diğer sayılar ne?"

"Bunlar çocukların yaşları. Biraz hafızanı tazeleyelim. Sihirli tarih, 1 Ağustos. Oynamak isteyen çocukların bu tarihte dokuz yaşından büyük, on üç yaşından küçük olmaları gerekiyor. Her zamanki gibi dokuz-on üç yaş arası. Bu yıl tesadüfen dokuz yaşında hiç oyuncumuz yok, ama on, on bir ve on iki yaşlarının güzel bir karması var."

"Bazı isimlerin de altları çizilmiş. Bu ne anlama geliyor?"

Bill sırıtarak, "Sanırım diğer üç yönetici uzun süredir burada yaşadıkları ve pek çok çocuğu tanıdıkları için senin üzerinde biraz baskı kurmaya çalışacaklardır. Ayrıca hepsi geçen yıl bu ligin takımlarını yönettiler ve yetenekleri keşfetmeyi çok iyi biliyorlar. Altını çizdiğim on iki çocuk bence en iyi oyuncular. İsimlerinin altında iki çizgi olan üç tanesi en iyi atıcı, en azından ben geçen yıldan öyle hatırlıyorum. Ama bu senin takımın," dedi. Ardından bacağıma dokunarak ekledi: "Ve kendi Meleklerini sen seçeceksin."

"Bununla beraber, profesyonel düşüncelerini benimle paylaşacaksın, doğru mu?"

Gülümseyerek, "Eğer istersen," dedi.

Küçükler liginin park sahasında arabadan indiğimiz andan itibaren çocukların gülüşlerini, bağırışlarını, arkadaşlarını çağırışlarını ve buna eşlik eden beyzbol topunun deri eldivenle temas etme sesini duyabiliyordum. Henüz çok erken olsa da pek çok oyuncu yöneticilerin ya da koçların dikkatini çekmek için gerekli olduğuna inandıkları şeyleri yapıyorlardı.

Geçen öğlenden sonra yaptığım tek şey Bill'le boş ve sessiz sahada dolaşmak olmuştu, oysa bu çok daha zordu. Ne beklediğimi bilmiyordum, ama bu çocuklar bana otuz yıl önce bu alanın benim gözümde dünya üzerindeki en korkutucu yer olduğu zamandan daha farklı gelmiyorlar ya da daha farklı davranmıyorlardı. Birden gözlerimi kapattım, sesleri dinledim ve ilk Küçükler Ligi seçmelerimi hatırlamaya çalıştım.

Dokuzuncu doğum günümden birkaç gün sonraydı ve babam beni buraya, aynı sahaya pikabıyla getirmişti. Sinirliydim ve korkuyordum. Park sahasında ona arkamı dönüp iç alana ilk defa yürümeden hemen önce ellerini uzattı, gülümsedi ve "Şansın yaver gitsin, evlat!" dedi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, çünkü bu garip deyim bir akşam yemeğinde söylenmişti ve annem bunun insanlara bir olaydan önce iyi dileklerini belirtmek amacıyla söylendiğini sabırla anlatmıştı. Şansın yaver gitsin!

"John?"

Gözlerimi açtım. Bill birkaç metre ötemdeydi ve kaşlarını çatmıştı. "İyi misin?"

Omuzlarımı kaldırıp kafamı salladım. Tribünlerin ilk basamağını işaret ederek, "Haydi, zamanımız varken gidip lig yöneticileriyle tanışalım," dedi.

Boland Küçükler Ligi başkanı Stewart Rand'la zaten tanışıyorduk. Banka şubesinde görevli olduğu için Sally'yle yatırımlarımızı değerlendirmek üzere hesap açtırmaya gittiğimiz sabah tanışmıştık. Oraya doğru geldiğimizi görünce yerinden kalkıp kollarını açarak bize doğru uzattı ve Bill'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan, "Bay Harding, bizimle beraber olmanıza ne kadar sevindiğimi anlatamam. Hepimiz size hoşgeldiniz diyor ve en derin sevgilerimizi sunuyoruz. Zamanınızı, çabalarınızı ve tartışılmaz beyzbol bilginizi Küçüklerimizle paylaşmaya razı olduğunuz için çok taşekkür ederiz. Onların sizin önderliğinizde yapacakları çalışmalarla daha iyi oyuncu ve nitelikli birer insan olacaklarına eminim. Bu konuşmadan dolayı beni affedin," diyerek sırıttı, "ama her kelimesi gerçekti. Siz çok özel bir insansınız ve sizi kazandığımız için çok mutluyum."

Ben de teşekkür sözleri mırıldanarak karşılık verdim. Daha sonra Bill beni ligin mali işler sekreteri Nancy McLaren, yönetim kurulunun üç üyesi, diğer üç menajer, koçlar ve isimlerini tanışma faslından hemen sonra unuttuğum çocukların velileriyle tanıştırdı.

En sonunda oyuncular, Başkan Rand'in boynunda asılı düdükten çıkan tek bir acı sesle koşuşturmayı bırakıp gürültülü bir şekilde tribünlerin alt sıralarındaki yerlerine geçtiler. Tribüne dağınık bir şekilde oturmuş olan veliler şimdi çocukların arkasında oturmak üzere üst sıralara çıkıyorlardı. Lig başkanı sabırla herkesin oturmasını bekliyor, başını ve kollarını sallayarak insanları selamlıyordu. Sıralardaki konuşmalar en sonunda kesildiğinde sağ elini kaldırarak yüksek sesle konuşmasına başladı:

"Boland Küçükler Ligi oyuncuları ve izleyicileri, hepinize günaydın. Benim adım Stewart Rand. Bu yılın lig başkanı olarak hepinizi, 44. Küçükler Ligi sezonunun açılışına hoşgeldiniz diyerek selamlamak istiyorum. Bunun anlamı şudur ki, yıllar yılı Boland'ın Küçüklerini gururla dışarıya gönderdik, onları daha iyi insanlar ve daha iyi yurttaşlar yapan takım çalışması, adalet, cesaret, ısrarcılık ve disiplin değerleriyle eğittik."

Stewart Rand gülümsedi ve devam etti: "Önümüzdeki birkaç saatin iyi geçmesi için başarılı bir düzenleme yaptık. Yöneticiler, koçlar ve aileler olarak her oyuncuya vuruşta, köşelerde ve alanda nasıl olduğunu gösterme şansı tanımamız gerekir. Ve bu tarihi sahada bu enerjiler harcanırken önümüzdeki iki ay boyunca en çok sorumluluk üstlenecek dört takım yöneticimiz sahanın her yerinde gruptan gruba dolaşacak, oyuncuları izleyecek, onlar hakkında notlar alacak ve böylece pazartesi akşamı on iki oyunluk heyecanlı seçmelerimizde mücadele edecek dört iyi takım çıkarabilecekler."

Bill ile ben diğer yöneticiler ve koçlarla Rand'in hemen arkasında duruyorduk. Bill döndü ve yavaşça, "Az sonra yine seninle beraber olacağım," dedi. Rand, "Şimdi sözü benim ve pek çoğunuzun eski arkadaşı olan Bill West'e bırakıyorum. Bu töreni o yönetecek," derken ileriye doğru yürüdü.

Seçmeler öğlenden sonraya kadar sürdü. Her oyuncuya altı atış hakkı ile arka arkaya vuruş yapma yeteneği olan koçların biri tarafından atılan toplara vurma hakkı verildi. Bu aşamada en az altı çocuk, levhanın arkasında atılan topları yakalayarak kendilerini göstermeye çalıştılar. Dört tanesi vuruşlar yapılırken iç alanda denendi, istedikleri yere gitmeleri ve kendilerine atılan topları yakalamaları söylendi. Bunlar olurken başka bir koç ile bir veli, sağ arka alanda faul çizgisine yakın bir yerde durmuş, bir grup oyuncunun attıkları topları karşılıyorlardı. Yaklaşık kırk beş dakika sonra dış sahada oynayan grup yedekler kulübesine geldi, toplara vurdular ve iç alandaki yerlerini aldılar, iç alanda oynayanlar da dış alana geçtiler. Alanda bu şekilde bir tür kaos yaşanırken başka bir küçük grup da fırlatma tümseği bulunan birinci köşe arkasında toplandılar. Yarım saatten fazla bir süre topu yakalayan arkadaşlarına top attılar ve dört koç da onları dikkatle seyretti. Genellikle bir yöneticinin ya da koçun isteğiyle alandan bir oyuncu çağırılır ve deneme yapıldığının altı çizilerek birkaç dakika boyunca topu atması istenir, sonuçta kaç atışın levhanın üstünde ya da yakınında olduğuna bakılırdı.

Öğlene kadar Bill'le bir daha konuşma fırsatı bulamadım. Derken bir sopayı golf sopası gibi sallayarak yanıma geldi ve "Pekâlâ koç, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona elimdeki dosyayı uzattım. "Bu çocukları sadece birkaç saatte elemek çok zor bir iş ama bir düzenleme yaptım. Onları birden ona kadar derecelendirdim ve isimlerinin yanlarına pazartesi akşamı hatırlamama yardım edecek birkaç küçük not düştüm."

Dosyamı birkaç dakika boyunca inceledi, başını salladı ve geri verdi. "John, senin benden tavsiye almaya ihtiyacın yok. Atıcılar hakkında ne düşünüyorsun?"

Ona dosyamı tekrar uzatıp, "En iyi atıcıya P-1 dedim, sonraki P-2, vs. Tabii herşey seçmelerde belli olacak. Ama kimsenin P-1 notu alanlar için şüphe duyacağını sanmıyorum. Hepsi dikkat çekiyor."

Bill başıyla onayladı. "Tamamen haklısın. Todd Stevenson sadece ligdeki en iyi atıcı değil, geçen yıl, on bir yaşındayken, atış yapmadığı zamanlarda dört yüzün üzerinde vuruş, beş ya da altı sayı tam vuruş yaptı ve birinci köşede oynadı. Çok özel bir oyuncuydu. Oyuncuları birden ona kadar derecelendirdiğini söylememiş miydin?"

"Evet."

"Ama, bak şu çocuğun adının yanında hiçbir şey yok."

"Biliyorum. Otuz altı numara. Tanrı onu korusun, çok ufak tefek, yavaş ve koordinasyonu zayıf. Ama asla vazgeçmedi, asla durmadı ve levhada tek bir vuruşu yakalayamadıktan sonra bile üzülmedi. Onu tanıyor musun?"

Bill dosyaya bir kere daha baktı ve gözlerini kıstı. "'Timothy Noble.' Hayır. Yeni gelmiş bir ailenin çocuğu olmalı."

Sonra orta alandaki koçun attığı topları yakalayan grubu işaret ettim. "Soldan üçüncü. Şu sarkık pantalonlu. Gördün mü? Senin listene göre on bir yaşında ama sanırım sahadaki en minik oyuncu o."

Biz konuşurken, küçük çocuk dönüp bakan ve birbirlerini dürtüp topa sopanın kenarıyla vuran diğer oyunculardan uzaklaştı. Topu yakalama sırası ona gelmişti. Öne doğru çıktı, dizlerini kırdı ve sağ elini yumruk yapıp eldivenine birkaç kez vurdu.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandım.

Bill dış alana bakarken, "Ne oluyor? Ne kaçırıyorum?" diye sordu.

"Hiçbir şey... hiçbir şey."

Ona benim yedi yaşındaki sevgili oğlumdan fazla büyük olmayan Timothy Noble'ın, çömeldiğinde, ileriye doğru yürüdüğünde ve parmakları ucunda beklerken Rick'e benzediğini nasıl söyleyebilirdim? Koç, kollarını havaya kaldırmış ümitsizce topun etrafında dönen Timothy'ye doğru kavisli bir atış yaptı. Top alçalmaya başlayınca önce soluna, sonra sağına döndü ve koşmaya başladı. Nasıl olduysa ayağı takıldı ve gülmemek için ağızlarını kapatan bir grup çocuğun yakınında yere düştü.

Birkaç dakika sonra küçük çocuk ona atılmış bir topu yakalamaya çalışırken bir kere daha düştü ve top da metrelerce

uzağa gitti. Yerinden kalkarak oraya doğru koştu, topu aldı ve atıcıya geri attı. Ama top Timothy'nin bulunduğu yerden sadece on metre kadar uzağa gitti ve diğer oyuncular yine gülümseyerek başlarını çevirdiler.

"Gerçekten çok ufak," dedi Bill. "Listeye göre kaç yaşında demiştin?"

"On bir."

"Şey," dedi Bill, "takımda ve koçlar arasında bir mücadele olacağı kesin. Muhtemelen en son seçileceklerden biri olur. Ama yine de kurallara göre her oyunda en az altı savunma ve en az bir vuruş yapmak zorunda. Korkarım, nerede oynarsa oynasın, hatta iki devre bile oynasa, onun tarafına atılacak herhangi bir top oldukça pahalıya patlayacak."

Timothy Noble'ı tekrar izlemek üzere döndük. Bu sefer arkasına düşen uzun ama zayıf bir topu yakalamak için koştu. Aniden durmak istediğinde parçalanmış lastik ayakkabıları çimlere takıldı ve tepetaklak yere çakıldı. Ama çabucak ayağa fırladı, tişörtündeki çimleri temizledi, eski beyzbol kepinin güneşliğini aşağıya doğru hızla çekti, topu buldu, onu kendisine fırlatan koça doğru birkaç adım attı ve topu öyle hızlı fırlattı ki sırt üstü yere düştü. Top havada küçük bir kavis çizerek yere düşüp atıcının ayaklarının dibine kadar çimlerde yuvarlandı. Bunu seyredenler alkışlamaya ve tezahürata başladılar. Timothy Noble döndü, onlara baktı ve kasketine dokundu.

Yavaşça, "Ona bak, Bill," dedim. "Çocuk gülümsüyor."

# 6

Cumartesi öğleden sonrayı, daha doğrusu seçmelerden geriye kalan zamanı, evin arkasındaki bahçede *Küçükler Ligi Beyzbol Yönetmeliği ve Oyun Kuralları* kitapçığını tekrar tekrar okuyarak ve bazı paragrafları fosforlu sarı kalemle işaretleyerek geçirdim.

Altmış dört sayfalık kuralları tekrar okumaya başlamıştım ki, Küçükler Beyzbol Ligi Başkanı tarafından yazılmış ve herhangi bir koçun sahip olması gereken özellikleri anlatan bölüme rastladım. Bu özelliklerin iyi yöneticilik yapmak açısından gerekli olduğunu anlayana kadar pek çoğunu biliyorum gibi gelmişti. Yine bu özelliklerin bir kısmına sahip olmak ve yaşama geçirebilmek için de oldukça çaba harcamıştım. Zaman kadar eski ve o kadar evrensel kurallar olduğu için, Küçükler Ligi'ni ya da herhangi bir işi yönetirken de kullanabilirdiniz. Şefkat, anlayış, iyi

örnek olma, işbirliği, takım çalışması, hedeflenen amaçlara ulaşma, cesaret, takdir etme ve gelişmelere açık olma. Aslında bütün bu özellikler iyi bir liderin her türlü girişiminde çok önemlidir, ancak bu kadar akıllıca ve değerli tavsiyeleri daha önce bir beyzbol kuralları kitabında görmemiştim.

Sayfalarca "yapılması gereken" ve "yapılmaması gereken" şeyleri okumak beni kendi Küçükler Ligi deneyimlerime geri götürdü, ama çok geçmeden de hatıraları aklımdan kovmayı başardım. Başkanın kısa ama güçlü mesajı, beni, kendimi ve bu üzgün görünümümü uzun uzun incelemeye zorluyordu. John Harding, dul, ailesi yok, şu anda "izinde", umutsuz, amaçsız, her an intihar etme potansiyeli taşıyan. Böyle bir John Harding bir Küçükler Ligi takımının koçu olabilir mi? Asla!

Atmak üzere olduğum adım aptalca ve sorumsuzcaydı. Bu sabah çok sıkı çalıştıklarını gördüğüm bu çocuklar kesinlikle benden çok daha iyisini hak ediyorlardı. Onları nasıl cesaretlendirebilirdim? Ne kadar sevgi ve şefkat aşılayabilirdim? Ben artık bir ailem olmadığı gerçeğiyle yüzleşmeye çalışırken, onların ev yaşamlarını anlamak için nasıl bir girişimde bulunacaktım? Ve ben, onların koçu, liderleri, en büyük oyundan, yaşam oyunundan vazgeçmek üzereyken ve güneşin doğuşunu bir kere daha görmeyi umursamazken onlara nasıl iyi bir örnek olacaktım, ne kadar heyecan ve istekle teşvik edecek, olumlu düşünmeyi, asla ve asla vazgeçmemeyi nasıl öğretecektim? Bu durum tamamen benim hatamdan kaynaklanıyordu. Çok kederli olduğum

bir anımda Bill West'in teklifini kabul ettim, çünkü Bill benim gözümde her zaman özel bir arkadaş olmuştu. Oysa zaten yeterince problemleri bulunan küçücük çocukların izlemeleri gereken bir tablo olamazdı. Hem de hiç! Bununla beraber, hâlâ vazgeçmek için zamanım vardı. Sonra iş yaşamımda başa çıkamayacağımı düşündüğüm ya da uğraşmak istemediğim problemlerle karşılaştığımda, Sally'nin bana nasıl bir amirimmiş gibi davrandığını hatırladım. Yüzümü avuçlarının içine alıp gözlerimin içine bakar ve "Tatlım, herhangi bir zorluğun ya da başka bir insanın seni yenebileceğini düşünemiyorum, senin vazgeçtiğini de hiç görmedim. Diğerleri gibi bu sorunu da halledebilirsin. Sadece kendin gibi ol, o zaman herşeyin üstesinden gelirsin," derdi.

Kural kitabını cebime koyup oturma odasının kapısını açtım. Odayı yavaşça geçtim, şöminenin az ötesinde durdum, öne eğildim, kollarımı şöminenin tahta rafına değene kadar gerdim. Aşağıda usul usul harlanan alevlere baktım. Sağımda krom bir kova ve içinde de tutuşturmalık odun ile eski bir katlanmış gazete vardı. Kovanın yanında parçalanmış akçaağaç yığını ve pirinç bir odun maşası duruyordu. Sally, şöminemizde ateş yakmazsak evimizin yeni sahipleri sayılmayacağımız konusunda ısrarlı davranmış ve o bölgede bir odun kaynağı bulup aldığı odunları garajın bir duvarına dizmişti. Mart ayındaki o soğuk akşamı çok iyi hatırlıyorum. Şirkette çok zorlu geçen bir günün ardından eve gelmiş ve şöminede gürül gürül yanan bir ateşle ne diyeceğimi bekleyen gururlu ve heyecanlı bir eş bulmuştum.

Minik elleri sanki af dilermiş gibi sıkıca birbirine kenetlenmiş, mavi gözleri kocaman açılmış halde heyecanla, "Eee... nasıl olmuş?" diye sormuştu.

"Kendinize yapacak bir iş daha buldunuz, hanımefendi, özellikle Noel sabahı," diye yanıt verdiğimi çok iyi hatırlıyorum.

Rick çoktan yatmıştı, biz de birbirimize sarılarak kanepeye oturduk, elele tutuşarak başlarımızı birbirimize dayadık ve mutluluk içinde etrafa altın ve kırmızı renkler saçan alevleri seyrettik.

O anda raftan geriye çekildim, geriye dönüp kanepeye baktım, kendimi çok yalnız ve boşlukta hissettim. Sonra şöminenin önündeki siyah kapağı aldım, içeriye uzanıp bacayı açtım ve on dakika içinde şömineyi yaktım. Ateşe ızgaranın yüksekliğine ulaşana kadar odun attıktan sonra kapağı tekrar kapatıp kanepeye yığıldım. Haziran ayına girmiştik ve Sally'yi kucaklayamıyordum...

Belediye bütçesiyle ilgili bazı nedenlerden ötürü, son yirmi yıllık bir zamanda tüm New Hampshire'da, yakınlardaki küçük kasabalardan gelen öğrencileri içine alacak bölge okulları kurulmuştu. Ama bağımsız bir kasaba olan Boland, kendi okul sistemi konusunda da bağımsız kalmıştı. Neyse, Bill West pazartesi akşamı Boland Lisesi'nin bahçesindeki park sahasına girdiğinde, zaman içinde yeni bir yolculuk başladı. Alacakaranlık çöküyordu, ama binanın dıştan görünüşü tıpkı 1967 yılında mezun olduğum zamanki gibiydi, kırmızı tuğlalı ve tek katlı. İçeriye girip

parkeleri iyice parlatılmış koridorda yürüdük. Öğrencilerin sanat çalışmaları ve üzerindeki notlarla pek çok panonun bulunduğu duvarlar iyi bildiğim bir bej renge boyanmıştı. Buzlu camının üzerinde dört sayısı olan bir kapının dışında durakladım. Bill, ona kapıyı işaret edip açıklayana kadar yüzüme baktı, "Son yılki sınıfım. Ne dersin, içeriye bir göz atalım mı?"

"Neden olmasın?

Ne yazık ki kapı kilitliydi.

Koridoru geçtik ve toplantının yapılmasını kararlaştırdığımız 8 numaralı odanın önüne geldik. Stewart Rand ile Nancy McLaren öğretmen kürsüsüne yakın bir yerde duruyorlardı. Arkalarındaki büyük tahtada cumartesi günkü seçmelere katılan çocukların hepsinin ismi yazılıydı.

"Hoşgeldiniz, beyler," dedi Stewart, "Lütfen, bir yere oturun. Birkaç dakika içinde hazır olup başlarız. Şimdiden teşekkür ederim."

Bill'i sıraların arasında ilerleyip eski dostlarıyla el sıkışırken izledim. Seçmelerde hepsiyle tanıştığım halde diğer yöneticiler ve koçlara tekrar tanıtıldım. Önlere yakın bir sırada iki boş yer bulduk, ama öğrencilere göre hazırlanmış küçük sıralara otururken bir hayli zorlandık.

Bill kamına vurup beni dürterken, "Sanırım altmışların sonundan beri oldukça büyüdük," dedi. Stewart Rand bir su bardağının kenarına cetvelle vurmaya başlayınca konuşmalar ve gülüşmeler azalarak son buldu.

"Pekâlâ, beyler, bu yılki seçme toplantısına başlamadan önce birkaç noktayı belirtmek istiyorum. Geçen yıl bir takımda oynamış oyuncu bu yıl otomatik olarak aynı takımda yer almaz. Böyle bir gelenek yok. Tüm oyuncular bu yılı tamamlayacakları takımlara sizin tarafınızdan seçilecek. Biliyorsunuz, değil mi?"

Rand, birkaç kişinin başlarıyla onay vermesini bekleyerek bakışlarını odada gezdirdi.

"Ligimizde neden kızların olmadığı yolunda pek çok soruyla karşılaştım. Tabii ki erkekler kadar onları da teşvik ettik ve geçtiğimiz yıllarda takımlarda yer aldılar. Bununla beraber kasabada her yaş grubundaki kızların softbol programı o kadar popüler oldu ki genç kızlar kendi liglerinde oynamak üzere seçilmeye başladı. Böylece bu yıl ilk defa takımlarımız tamamen erkeklerden oluşuyor."

"Şimdi... seçme işlemine başlamadan önce sizden bir ricam olacak. Her koç kendini tanıtıp, takımının adını söyleyip bu yıldan neler beklediğini birkaç sözle ifade edebilir mi?"

Rand sabırla bekledikten sonra New York Yankees tişörtü giyen güçlü kuvvetli bir adam kalkıp konuşmaya başladı. "Benim adım Sid Marx ve yanımda oturan Don Pope'la birlikte Yankiler'i yöneteceğimi düşünüyorum. Bu benim üçüncü yılım olacak ve çocukların benim kanatlarım altında olmalarından dolayı onur duyuyorum. En büyük ümidim ve dileğim, Don'la birlikte başarılı, daha önemlisi

barış ve mutluluk dolu bir yaşam sürmeleri için kendilerine yol gösterecek olan değerleri öğretebilmek."

Üzerinde iyi bir iş giysisi olan gri saçlı, uzun boylu birisi de ayağa kalkıp sözü devraldı: "Benim adım Walter Hutchinson. Şu anda bir iş nedeniyle bu geceye katılamayan Alan'la birlikte Yavrukurtlar'ı çalıştıracağız. Bu benim ligdeki ikinci yılım. Her ne kadar geçen yıl ligi bitirdiğim sırayı yükseltmek istesem de programımızda beyzbol maçlarını kazanmaktan daha fazlasının olduğunu gördüm. Kendi yaşam tecrübelerimden biliyorum ki, Küçükler Ligi'ne katılmak gençlerin karakterlerinin oluşması açısından muazzam bir temel sunabilir."

Söz sırası benim önümde oturan kısa boylu adamdaydı: "Benim adım Anthony Piso. Herhalde tüm New Hampshire'da bir Küçükler Ligi takımını yöneten tek büyükbaba benim, ama bu yıl Korsanlar'ı ben ve Jerry White çalıştıracağız. Ligteki altıncı yılım ve ilk üç yılda, şimdi Arizona'da yaşayan torunum da takımda oynuyordu. Beni bu işin içine sokan da odur. İki şampiyonluk kazandım ve doktorum maçlar boyunca yaşadığım heyecanın sağlığıma iyi gelmediğini saptadığından büyük ihtimalle son yılım olacak. Bu sezondan da başım dik bir şekilde çıkmak, ama daha önemlisi, bir kere daha bu çocukların, yaşam denilen bu çetin yolda doğru bir adım atmalarına katkıda bulunmak istiyorum."

Piso yerine otururken odada tek bir alkış sesi duyuldu. Arka taraftan birisi, "Tıpkı bir politikacı gibi," diye bağırdı

ve herkes dönüp bu yaşlı çocuğa baktı. Kafam karışmış bir halde Bill'i süzüyordum.

"Tony, Boland'da maliye bakanlığının temsilcisi, John. Sanırım yirmi yıldan uzun süredir burada çalışıyor. Şimdi de sıra sende, dostum."

Bunun üzerine ayağa kalktım, derin bir nefes aldım ve ağır ağır konuşmaya başladım. "Benim adım John Harding ve dostum Bill West'in desteğiyle Melekler'i çalıştıracağım. Bu kadar yıldan sonra tekrar Boland Küçükler Ligi'nin bir parçası olmaktan dolayı çok mutluyum. Bana bu çocukları çalıştırma şansını verdiğiniz için hepinize minnettarım. Çok şeyler öğrenmek zorunda olduğumun farkındayım ve ümit ediyorum ki ihtiyacım olduğunda hepinizden yardım isteyebilirim. Bize emanet edilen bu değerli çocuklar, potansiyellerini sonuna kadar geliştirmeyi hak ediyorlar. Bu programın bir parçası olmaktan dolayı onur duyuyorum."

Stewart Rand hafifçe gülümseyerek başını benden tarafa salladı ve "Teşekkürler, beyler," dedi. "Ve şimdi... büyük an! Oyuncu seçme işlemimiz oldukça basittir. Dört koç da benim bu eski beyzbol şapkamdan bir numara çekecek. Bir numarayı çeken koç istediği oyuncuyu seçecek, iki numarayı çeken ikinci olarak seçimini yapacak ve bu böyle devam edecek. Adil bir dağılımın olmasını sağlamak ve dört takımın da güçlerini eşitlemek için ikinci turda aynı işlemi tersten yapacağız. İlk turda dördüncü sırada olan koç ilk olarak seçim yapacak, üçüncü olan koç ikinci seçecek ve bu şekilde devam edeceğiz. Toplam kırk sekiz oyuncu olduğundan on iki tur düzenlenecek. Siz bir oyun-

cuyu seçer seçmez, Nancy size, üzerinde oyuncunun adresi, anne babasının adları ile telefon numarası bulunan bir kart getirecek. Yeni oyuncunuza telefon edip hangi kulüp için oynayacağını ve ilk çalışma tarihini kendiniz söylemek isteyebilirsiniz."

"Son bir nokta daha. Sid ve Walter'ın bu yıl ligimizde oynayan oğulları var. İkisi de çok iyi oyuncu. Kendi kurallarımızı korumak açısından ikinci turda babaları tarafından seçilmiş sayılacaklar. Sanırım bu dört takım için de adil bir davranış olur. Yine de bir itirazı olan varsa şimdi söylesin."

Hiçbir itiraz yoktu.

"Tamam, beyler. Bu kasketin içinde dört tane katlanmış kâğıt var. Şimdi, lütfen sırayla gelip bir tane çekin ve çektiğiniz kâğıdı Nancy'ye verin."

Ben en sonuncu sırada olduğumdan Stewart benim için son kâğıdı çekip Nancy'ye uzattı, ben de yerime döndüm. Nancy dört kâğıdı da açtıktan sonra elindeki dosyaya birtakım notlar aldı ve onu Stewart'a uzattı.

"Beyler, işte seçme sıranız. Acemi şansı! İlk seçimi Melekler'in koçu olan John Harding yapacak, daha sonra Yankiler'in koçu Sid Marks, üçüncü olarak Yavrukurtlar'ın koçu Walter Hutchinson ve üzgünüm, Tony, Anthony Piso, Korsanlar son olarak seçecek. İlk Meleğini seçmek için hazır mısın John?"

"Evet, hazırım. Melekler, Todd Stevenson'u seçiyor."

Odayı bir mırıldanma ve söylenme dalgası kapladı. Sid Marx bana doğru dönüp sırıtarak şöyle dedi: "Todd bir hafta boyunca atıcılığı üstlenip hepsini kazanacak, bu durumda altı maçın cepte olduğunu düşünebilirsiniz. Kalan altı maçın üçünü daha kazanırsan şampiyonluk senin demektir."

Bill iç çekerek, "Sid, Sid, bu kadar kolay olsaydı," dedi.

"Biliyorum. Sadece şakaydı, John."

Kalan seçimler yaklaşık iki saat sürdü. Koçlar ve yöneticiler sık sık notlarını kontrol ettiler ve bazen özel konuşmalar yapmak amacıyla salonun dışına çıktılar. Başından beri bu adamların yetenekli çocukları tanıdıkları belliydi. Şansıma, Bill West benimle beraberdi ve ben seçimin daha sonraki turlarında onun değerlendirmelerine çok güvendim. Sıra son tura gelmişti ve seçilmemiş dört oyuncu kalmıştı. Her koçun ve yöneticinin listesinde olduğu gibi diğer tüm oyuncuların isimlerinin üstü tahtada listede de çizilmişti. Bill bana doğru eğildi, listeme baktı ve hâlâ üzeri çizilmemiş bir ismi işaret etti, Timothy Noble. Ona baktım. Başını olumsuz anlamda bir sağa bir sola sallıyordu. Şimdiye kadar seçtiğimiz on bir oyuncu oldukça dengeli görünüyordu. Takımımızdan memnundum, en azından kâğıt üzerinde. Geriye sadece bir kişi kalmıştı.

Fazla beklememiz gerekmedi. Piso, Hutchinson ve Marx bizden önce seçeceklerdi ve oyuncularını aldıktan sonra tahtada adının üzeri çizilmemiş tek bir oyuncu kalmıştı.

Timothy Noble benim son oyuncum olmuştu. On ikinci Meleğim.

# 7

Sonraki üç hafta boyunca ligdeki dört takım, haftada iki gün öğleden sonraları genellikle saat dört ile altı arasında çalıştılar. Nancy'nin pazartesi akşamki seçmelerden sonra düzenlediği programa göre, her takım bir çalışmasını Boland Küçükler Ligi Sahası'nda bir çalışmasını da sahanın arkasındaki küçük alanda yapıyordu. Bu alan kasabaya aitti ve kasaba tarafından onarılıp oyun alanına çevrilmişti. Orada salıncaklar, kum havuzu ve hatta daha büyük çocuklar için nal oyunu alanı bile vardı.

Haftalarca süren çalışmalardan sonra sezon açıldı. Her takım haftada iki olmak üzere altı hafta boyunca toplam on iki maç yapmak durumundaydı. Tüm maçlar Boland Küçükler Ligi Sahası'nda pazartesi, salı, çarşamba ve perşembe akşamları oynanacak ve saat beşte başlayacaktu. Ertelenen maçlar ise ya cuma akşamı ya da cumartesi sabahı

oynanacaktı. Aslında ertelenen maçların mümkünse cumartesi sabahına alınması tercih ediliyordu. Bütün takımlar on iki maçlık programı tamamladıktan sonra en iyi dereceyi alan iki takım lig şampiyonluğu için tek bir final maçı yapacaktı.

Bill seçmeden sonra eve giderken, seçtiğimiz oyuncuları arayıp ilk çalışmamızın Küçükler Ligi Sahası'nda salı akşamı saat dörtte olacağını söyleyebileceğini belirtti. Ama ben, onları çalıştıracaksam bunu kendim yapmam gerektiğine inandığımı söyledim. Önce şaşırmış göründü, daha sonra sevindi, gülümsedi ve başıyla onayladı.

Salı akşamı saat yediden sonra çalışma odasına gidip on iki genç delikanlıya artık birer Melek olduklarını haber vermek için masamın başına oturdum. Her seçimden sonra Nancy'nin bize verdiği oyuncu kartlarını karıştırıp listedeki isimleri arka arkaya okumak bana sadece Küçükler Ligi için değil, Eyaletlerarası Küçükler Ligi için de seçim yaptığımızı düşündürdü: Todd Stevenson, John Kimball, Anthony Zullo, Paul Taylor, Charles Barrio, Justin Nurnberg, Robert Murphy, Ben Rogers, Chris Lang, Jeff Gaston, Dick Andros ve Timothy Noble.

Bill West pazartesi akşamı beni eve bırakırken nazik bir uyarıda bulunmuştu. Çocukların çoğu kendisini, diğer yöneticileri ve koçları tanıyorlardı, oysa ben kasabada yabancıydım. Tanımadıkları bir insan oyuncular arasında, en azından ilk zamanlarda güvensizlik ve huzursuzluk yaratabilirdi. Doğrusu bu çok akıllıca bir gözlemdi ve bunu farkedip bana ilettiği için ona bütün içtenliğimle teşekkür et-

tim. Oyuncuları aramadan önce bir kâğıda bazı notlar aldım, bazı anahtar kelimelerle belirli bir süreci izlemeye karar verdim. Öncelikle telefonu kim açarsa açsın kendimi tanıtmaya ve daha sonra oyuncumla görüşme ricasında bulunmaya karar verdim. Ardından ona takıma hoşgeldin diyecek, iyi bir oyuncu olduğu için seçildiğini söyleyecek ve ilk çalışmanın salı günü saat dörtte yapılacağını belirtecektim. Telefonu kapatmadan önce de çocuğa her çalışmadan sonra saat altıda onu alacak biri olup olmadığını soracaktım. Gördüğüm kadarıyla Boland çevresindeki pek çok çocuk iyi bisiklet kullanabiliyordu. Kasaba çocuklarının ne kadar bağımsız büyüdüklerini unutmuştum. Oyuncuyla biraz konuştuktan sonra babasıyla görüşmeyi isteyecek, kendimi tanıtıp oğlu benim takımımda olduğu için ne kadar gurur duyduğumu söyleyecek ve sezon boyunca istediği zaman beni evimden arayıp oğluyla ilgili olarak konuşabileceğini belirtecektim. Telefonu çocukların aileleriyle, çalışmaların ya da maçların birinde en kısa zamanda tanışmak istediğimi ve destekleri için minnettar olacağımı belirterek kapatacaktım. Aradığımda oyuncunun babası evde yoksa buna benzer bir konuşmayı annesiyle yapacaktım. En son Timothy Noble'ı aradım.

"Timothy Noble?"

"Evet."

"Timothy, ben John Harding, Melekler'in Küçükler Ligi yöneticisi. Bu yıl Melekler için oynayacağını bildirmek amacıyla aradım."

"Tamam!!!"

"İlk çalışma salı akşamı saat dörtte Küçükler Ligi Sahası'nda. Gelebilir misin?"

"Evet, efendim! Orada olacağım!"

"Oraya gelip sonra eve dönmek için bisikletin var mı? Çalışmalar saat altıda bitecek. Her zaman."

"Evet efendim, geleceğim. Bay Harding, lütfen bana takımdaki diğer oyunculardan birkaçını söyler misiniz?"

"Tabii. Örneğin Todd Stevenson, John Kimball, Anthony Zullo; bunlardan birini tanıyor musun?"

"Onlarla mı oynayacağım? Vauv! Hepsi harika çocuklar. Çok iyi bir takımımız var, süper bir takım!"

"Senden de üzerine düşeni yapmanı bekliyorum, Timothy. Şimdi, baban evde mi? Onunla da konuşmak istiyorum çünkü."

Küçük çocuğun sesi bir anda değişti ve monoton, duygusuz bir sesle çabucak karşılık verdi: "Babam California'da yaşıyor."

Öksürüğümü tutamadım ve durakladım. Nasıl devam etmeliydim? En sonunda zayıf bir sesle, "Peki, annenle konuşabilir miyim?" dedim.

"Annem de henüz işten dönmedi."

Saatime baktım. Sekize yirmi vardı.

"Peki, Timothy. Seninle salı günü görüşürüz."

"Evet, efendim. Şey, Bay Harding?"

"Evet?"

"Beni seçtiğiniz için teşekkür ederim. Elimden geleni yapacağım."

Telefonu yavaşça kapattım. Birden kalp atışlarım hızlandı. Timothy'yle konuşurken başımı sola çevirmiştim. Çerçevelenmiş aile fotoğraflarının arasında, duvarda bana en yakın yerde asılı olan Rick'in resmini görüyordum. Rick'in başına büyük gelen bir beyzbol kasketi giyip sopasını sağ omzunun üzerine kaldırdığı renkli bir resim. Kalktım, yavaşça odadan çıkıp salona yürüdüm, sallanan koltuğa çöküp karanlık bastırana kadar uzaklara bakarak orada kaldım.

Takımın ilk çalışmasını beklerken geçen yedi gün inanılmaz derecede uzun gelmişti. Ayakta olduğum her dakikayı vücudumu, beynimi ya da her ikisini birden meşgul ederek geçirmek için deliler gibi uğraştım, hemen yanımda duran umutsuzluk kuyusuna düşmeyi ancak bu şekilde engelleyebildim. Her sabah saat yedide yataktan kalkıp kahvaltıdan sonra evin çevresindeki ağaçlıkta dolaşmak için bütün gücümü harcadım. Daha sonra kırmızı top çantamı ve golf sopalarımı alıp arka taraftaki golf sahalarında saatlerce atış yapıyordum. Karanlık bastıktan sonra bir saat kadar koşuyor, ardından duş alıp pijamalarımı giyiyordum. Bütün gece diğer odalarda çok rahat yerler olduğu halde mutfak masasında oturuyor ve okumaya çalışıyordum. Yükselmek için çalışıp didindiğim yıllar boyunca

Allen'ın *As a Man Thinketh*, Hill'in *Think and Grow Rich*, Peale'nin *The Power of Positive Thinking*, Stone'un *Success Through a Positive Mental Attitude* ve Danforth'un *I Dare You* gibi dünyanın en iyi kendini geliştirme kitaplarının geniş bir koleksiyonuna sahip olmuştum. Şimdi her akşam bu kitapları ve daha birçoğunu karıştırıyor, kaybımın acısıyla başa çıkabilmem için içlerinde bilgelik ve cesaret dolu sözler arıyordum. En sonunda Benjamin Franklin'in ve İ.Ö. 4. yüzyılda yaşamış bir Yunan oyun yazarı olan Antiphanes'in bazı değerli sözlerini buldum.

Franklin yakın bir arkadaşının cenazesinde şöyle demiş: "Biz ruhuz. Arkadaşımız, hepimiz gibi sonsuza kadar sürecek olan bir mutluluk partisine davet edildi. Sadece onun sandalyesi bizden önce hazırlanmıştı, bu nedenle bizden önce gitti. Hepimiz aynı anda orada olamayız. Üstelik kısa süre sonra biz de onun yanına gideceğimiz ve şimdi nerede olduğunu öğreneceğimiz için şikayetçi olmamıza da gerek yok."

Şaşırtıcı bir biçimde bundan iki bin yıl önce Anthiphanes de şöyle yazmış: "Ölen sevdikleriniz için fazla acı çekmeyin. Onlar ölmediler, yalnızca hepimizin bitirmesi gereken yolculuğun sonuna geldiler. Biz de onların kabul edildiği o harika yere gitmeli ve insanoğlunun genel buluşmasında başka bir ülkede yaşamalıyız."

---

* Bu kitap *Olumlu Düşünmenin Gücü* adıyla Sistem Yayıncılık tarafından yayınlanmıştır. (ç.n.)

Bir kere daha annemin, kaybettikleri sevdiklerinin yasını tutan insanlara verdiği tavsiyeyi hatırladım. Bu tavsiyeyi kim verirse versin, kabullenmek inançlı olmayı gerektiriyordu. Tanrım, bu sözlere inanmayı ne kadar istiyordum!

Bu uzun bekleme haftasında günlük yaşantının iki olağan işini daha yaptım; telefonlara yanıt verdim ve araba kullandım. Çarşamba sabahı, diğer hatta Bill'in şaşkın sesini duymam için telefonu açmama neyin neden olduğunu bilmiyorum. Bundan sonra beni kontrol etmek için her sabah aradı. Araba kullanırken de belirli bir yere gitmedim, sadece arabamı garajdan çıkardım ve New Hampshire'ın arka yollarında birkaç saat dolaştım. Harcadığım bütün enerjiye rağmen her gün bir kere çalışma odama gidip masanın alt çekmecesini açıyor ve silaha bakıyordum. Hatta bir kere onu elime alıp birkaç dakika boyunca öylece tuttum. Bu ölümcül alet sanki buzla paketlenmiş gibi soğuktu.

İlk çalışma için Boland Küçükler Ligi Sahası'nın park yerine erken gelmiş olmama rağmen Bill West oradaydı ve arabasının bagajından, içlerinde tutucuların malzemeleri, beyzbol topları, sopalar ve başlıklar bulunan iki büyük çanta çıkarıyordu.

Bill'in arkasından gelirken, "Dur sana yardım edeyim," diye bağırdım ve çantalardan birini aldım. İkimiz beraber girişe doğru yürüdük ve birinci alanın arkasındaki kulübeye yöneldik. Erken gelen oyuncular da bize doğru yürümeye başladı. Bu arada umutlu sporcu çocuklarını park alanına getiren annelerin arabalarının kapılarının kapanma sesleri geliyordu.

Bill bazı topları çocuklara verip ısınmaya başlamalarını söyledi. Bazıları kot pantolon ve tişört giymiş, bazıları da geçen yıldan kalan ve artık kendilerine küçük gelen beyzbol pantolonlarını giymişlerdi. Bazılarının beyzbol ayakkabıları, bazılarının spor ayakkabıları vardı; bazıları uzundu, bazıları kısa. Kısa zamanda birbirlerine top atan iki sıra oyuncumuz olmuştu; bir kısmı oldukça ciddi ve sinirliyken, bir kısmı rahattı ve gülüyordu.

Bill'le birlikte her oyuncuya kendimizi tanıtarak sıraların arkasından dolaştık. El sıkışırken benim adımın John Harding, onun da Bill West olduğunu söyledik. Bizi isimlerimizle çağırmak istemiyorlarsa "Koç" demelerinin ikimizin de hoşuna gideceğini, "Efendim" ve "Beyefendi" gibi hitapların gereksiz olduğunu ifade ettik. Ayrıca her yeni Melek'le konuşup hangi alanda oynamak istediğini, geçen yıl Küçükler Ligi'ne katılıp katılmadığını sorduk. Yavaşça herkesin rahatlamaya başladığını hissetmiştik. Nitekim bir süre sonra gülümseyen yüzler çoğaldı.

İlk çalışma boyunca bu kadar çok şey yapmamız benim açımdan çok heyecan vericiydi. Bill West grupları ikinci ve üçüncü köşeler arası ile ikinci köşedeki mevkilerine gönderdi ve her çocuğa ardı ardına top atmaya başladı. Onlar da topları yakalayıp yanlarında duran ikinci adama atıyorlardı. Kısa olan sağ alanda durarak çocukların Bill'in attığı topları nasıl karşıladıklarını gözledim. İki tanesi, Anthony Zullo ile Paul Taylor, atılan topları çok iyi karşılıyor ve aynı şekilde atıyorlardı. Taylor çok iyi bir vücuda da sahipti. Bu kadar formda kalabilmek için bir hayli zaman ve çaba sarfettiğinden emindim.

Aynı şeyi dış alan oyuncuları için de denedik, onlara da pek çok yer ve hava topu attık. Sonra hepsi birlikte aynı topları tek tutucumuz olan John Kimball'a attılar. Charles Barrio ile Justin Numberg de oldukça hızlıydılar ve atıcı olabilirlerdi.

Son olarak Bill, Timothy Noble'a üç hava topu attı. İki tanesinin altına giremedi ve bir tanesi de eldiveninin üzerinden geçip çok arkasına yere düştü. Atılan yer topu ise açık bacaklarının arasından geçti.

Perşembe günü yaptığımız ikinci çalışmada, ilk çalışmadan elde ettiğimiz gözlemlerle sahaya bir deneme takımı çıkardık. Bill topları atıyor ve ben de dolaşıp hava ve yer toplarını yakalarken neyin önemli olduğunu anlatıyor, en önemlisi bir beyzbol topunun doğru atışının nasıl olduğunu gösteriyordum. Tutucumuz kısa ve kaslı John Kimball'dan oldukça etkilenmiştim. İki yıllık Küçükler Ligi deneyimi ve bomba gibi bir kolu vardı. Herhangi bir beyzbol takımı, ister amatör ister profesyonel olsun, iyi bir tutucusu yoksa eksik demektir. Kimball'ın bizde olmasından dolayı şanslıydık.

Küçükler Ligi Sahası'nın arkasındaki parkta yaptığımız üçüncü çalışmayı vuruşlara yoğunlaştırdık. Bill bazı notlar alırken ben de topları atıyordum. Bunu o kadar uzun süre yaptım ki kollarım ağrıdı. İkimiz de doğru vuruş duruşlarını, adımları ve hareketleri düzeltmek için oyuna sık sık ara veriyorduk. En iyi atıcımız Todd Stevenson'un aynı zamanda en iyi vurucumuz olduğuna hiç şüphe yoktu.

Benim pek çok atışımı parkın dışına gönderdi. Onun yumuşak sol vuruşunu izlemek bir zevkti. Oyuncuların şimdiden Tank adını verdikleri tutucumuz Kimball da en az Paul Taylor ve uzun boylu çocuk Justin Numberg kadar iyi vuruyordu ve Todd'un atış yaptığı oyunlarda o vurucu olabilirdi. Sonra başkası attığında Todd'u ilk alana koyabilir ve böylece vuruşlarından dip çizgide hâlâ yararlanabilirdik. Muhtemelen Justin'i de ilk alanda daha iyi olmasına rağmen dış alana alacaktık.

Daha üçüncü çalışmadan sonra oyuna başlayacak sekiz kişi belli gibiydi: Stevenson, Kimball, Taylor, Numberg, Barrio, Murphy ve çok iyi bir alan oyuncusu olup vuruşları zayıf kalan Ben Rogers. Diğer üç oyuncu, Chris Lang, Jeff Gatson ve Dick Andros, iyi bir potansiyelleri olduğunu gösterdiler; çok çalışıp deneyim kazandıkça daha iyi olacakları kesindi. Bir de vuruşlar için en son sırada duran Timothy Noble vardı. Ona mümkün olan en yavaş topları atmaya çalışsam bile duruşu o kadar hantal, sopayı savuruşu o kadar acemiceydi ki, her kaçırdığı toptan sonra ben arkamı dönüp susmalarını sağlayana kadar takım arkadaşlarının gülüşmelerinden utanıyordum.

Saatime bir göz attım. Ailelerin hepsine akşam saat altıdan sonra çalışmalara devam etmeyeceğimiz, böylece akşam yemeği saatlerinin düzeninin bozulmayacağı konusunda söz vermiştik. Şu anda saat altıya beş vardı. Ellerimi çırparak bağırdım: "Tamam, çocuklar, bu günlük bu kadar. Perşembe günü saat dörtte Küçükler Ligi Sahası'nda görüşürüz!"

Çocukların çoğu park sahasında kendilerini bekleyen arabalara ya da bisikletlere kadar yarıştılar. Timothy ise endişeli bir yüz ifadesiyle olduğu yerde duruyor ve elindeki sopayı öne arkaya savuruyordu. Bill'in sopaları ve başlıkları topladığı yere doğru baktım. Timothy'ye doğru yürüyüp, "Birkaç dakika konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda iç alanda başka kimse yoktu.

"Tabii," derken sesi titriyordu.

"Timothy," dedim, "inanıyorum ki çok çalışır ve biraz daha fazla idman yaparsan iyi bir beyzbol oyuncusu olabilirsin. Bir şeyin üzerinde çok çalışırsak o şeyde başarılı oluruz. Tüm oyuncular buradayken tek bir tanesiyle çok uzun süre ilgilenmek zor oluyor, ama sanırım sana vuruş ve tutuş konularında yardımcı olabilirim. Şimdi, söyle bakalım, her idmandan sonra yarım saat daha ayırıp benimle bazı temel şeyleri çalışır mısın? Biraz çalışmayla vuruşlarını gerçekten ilerletebiliriz. Belki de sana hava ve yer toplarını kolayca yakalamanın birkaç püf noktasını öğretebilirim. Maçlardan önce üç çalışma daha var. Ne dersin?"

Yere çömelmiş onunla göz hizasında konuşuyordum ve öne doğru attığı bir adımdan sonra kollarıma atılacağını sandım.

Alt dudağını ısırarak, "Bunu çok isterim," dedi.

"Annen izin verir mi? Akşamları biraz geç kalabilirsin. Akşam yemeği saatini de kaçırabilirsin. Ne dersin?"

"Problem değil. Annem, Concord'da Edd's Supermarket'de çalışıyor. Pazartesiden cumartesiye kadar, sabah on

bir ile akşam yedi arasında çalışıyor ve eve sekizden önce gelmiyor."

Neden bilmiyorum ama birdenbire kendimi gözyaşlarımı tutmaya çalışırken buldum.

"Pekâlâ, Timothy, çalışalım. Bu akşama ne dersin? Hemen başlamak ister misin?"

Kahverengi gözlerini kocaman açtı. O sırada ilk defa burnunun üzerinden de geçerek bir yanağından diğerine uzanan çilleri farkettim. Teklifimi başıyla onayladı.

"Timothy, diğer çocuklara bir şey söylemek zorunda değiliz. Burada birilerini kayırdığımı düşünmelerini istemem."

Tekrar başıyla onayladı.

Bill'e döndüm. Ne konuştuğumuzu duymak için çok uzakta olmasına rağmen bizi izliyor ve gülümsüyordu. En sonunda ben bir şey söylemeden önce seslendi, "John, topları ve sopaları buraya bırakıyorum. İyi eğlenin. Bana ihtiyacınız olacağını sanmıyorum. Perşembeye görüşürüz."

"İyi akşamlar, Bill."

# 8

İlk maçımıza on gün kalmışken son üç çalışmamızda Melekler'in takım olarak beni bu kadar meşgul edeceğini ne Bill ne de ben tahmin edebilmiştik. Her spor dalında koçların zamanlarının büyük kısmını iyi oynamanın inceliklerine ayırdıklarından eminim. Ama bizim amacımız herhangi bir şeye beş dakikadan fazla konsantre olmanın büyük başarı sayıldığı yaşlardaki bir grup aktif ve enerjik gence oyunun kurallarıyla birlikte vuruşun, atışın ve alan tutmanın temellerini öğretmekti.

Her çalışmada ilk bir saati vuruşa ve koşmaya, ikinci saati ise pozisyon tutma ve oyun kurallarını tekrarlamaya ayırıyorduk. Dördüncü çalışmadan önce Todd Stevenson, Paul Taylor, Charles Barrio ve Justin Numberg'den herkesten yarım saat önce gelip Bill'e ya da bana top atarak kollarını güçlendirmelerini istedim. Todd tartışmasız en iyi

atıcımızdı ama diğer üç oyuncu atıcılığı değişimli olarak üstlenebilirdi. Bill West'in dediğine göre, hem Taylor hem de Barrio geçen sezonda en az bir kazanma vuruşu yapmışlardı. Nurnberg de çok iyi attığından onu göz ardı etmemiz mümkün değildi.

Vuruşlar boyunca Bill ve ben topu atmayı değişmeli olarak yapıyor, boşta kalanımız da vurucunun yanında durarak sayısız önerilerle hatalarını düzeltmeye çalışıyordu. Atıcının durduğu yere göre yakından veya uzaktan gelen topları nasıl karşılaması gerektiğini gösteriyor, sopanın nasıl daha rahat kullanılacağını öğretiyorduk. Bill, kaslı üçüncü köşe oyuncumuz Paul Taylor'a bacaklarını omuz genişliğinde açmasını söyledi. Bu çok rahat ve sağlam vuruş pozisyonuyla Paul, ortaya ve sol alana daha uzun toplar atmaya başladı. İkinci ve üçüncü köşe arasında duran Ben Rogers, her vuruşta topu ya tamamen ıskalayarak ya da yanlış yerlere göndererek kaçırıyordu ve alanda çok iyi olan bir oyuncunun vuruşta böylesine beceriksiz olması bizi şaşırtıyordu. Bu sessiz ve gülümsemeyen genç çocuğun omuzlarını ve göğsünü atışlarından önce dengelemeye çalıştık. Kısa zamanda atışları daha iyi bir hal almıştı. Kesintisiz attığım üç uzun topu orta ve sol alanlara vurduktan sonra bir atışımı daha aniden karşıladı ve attığı topun sol alan çizgisini geçip tahta perdeye en az üç metre kala duruşunu hayranlıkla izledim. Somurtkan Ben topu almak üzere yanımdan geçip dış sahaya doğru koşarken gerçekten gülüyordu.

Kısıtlı zamanda yapabileceğimiz en fazla şeyi yapmak için temel koşuyu pozisyon tutma alıştırmalarıyla birleştirdik.

Koşucularımıza, bir noktadan diğerine yeterince hırsla koşabilmeleri için topun her zaman nerede olduğunu bilmelerinin gerekli olduğunun altını çizdik. Ayrıca topa hafifçe vurmanın temelleri üzerinde durup tüm oyuncuları zaman tutarak levhadan ilk köşeye ve ilk köşeden ikincisine koşturduk. Tank Kimball çok yavaş kaldığı için takımımızın komedyeni Bob Murphy, onun Tank olamayacak kadar yavaş olduğunu söylerken, Tony Zullo ile Todd Stevenson kolaylıkla birinci oldular.

Çalışmaların son otuz dakikasında oyunun kurallarını gözden geçiriyorduk. Altmış dört sayfalık *Küçükler Ligi Beyzbol Yönetmeliği ve Oyun Kuralları* kitabının tamamını gözden geçiremeyeceğimizi anlamış, tekrar tekrar ortaya çıkabileceğine inandığımız bazı durumlara konsantre olmuştuk.

Kuşkusuz artık aklımın ve zamanımın bir kısmını meşgul eden bir olay daha vardı: Timothy Noble'la bütün takımın idmanı bittikten sonra yaptığımız çalışmalar. Üçüncü çalışmamızdan sonra, hem şaşırıp hem de ek yardımlarımı kabul ettiği gün ikimiz oyunculara ayrılan sıranın üstüne oturup uzun uzun konuştuk.

"Söyle bakalım, Timothy, çok beyzbol oynadın mı?"

Timothy bana yakın bir biçimde bankta otururken kısa bacakları yere değmiyordu. Başını sallayıp konuşmaya başlamadan önce bir süre bacaklarına baktı. "Hayır. Babam ordudaydı ve uzun bir süre Almanya'da Berlin yakınlarında yaşadık. Orada çocuklar futbol oynuyorlardı. Futbolu sevdiğim halde çok başarılı değildim. Yeterince hızlı koşamıyordum.

Sonra geçen yıl, burada, Boland'da yaşamak üzere ABD'ye geldik, fakat babam gitti ve bir daha gelmedi. Annem bu duruma çok üzüldü. Bir süre bekledikten sonra boşandı."

Timothy yine telefondaki gibi, tıpkı bir robota benzeyen duygusuz, dümdüz bir sesle konuşuyordu. *Babam gitti. Size bunu söyledim. Şimdi lütfen, daha fazla konuşmayalım.*

"Öyleyse ancak bir yıldır beyzbol oynuyorsun?"

Başıyla onayladı, büyük beyzbol kepinin altından çıkmış olan birkaç tel sarı saçı geriye itti ve gülümsedi. Ardından nefesini boşalttı, iki ayağını da öne doğru uzattı, yumruklarını sıktı, kollarını başının üzerine kaldırdı ve yüksek sesle bağırdı: "Ama gün be gün her açıdan daha iyiye gidiyorum!"

"Ne dedin?" diye fısıldadım.

"Ama gün be gün her açıdan daha iyiye gidiyorum!"

Kulaklarıma inanamıyordum. İmkansızdı! Kendimi sakinleştirmek için birkaç defa derin nefes aldım ve bu küçük çocuğun bir zamanlar *benim* yaşamımda can alıcı bir rol oynamış olan bu sözleri nasıl tekrar ettiğini anlamaya çalıştım. İş dünyasında yükselme yıllarımın başlarında benim için en olumlu etkilerden biri, Fransız Emil Coué tarafından yazılmış bir kitaptı: *Self-Mastery Through Conscious Autosuggestion.* Coué, insanların kendi kendilerine olumlu telkinler yapmayı öğrenmeleri halinde, ciddi fiziksel problemlerden olumsuz düşüncelere kadar her konuda kendilerini koruyabileceğine inanıyordu. Coué, yavaş ya-

vaş büyük bir kült oldu ve konuşmaları bu yüzyılın başlarında hem İngiltere'de hem ABD'de binlerce insanı etkiledi. Çok sayıda insan hedeflerine bağlı kalıp olumlu telkinlerde bulunarak yaşamın kötülüklerinden kurtulabileceklerine inandılar. Coué'nin düşüncesini en iyi şu sözü özetliyordu: "Gün be gün her konuda daha iyiye gidiyorum!"

Binlerce insan bu sözü kendisine durmadan ve yüksek sesle tekrarlamıştı. Ben de ince ve siyah bir deri kaplı bu kitabı bir sahafta görüp satın aldıktan sonra başladım. Bu güçlü yöntem benim işime de yaradı. Elbette, özellikle bu sözlere *inandığım* için. Bu sözleri tekrarlamak iyimser ve umutlu olmamı sağlıyordu. Ruhsal durumum olumsuz gelişmelere rağmen her zaman olumlu oluyordu. Herşeyin yarın daha iyi olacağını *biliyordum*. Ben *vardım*! Başarılı *olabilirdim*! Kendime sürekli olarak, "Gün be gün her konuda daha iyiye gidiyorum!" derken olumsuz düşünmek neredeyse imkansızdı.

Coué ve bu bilinçli telkin yöntemi, büyük depresyondan önce popülaritesini kaybedince, tıp ve psikoloji alanındaki her öncü insan gibi o da eleştirilerden payını aldı. Ama ister yüksek ister alçak sesle söylensin, olumlu düşüncelerin bilinçaltımı kendini inandırmaya yönelttiğini ve iyi sonuçlar doğurduğunu kendi deneyimlerimle biliyordum. Benim en çok tuttuğum söz de buydu: "Gün be gün her konuda daha iyiye gidiyorum!"

"Timothy," dedim derin bir nefes aldıktan sonra, "bu sözü nereden öğrendin?"

Kaşlarını çattı ve bana şüpheyle baktı. En sonunda karşılık verdi. "Doktor Messenger'dan. Çok tatlı bir insan. Çok yaşlı ama ne zaman hastalansak anneme ve bize bakar. Onu en son gördüğümde benimle top oynadı ve eğer bu sözleri günde birkaç kere kendi kendime tekrarlarsam yaptığım işte daha başarılı olacağımı söyledi, hatta beyzbolda bile. Doktor Messenger çok hoş bir insandır. Beni çalışırken seyretmeye geliyor."

"Oo, bugün burada mıydı?"

"Hı, hı. Birinci köşenin arkasında tek başına oturuyordu. Bir kovboy şapkası giymişti. Bana el salladı. Beyaz bir sakalı var."

"Sana başka sözler de öğretti mi?"

Timothy başıyla onayladı, küçük göğsünü dışa doğru kabarttı ve "Asla, asla, asla, asla, asla, asla vazgeçme!" dedi.

Bunu da biliyordum. Winston Curchill'in bir mezuniyet töreninde yaptığı konuşmadan alınmıştı. Yedi kelime, yedi çok güçlü kelime. Bu büyük adam daha sonra dönüp yerine oturmuştu.

"Bu sözlere inanıyor musun, Timothy, bir insanın asla vazgeçmemesi gerektiğine?"

Başını salladı, "Ben asla vazgeçmem."

İlk çalışmamızı Timothy'nin vuruşlarına ayırdık. Onun yanında elimde bir sopayla durup benim yaptıklarımı tekrarlamasını istedim. Umduğumdan daha iyi çalıştı. On dakika sonra ona top atmaya ve gerek duruşundaki gerekse sopayı savuruşundaki hataları düzeltmeye başladım.

Kısa bir süre sonra Timothy vuruşlarıma düzeyli bir savuruşla yaklaşıyor, hatta dengesini koruyarak bunu devam ettirebiliyordu. Topa sadece birkaç kere dokunabildi, ama cesaretinin yerine geldiğini ve bu işten zevk aldığını görebiliyordum. Kollarını rahat tutma ile diğer açılardan zorlansa bile onu üçüncü köşe çizgisinde iyi bir performans gösterene kadar çömelmiş durumda tuttum.

O akşam eve gidince Bill'e telefon ettim.

Endişesini gizlemeden hemen sordu, "İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"Küçük Melek'le nasıl gitti?"

"İyi. İyi. Daha iyiye gidiyor."

"Efendim?"

"Yok bir şey. Bill, bu kasabadaki Doktor Messenger'ı tanıyıp tanımadığını merak ettim."

"Onu herkes tanır, John. Yaşlı Doktor Messenger burada uzun yıllar çalıştı. Johns Hopkins'in yanındayken büyük bir adamdı ve emekli olduktan sonra Boland'a yerleşti. Herkese domates yetiştirip golf oynamak istediğini söyledi. Sonra Boland'ın tek doktoru aniden Seattle'a taşınıp kasabada doktor kalmayınca yaşlı adam emekliliğine ara vermeyi kararlaştırdı. O zamandan beri buranın doktoru. Eski dostlar ve hasta çocuklar için evden bile çağrılabilir. Neden onun hakkında sorular soruyorsun? İyi misin, John? Doktora mı ihtiyacın var?"

"Hayır, hayır. Timothy bana bu iyi adamdan söz etti. Özel bir insana benziyor. Timothy'ye göre bir-iki çalışmamıza da gelmiş."

"Ben de o eski şapkayla yukarıda oturup çocukları seyreden adamın o olduğunu düşünmüştüm. Ama meşgul olduğumuz için dikkat etmedim. Küçükler Ligi çalışmalarında zaman geçireceğini tahmin etmemiştim."

"Timothy onun kendisini görmeye geldiğini söyledi."

"Muhtemelen ligin kalanı gibi bizim de tüm takımımızın dünyaya gelişine yardımcı olduğu için gözlerini onların üzerinden ayırmak istemiyordur. Ne adam! Neredeyse doksan yaşında olmalı, ama inan, golf topunu hâlâ çok uzağa atabiliyor."

Son iki çalışmamız boyunca Timothy ve ben, pozisyon tutma ile koşma üzerinde çalıştık. Hava toplarında ellerini başının üzerinde tutmasını ve iki eliyle birden yakalamasını söylerken ona yüksek toplar atıyordum. On tane hava topunu arka arkaya yakaladığında vuruş yaptırıyordum. Onu merkez alana gönderip, hafif ama umulmadık toplar atıyordum. Topa doğru hareket etmeden önce onu görmesi oldukça uzun zaman alıyor gibi görünüyordu. Gözlerinde bir bozukluk olup olmadığını merak ettiysem de, Mayıs ayında okulda kontrol yapıldığını ve gözlerinde bir bozukluk olmadığını söyledi. Refleksleri yüzünden olabilir miydi? Bilmiyordum. Ayrıca ister bir köşeden diğerine ister bir topu yakalamak için olsun koşması çok yavaştı ve koşarken zayıf yüzünün aldığı ifade çok büyük enerji sarfettiğini

düşündürüyordu. En sonunda sordum, "Timothy, koşmak canını mı acıtıyor?"

"Hayır," dedi, "bacaklarımın daha hızlı gitmelerini sağlamaya çalışıyorum ama olmuyor. Ama gidecekler, gidecekler. Asla vazgeçmeyeceğim, asla. Daha hızlı olacağım!"

Son çalışmamızdan sonra her oyuncu formasını aldı, gri, sol tarafında koyu mavi ile *M* harfi işlenmişti. Şapkalar ve çoraplar da koyu maviydi. Bill her oyuncuya eşyalarını teslim ederken herkesin ölçüsünü doğru almış olduğunu umduğunu söyledi.

Timothy'nin yanımda durduğunu gördüğümde topları ve sopaları çantalardan birine koyuyordum.

"Evet, Timothy?"

"Bay Harding, tüm yardımlarınız için teşekkürler. Annem kendisi adına da teşekkür etmemi söyledi. Şimdi daha iyi bir oyuncu olduğumu biliyorum." Gülümsedi ve sonra "Gün be gün," dedi. "Gün be gün..."

Ben de gülümseyip onu tutmak üzere kollarımı uzattım. "Sana sezon boyunca iyi şanslar. İyi olacaksın, bana inan."

Heyecanlı bir şekilde başını salladı. Onu alıp aynı Rick'i kucakladığım gibi kucaklamak istedim.

"İyi geceler, Bay Harding."

"Tanrı seni korusun, Timothy. Sakın unutma. İlk maç salı günü saat beşte, Yankiler'le. Dördü çeyrek geçe burada ol."

Bisikletiyle köşeyi dönüp gözden kaybolana dek arkasından baktım. Sonra oyuncuların sırasına döndüm ve karanlık basana kadar Tanrı'dan bu işin altından kalkabilmem için bana güç vermesini istedim.

# 9

Çok değil, daha kısa bir süre önce Millennium'un yönetim kurulunda ilk konuşmamı yapmak üzere ayağa kalktığımdan beri kendimi hiç bu kadar sinirli hissememiştim.

Oyunlardan önceki tüm çalışmalar bitmişti ve açılış günü seremonisi gittikçe yaklaşmaktaydı. Boland Küçükler Ligi Sahası'ndaki herkes tellerin üzerine yerleştirilmiş olan hoparlöründen ulusal marşın duyulmasıyla birlikte ayağa kalktı.

En son Küçükler Ligi maçımı yapmamın üzerinden yaklaşık otuz yıl geçmiş olmasına rağmen, maç öncesi törenler bu zaman zarfında bir parça olsun değişmemişti. Bill ve ben sahaya vardığımızda eşyalarımızı çıkarmış, çantalarımızı da iç alana koymuştuk. Açılış maçının ev sahipleri biz olduğumuz için yedekler sıramız üçüncü köşenin arkasındaydı.

Bill'in top çantasını çıkarmasından sonra, bizim takım kenar çizgilerinde ısınmaya başladı. Yankiler'in yöneticisi Sid Marx iç alanı geçerek bize doğru yürüdü, karşılıklı el sıkıştık ve birbirimize iyi şanslar diledik. Önce Yankiler olmak üzere iki takım da iç alanda ısındı. Sıra bize gelince, üçüncü köşedeki Paul Taylor'a, ikinci köşe ile üçüncü köşe arasındaki Ben Rogers'a, ikinci köşedeki Tony Zullo'ya ve birinci köşedeki Justin Nurnberg'e üç kolay yer topu attım. Hepsi de gözle görülecek kadar gergin olmalarına rağmen, iç alanımızdaki oyuncular vurduğum her topu kolaylıkla yakaladılar. Yedekler sırasının arkasında Tod Stevenson, Tank'a ısınma atışları yapmaya başlamıştı bile. Yankiler'in yedekler sırasının arkasında da, beni seçmelerde en az Todd kadar etkileyen Glenn Gerston adındaki solak çocuk sert toplar atıyordu. Bu açılış maçı muhtemelen az skorlu geçecek ve atıcıların savaşına sahne olacaktı.

En sonunda iki hakem sahayı park alanından ayıran açıklıktan sahaya girdiler. İkisi de açık yakalı mavi gömlekler, koyu mavi pantolonlar ve beyzbol kepleri giyiyordu. Bir tanesi yüz koruma başlığı taşıyordu. Temel levhaya vardıklarında Sid'le bana kendilerine katılmamızı işaret ettiler. Bir sürü insanla el sıkıştıktan sonra hakemlerden biri bizim sahamız için tek bir özel kural olduğunu söyledi. Vurulduktan sonra dış sahaya kurallara uygun olarak düşmüş bir top, ister ilk sıçrayışta ister onuncuda dış sahanın sınırlarını belirleyen yaklaşık bir buçuk metrelik tahta çiti aşarsa, çift sayı sayılacaktı.

Otuz yıldır Boston'daki WBZ ve WBZA radyolarının sabah kuşağını hazırlayan George McCord, Boland'a gelmeden önce uzun yıllar boyunca Lig'in açılış sunuşlarını yapıyor ve bunu herkese, "Yaptığım en iyi bedava iş," diyerek anlatıyordu. Onun, sıradaki her oyuncuyu, sanki Ted Williams dokuzuncu yarının ikinci bölümünde gelip vuruyormuş ve oyun da çok kritik bir noktadaymış gibi anlatmasıyla ilgili övgüler duymuştum.

Hakemlerle konuşmamızdan sonra George'un, Stewart Rand'i takdim eden sesi duyuldu. O da ,44. Boland Küçükler Ligi sezonunun başlamak üzere olduğunu etkileyici bir sesle anons etti. Melekler takımının oyuncularını, koçunu ve yöneticisini tanıttıktan sonra aynı şeyi Yankiler için de yaptı. Sonra Todd Stevenson'ın atış noktasına gelip Küçükler Ligi Andı'nda iki takıma da öncülük etmesini istedi.

Todd şaşkınlıkla bana döndü, ama ben onun omzuna dokununca orta alana yürüdü, şapkasını sol eliyle çıkardı ve sağ elini kalbinin üzerine koyarak yemini söylemeye başladı. İlk başta sesi biraz titrekti ama ona katılan yirmi üç hevesli gencin sesiyle çabuk toparlandı.

"Tanrı'ya güveniyorum. Ülkemi seviyorum ve onun yasalarına uyacağım. Dürüst oynayıp kazanmak için çabalayacağım. Ama kazansam da kaybetsem de elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Yemin tamamlanır tamamlanmaz tüm oyuncular geriye dönüp yedekler sırasına doğru koştular. Hepsi oturduktan sonra ben de yüzümü onlara dönerek basamaklarda

oturdum. "Pekâlâ, çocuklar, haftalardır bu gün için çalıştık. Sadece oyunu düşünün ve çalışmalarda yaptıklarınızı uygulayın, ben iyi olacağınızdan eminim. İyi bir takımımız var. Şimdi oraya çıkın ve ligdeki en iyi takım olduğumuzu herkese kanıtlamaya başlayın."

Küçük Timothy, "Asla vazgeçmeyeceğiz!" diye bağırarak aniden ortaya atıldı.

"Evet!" diye onayladı Todd. "Asla vazgeçmeyeceğiz."

Alan hakemi başını bize doğru sallayıp sahayı işaret ederken tüm takım, "Asla vazgeçmeyeceğiz! Asla vazgeçmeyeceğiz!" diye bağırıyordu.

"Tamam, çocuklar," diye kükredi Bill. "Gidip onları yenelim!"

Melekler sahadaki yerlerini aldıktan, tribünlerdeki ıslıklar ve alkışlar azaldıktan sonra ulusal marş başladı ve iki takımın oyuncuları da yüzlerini merkez alandaki bayrağa dönerek müzik kesilene kadar ciddi bir şekilde durdular.

Kale hakemi kalenin önünde durup yeri süpürmek üzere eğilene kadar Todd, Tank'a sekiz-dokuz ısınma atışı daha yaptı. Sonra Tank'a arkasını döndü, başlığını taktı, koruyucusunu ayarladı ve "Haydi, oynayalım!" diye bağırdı.

Todd'a sahaya çıkmadan önce bir şey söylememeye karar vermiştim. Isınırken çok iyi toplar attığı ve herşey yolunda gidiyormuş gibi göründüğü için yeni bir motivasyona ihtiyacı olmadığını düşünmüştüm. Söyleyeceğim herhangi bir

şey konsantrasyonunu bozduğu takdirde takıma yarardan çok zarar verebilirdi. Yedekler sırasına gidip Bill'in ve diğer üç oyuncumuzun yanına oturdum, Chris Lang, Dick Andros ve Timothy.

"Bill," dedim, "bu kalabalığa inanamıyorum. Bir perşembe günü, saat beş, ama burası tıklım tıklım dolu. Beş bin nüfuslu bir kasabada Küçükler Ligi'nin bine yakın taraftarı olması akıl almaz bir durum gibi görünüyor."

"Burada, Boland'da değil John. Tribünlere bakarsan çocuklarını yakından takip eden anne babaların yanı sıra emekli olduktan sonra daha sıcak bölgelere yerleşmeyen yaşlıları da görürsün. Bu maçlar onların yaşamında önemli bir yer tutuyor. Sezon başında bir takımı seçip sezon sonuna kadar onu destekliyorlar. Böylece yapacak bir şey buluyorlar. Gidecek bir yer, sabahları uyanmak ve yataktan kalkmak için bir neden... İhtiyaçları olan bir şeyler."

Sabahları uyanmak ve yataktan kalkmak için bir neden? Eğer hiçbir şey arzulamıyorsanız onu özlemezsiniz de. Nasıl da biliyordum! Bill'e doğru döndüm, onun yüzünde hiçbir ifade yoktu ve kaleye doğru bakıyordu. Önce bir dizine dokunmak istedim, ama sonra vazgeçerek hiçbir şey söylemedim.

Timothy Noble, yedekler bölümünün en üst basamağına fırladı. Tiz sesiyle kalabalığın sesini bastırdı. "Haydi çocuklar, başaracaksınız. Asla vazgeçmeyin, asla vazgeçmeyin!"

Fırlatıcı tümseğindeki taze kum Todd'u engelliyordu. Yerine yerleşmeden ve üç vurucuyu iki yer topu ve bir ters vuruşla oyun dışı bırakmadan önce Yankiler'in alanına doğru yürüdü. Takımımız alana doğru yürürken tirübünde oturan Chris Lang'e seslenip onun bizim birinci köşe koçumuz olup olmayacağını sordum. Chris tek kelime söylemeden yerinden fırlayıp iç alanı geçerek birinci köşeye yöneldi. Tüm vurucu ve köşe koşucularına bulunduğum yerden istediğim sinyalleri verebilirdim. Bill West de yedekler bölümünden skoru ve her oyuncunun belirtilen devre kadar oynayıp oynamadığını takip ediyordu.

Tony Zullo, bizim devremizi başlatmak için yürüdü ve o anda Yankiler'in yakalayıcısının kolunu atışta da denemeye karar verdim. Lig kuralları köşe koşucularının köşelerini, top atılıp vurucuya ulaşmadan bırakamamalarını öngörür. İkinci vurucumuz Justin Nurnberg'e yapılan ilk atış sayıyla sonuçlandığı zaman, hemen sağ elimle sol dirseğimi tutarak bir sonraki atışta top kaleyi geçer geçmez ikinci köşeyi Tony'nin tutacağını işaret ettim. Kalede duran Justin de işaretimi gördü ve Tony ikinci köşeye geçerken yakalayıcı şaşırtmak amacıyla bir sonraki atışı geciktirdi. Zap! Tony köşeye doğru hamle yaptığında top onu bekliyordu ve o karmaşada Yankiler'in iyi bir atıcısının yanı sıra harika bir yakalayıcısı olduğunu da biliyorduk. Sonra, Justin sağ sahaya tek bir vuruş yaptı ama üçüncü olarak vuran Paul Taylor üç atışı da dışarıya göndererek sıranın Todd'a gelmesini sağladı. Todd, ilk vuruşu bir hayli yukarıdan arka sol sahaya gönderdi ve oraya yönelmiş olan

çocuk dış saha çitine doğru koşmadan önce, yetenekten ziyade şans gibi görünen bir hareketle sağ omuzunun üzerinden etkileyici bir yakalayış yaptı. Neyse ki sadece sendelemişti ama topu bırakmadı ve kalabalık da ona Yankiler'in yedek kulübesine doğru koşarken hakettiği alkışları verdi.

Her ne kadar Bob Murphy, Jeff Gaston tehdidimizi kesmek için sert bir hamle yapmadan önce sağ saha faul çizgisine güzel bir çift sayı atışı yaptıysa da ikinci yarıda iki takım da sayı kaydedememişti.

"Asla vazgeçmeyin, asla vazgeçmeyin!" Timothy Noble bizim gönüllü yüreklendiricimiz olmuştu. Kulübenin en ucunda oturup, olduğu yerde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, iki yumruğu da sıkılı bir halde takım arkadaşları onu hareketlendirirken en sevdiği cümleyi tekrarlıyordu: "Asla vazgeçmeyin, asla vazgeçmeyin!"

Üçüncü devrenin sonunda iki takım da hâlâ sayı yapamamıştı ve bizim çocuklar dördüncü devre için sahadaki yerlerini almaya hazırlanıyorlardı. Planladığımız gibi oyuna diğer üç Melekle devam ettim. Chris Lang ikinci köşede Tony Zullo'nun yerini aldı, Dick Andros sol sahada Bob Murphy'nin yerine geçti ve Timothy Noble da sağda Jeff Gaston'la değişti. Yedeklerimiz dördüncü ve beşinci devreyi oynayacaklar, bu şekilde son devrede asıl oyuncularımız yer alabilecekti.

Todd her devre daha da güçleniyormuş gibiydi. Dördüncü devrede karşısına çıkan her Yanki oyuncusunu oyun dışı bıraktı. Yankilerin ası Gerston iki oyuncumuzu

dışarıda bırakıp üçüncüsünün de ilk kaleye kısa ve hafif bir top atmasını sağlayarak onunla başabaş gitmekteydi. Altı devrelik oyunun dört devresi geride kalmıştı. Hâlâ sayı yoktu. Süre ilerledikçe, genellikle tek bir molayla sonucu belirlenen karşılaşmalardan birine benzeyecek gibi görünüyordu.

Beşinci devredeki ilk Yanki vurucusu Paul Taylor'ın büyük bir başarıyla karşıladığı bir top attı, ama topu yerden alıp ilk kaleye atana kadar vurucu köşeyi rahatlıkla geçmişti. Daha sonraki vurucu üç topu dışarı attıysa da ondan sonraki oyuncu arka sahaya sert bir top gönderdi.

Bill bana doğru eğildi ve fısıltıyla, "Eğer bildiğin bir dua varsa etmenin tam zamanı, John. Geçen yıldan bu çocuğun tüm topları sağ alan çizgisine doğru vurduğunu biliyorum, hem de gerçekten hızlı vuruyor."

Hemen kalkıp mola istedim ve üçüncü köşenin faul çizgisine doğru ilerleyip Timothy'ye çitlere doğru geriye, sağ alandaki çizgiye gitmesini işaret ettim. Sonunda iki elimi de kaldırarak durmasını söyledim. Yedek kulübesine geri döndüğümde Bill başıyla bu hareketimi onaylıyordu.

Todd'un rakibine ilk atışı ıslık sesi çıkaran bir hızlı toptu. Gerston beklemiyordu. Savurdu ve sağ alanın içlerine doğru yüksek bir top attı.

Bill'in "Aman Tanrım!" dediğini duydum.

Timothy gökyüzüne bakarak birkaç adım geri attı. En sonunda top bir kavis çizip düşmeye başladığında döndü ve iki elini de başının üzerine kaldırdı.

İkimiz de ayağa fırladığında Bill, "Tam altında," diye bağırdı. "Haydi, çocuğum, yakala onu."

Topun inişi yavaştı. Timothy duraksadı ve eldiveni yukarıda tutarak bir adım geriye gitti ama top eldivenin yıpranmış parmaklarından sekip çimlere düştü ve çitlere doğru yuvarlandı. Tim topu yakaladığında bir koşucu puan yapmıştı. Seyirciler alkışa devam ederken Gerston üçüncü köşede iki elini sallayarak duruyordu. Todd bir sonraki vurucuyu oyun dışı bıraktı ama Yankiler bir koşu öndeydiler.

Timothy yedekler bölümünün sıralarına geldiğinde gözlerindeki yaşları görebiliyordum. Konuşmaya başladım, ama bana bakıp başını salladı ve hemen en uzak köşeye gitti. Hiçbir takım arkadaşı onunla konuşmadı ya da yanına gitmedi ama birkaç sinirli bakış fırlatmaktan da geri kalmadılar. Çocuklar bazen çok acımasız olabiliyorlar. Herkes yerine oturduktan sonra Bill kalktı ve yüzünü onlara döndü. Skorları tuttuğu kâğıdı kaldırdı ve "Pekâlâ, beyler, ilk üç vurucumuz Lang, Andros ve Noble. Altı atışımız daha var ve sadece bir sayı gerideyiz. Oyun henüz kimsenin değil, öyleyse onları yenin."

Chris Land atıcıya zayıf bir top gönderdi, Dick Andros vuruş yapamayarak çıktı ve sonra Timothy Noble kaleye yaklaştı. Hem Chris hem de Dick'e bağırarak cesaret veren takım arkadaşları aniden sustular. Timothy vurucu köşesinde durarak, çelimsiz vücuduna en az bir beden büyük gelen pantolonunu çekiştirdi. Ayakkabılarıyla yeri eşeledi, biraz eğildi ve bekledi. Gerston'un zor pozisyondaki ilk atışı neredeyse Timothy'ye çarpacak olan hızlı bir toptu a-

ma Timothy kesinlikle karşılayamıyordu. Ondan sonra kendi soluna gelen iki ters topta da hamle yaptı, vurucu köşesinden çıkıp derin bir nefes alarak elini toprakla ovaladı. Daha sonra derin bir nefes daha alarak kaleye geldi, sopasını birlikte çalıştığımız gibi yana yatırarak tutuyordu. Gerston gerilip hızlı bir atış yapmadan önce uzun ve dikkatli bir şekilde hazırlandı. Timothy düzgün bir atış yapmayı başarsa bile, top gürültülü bir sesle yakalayıcının eldivenine çarptı. Sonra yavaşça yedek kulübesine döndü, sopasını diğer sopaların yanına dikkatlice bıraktı ve dudaklarını ısırarak yedek kulübesinin en uzak köşesine oturdu.

Yankiler altıncı ve son devrede yine atış yapmamalarına rağmen Melekler bu fırsattan yararlanamadı. Tony Zullo doğrudan ikinci köşeye yere paralel çok sert bir top gönderdi, ama Justin ve Paul iç sahaya havadan birer top gönderdikten sonra Todd'un uzun topu da oyunun son autu oldu. Todd harika bir atış yaptığı halde muhteşem gücünü gösterememiş oldu.

Takım kulübenin önünde toplandığında Bill bağırdı: "Tamam, çocuklar, şimdi tek sıra yapın ve Yankiler'i bu iyi oyun için tebrik edin. Sonra buraya gelip birkaç dakika oturur musunuz? Ailelerinizin beklediğini biliyorum, fazla zamanınızı almayacağız."

Zorunlu el sıkışmalarla tebriklerden ve "İyi bir oyun oldu" sözlerinden sonra Melekler yedek kulübesine çekildiler. Onları, Perşembe günü başka bir maçımız daha olduğunu ve o zaman biraz daha iyi oynamamız gerektiğini hatırlatırken oldukları kadar sessiz ve durgun görme-

miştim. Bununla beraber ben bir şey söylemeden Todd yerinden fırladı, montunun fermuarını çekti, dönüp Timothy'nin başı ellerinin arasında oturduğu yere doğru yürüdü. Kulübe hâlâ sessizdi. Todd öne eğildi, elini küçük takım arkadaşının omzuna koydu ve yüksek sesle şöyle dedi: "Hey, dostum, kendini suçlama. Büyük lig yıldızları bile hata yapar. Sadece iyi günümüzde değildik, tamam mı? Bu vazgeçeceğimiz anlamına gelmiyor. Asla vazgeçmeyeceğiz. Değil mi? Asla! Sen de! Tamam mı?"

Timothy gözlerinde yaşlarla Todd'a baktı. Başını salladı ve yavaşça, "Tamam," dedi.

Bundan sonra bana söyleyecek bir şey kalmamıştı. "Bir sonraki oyunumuz Yavrukurtlar'la, Perşembe akşamı saat beşte. Hepinizin dörtte burada olmasını istiyorum. Fırlatıcımız Paul Taylor olacak. Perşembeye görüşürüz."

Eve giderken, Timothy'nin, top eldiveninin parmaklarından sekip duvara doğru yuvarlanırken çektiği acıyı yaşayarak zihnimde oyunu baştan sonra tekrar canlandırdım Birden gözlerimin önüne başka bir oyun geldi, Küçükler Ligi'ndeki ikinci yılımda sadece on yaşımdayken oynadığım oyun. İki hata yapmıştım ve ikisi de karşı tarafa sayı olmuştu. Oyun, benim yüzümden takımımın 3-1'lik yenilgisiyle bitmişti. Herkes dağıldıktan çok sonra ikinci köşenin arkasındaki çimenlere yürüyüp yere yığılmış bir halde delice ağlamıştım. Orada ne kadar oturduğumu hatırlamıyorum ama eve gidip babama neler olduğunu anlatmaya utanıyordum. En sonunda, neredeyse karanlık basmak üzereyken eski bir pikabın park sahasına girdiğini gördüm, ara-

banın farları tel örgüleri aydınlatıyordu. Çok geçmeden bana, "John, sanırım eve dönme vakti geldi," diyen anlayış ve sevgi dolu sesini duydum.

Aniden frene bastım. Neredeyse evdeydim, ama yolun kenarına yanaştım, bir U dönüşü yaptım ve parka yöneldim. Arabamı parkedip, tahta perdeye ve oradan levhaya doğru yürürken her taraf alacakaranlıktı. Yandaki parktan çocukların sesleri ve kahkahaları geliyordu ama bizim saha mız boştu, hemen hemen boştu. Timothy arka sağ alanda gölgelerin arasında çimenlerin üzerinde oturuyordu; bacaklarını altına kıvırmış, dirseklerini dizlerine dayamış ve başını öne eğmişti. Yavaşça ona doğru yürüyüp üç metre kadar kala durdum.

"Timothy," diye seslendim.

Başını aniden kaldırdı. Bana dönerken, "Evet?" dediğini duydum.

"İyi misin?"

"Hı, hı."

"Eve gitme zamanının geldiğini düşünmüyor musun?"

Omuzlarını salladı.

"Neden hâlâ buradasın, Timothy?"

"Bilmiyorum. Sanırım eğer burada, herşeyin olduğu yerde otururs am nasıl kaçırdığımı ve oyunu kaybettirdiğimi anlarım diye düşündüm."

"Peki, bir yanıt bulabildin mi?"

Başını salladı, hafif bir hıçkırık sesi duydum. Birden aklıma bir şey geldi.

"Eldivenini görebilir miyim, lütfen?"

Suratını astı, sonra sağ dizinin altına uzandı ve bana bir şey uzattı. Bu, yaşamımda gördüğüm en yıpranmış ve kullanılamaz durumdaki beyzbol eldiveniydi. Eski derisi yüzlerce yerinden yırtılmış ve avuç içiyle parmaklarında destekleyici hiçbir sert nokta kalmamıştı. Ayrıca baş parmak ile işaret parmağı arasında olması gereken şerit yoktu ve onun yerine çamaşır ipi koymuştu.

Eldivenini geri verdim. "Bu şeyin beyzbol müzesinde olması gerekiyor. Muhtemelen Joe DiMaggio'nun çocukken kullandığı eldiven olsa gerek."

Küçük yüzünden bir gülümseme geçerken, Tim, "Hayır, değil," dedi.

Ona doğru eğilip elimi uzattım. Timothy elimden tutup ayağa kalkarken bir kez daha sordum, "Şimdi eve gitme zamanının geldiğini düşünüyor musun?"

"Sanırım," diye onayladı.

Ben de eski eldivenini işaret ederek, "Bence problem bu eldivenden kaynaklanıyor. İyi malzemeler olmadan başarılı olmak zordur," dedim.

Küçük çocuk eldiveninin tepesine hafifçe vurdu. Belli ki şüphelendiğim şeyi bana söylemek onu utandırıyordu. Annesi ona yeni bir eldiven almazdı. Üzerinde *M* harfi bulunan yeni mavi beyzbol kepinin güneşliğine vurdum. "Timothy, evde neredeyse yepyeni bir Darryl Strawberry eldiven var ve dolapta duruyor. O eldiven, benim küçük

oğlumundu, ama kullanmak için fazla zamanı olmadı. Öylece duruyor. Perşembe günü onu sana getireceğim."

Duygulu gözlerle bana baktı. "Küçük oğlunuz öldü, değil mi?"

"Evet, evet, öldü."

"Üzüldüm."

Başımla onayladım. "Belki perşembe günü biraz erken gelip bir süre top oynarız ve böylece yeni eldivenine de alışırsın, tamam mı?"

Başını sallayarak kabul ettiğini bildirdi. "Teşekkür ederim, geleceğim. Oyunu kaybettirdiğim için üzgünüm. Umarım çocuklar benden nefret etmezler. Kendimi kötü hissediyorum ama daha çok çalışacağım, söz veriyorum."

"Asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Başını salladı ve gülümsedi, "Asla!"

"Çok iyi. Şimdi karanlık olmadan eve git. Bisikletinde lamba var mı?"

Başını salladı.

"Tamam, perşembe günü erkenden görüşürüz."

"İyi geceler, Bay Harding."

Tam arabamın kapısını açıyordum ki bisikletin gidonuna sabitlenmiş lambanın benim tarafıma doğru parladığını farkettim. "Bay Harding, size bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii, sor bakalım."

"Beni burada bulabileceğinizi nasıl bildiniz?"

Küçük çocuğa ne diyeceğimi bilemiyordum, en sonunda şöyle dedim, "Bilmiyorum, Timothy. Belki benim babam senin burada olabileceğini söylemiştir."

"Yaa!"

Bisiklet döndü ve zayıf lambası park alanından yavaşça uzaklaşmaya başladı. Gözden kaybolmadan önce cılız bir ses duydum, "Perşembeye görüşürüz, Bay Harding."

# 10

Çarşamba günü bana bir hafta sürmüş gibi geldi. Kahvaltıdan sonra daha önceden zaman geçirmek için kullandığım tüm yöntemleri denedim. Yaklaşık bir saat süreyle koştum, arka taraftaki sahada en az iki yüz atış yaptım, okumayı bile denedim ama kafam çok karışık olduğundan hiçbir şeye kendimi veremiyordum. Sürekli olarak diğer odalardan sesler geldiğini duyuyordum. Sally? Rick? Televizyonu bile açtım ama öğlenden sonra, önce Oprah, sonra da Phil'le on dakika geçirmek televizyonu kapatmama yetti. Daha fazla acı çekmek istemiyordum.

Güneş battıktan az sonra yattım ve tabii perşembe sabahı güneş doğmadan uyandım. Gözlerim kapalı ve kafam yastığın içine gömülü bir halde yıllar boyu yaptığım gibi Sally'ye dokunmak için yana uzandım. Onun yumuşak tenini hissedemedim, elimi soğuk yastığın üzerinden yavaşça

çekip yatakta doğruldum ve başımı ellerimin arasına aldım. Ne yapıyorsun sen aptal? Sally yanında yatmıyor. Sally öldü. Öldü. Çocuğun da öldü. Rick de. Gittiler! Asla dönmemek üzere!

En sonunda kalktım ve duş aldım. Traş olmayı düşünmüyordum ama maçımızın bu akşam olduğunu hatırladım. Melekler'in ailelerinin onları pasaklı bir serserinin yetiştirdiğini düşünmelerini istemezdim.

Omlet, portakal suyu ve kahveden sonra çalışma odama gidip Bill'in ilk oyunumuzu kaydettiği skor kâğıdına baktım. Sadece Gerston'la üç atış kaçırmış, Zullo ve Nurnberg'le tek, Murphy'yle de çift sayı yapmıştık. Böylece vurucular konusunda oyunu daha fazla geliştirebilecek gibi görünmüyordum, ilk oyunumuz olduğu düşünülürse Timothy'nin pahalıya patlayan hatası dışında herkes iyi oynamıştı. Bill West yeni bir öneride bulunmazsa bu akşam Yavrukurtlar'a karşı da aynı sırayla oynayabilirdik. Tabii Paul Taylor tutmak, Justin üçüncü köşeye kaymak ve Todd ilk olarak oynamak isteyebilirdi.

Skor kâğıdını kapatıp yataktaki o berbat anı tekrar düşündüm, eşime dokunmak istediğim halde yanımda dokunacak kimsenin olmadığı o anı. Alt çekmeceye uzanıp yavaşça açtım. Çirkin tabanca, Concord çevresindeki Boland dahil olmak üzere pek çok şehirde yaşayan tanıdıklarımın adlarının bulunduğu sarı kapaklı telefon defterinin üzerinde duruyordu. Elimi çekmecenin içine daldırdım ama koyu mavi metale dokunmadan aniden geri çektim.

"Günaydın, Bay Harding."

Elleri kurabiye kavanozunun içinde yakalanmış bir çocuk gibi sağ ayağımla yavaşça çekmeceyi kapattım. Kurabiye kavanozu!

"Rose. Günaydın. Girdiğini duymadım, sanırım senin temizlik günün olduğunu da unutmuşum."

Yaşlı kadının yüzündeki gülümseme aniden dondu. "Kötü bir gün mü, efendim? Başka bir zaman da gelebilirim."

"Hayır, hayır. Bugün iyi. Sanırım kafam fazla dolu."

Rose Kelley elektrik süpürgesinin tutacağını iki eliyle kavradı ve başını sevimli bir şekilde salladı. "Üzgünüm. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır" anlamında başımı salladım.

"Bay Harding, umarım bir sakıncası yoktu ama dün sabah Maplewood Mezarlığına gittim ve Sally'yle Rick için dua ettim. Taş duvarın yanındaki o küçük tepe çok hoş bir yer. Onlar için mezar taşı seçtiniz mi?"

"Hayır, henüz seçmedim."

"Onlarla beraber olmak için oraya sık sık gidiyor musunuz?"

Başımı eğip ellerime baktım.

"Bay Harding...?"

Tekrar başımı salladım. "Cenazeden beri oraya gitmedim, Rose. Arabamı pek çok kez oraya doğru sürdüm ama

durdurmadım, mezarlarının başına da gitmedim. Yapamam. Kendimi o toprağa bakabilecek gibi hissetmiyorum ve..."

"Bay Harding, lütfen beni bağışlayın, ben cahil bir temizlikçiyim ama oraya gitmelisiniz. Onlar için değil. Kendiniz için! Huzur içinde yatsın, annemin bana Galway kasabasında yaşayan büyükannesinden öğrendiği bir hikayeyi anlattığını hatırlıyorum. Küçük bir kasabada yaşayan genç bir kadının tek oğlu bir dağın yamacından yuvarlanır ve ölür. Cenazesini izleyen aylarda kadın bütün günlerini üzülerek, yas tutarak ve gözyaşı dökerek geçirir. Ölmüş olan oğlunun bir sonraki doğum günü geldiğinde tüm günü mezarlıkta geçirmeye karar verir ve mezarlığa giderken kasaba meydanında yaşlı bir adamdan çiçek almak ister. Parasını ödeyip ayrılmak üzereyken yaşlı çiçekçinin kurumuş bir çiçeğin solmuş yapraklarını temizlemeye uğraştığını görerek duraklar. 'Bu kurumuş çiçekle neden uğraşıyorsun ki?' diye sorar. Çiçekçiden aldığı yanıt şöyledir: 'O daha tam kurumamış. Bazı yaprakları kurumuş gibi görünüyor, ama şurada hâlâ biraz yeşillik var. Umarım biraz ilgi ve sevgiyle bu bitki daha uzun yıllar çiçek açacak. Genç bayan, insanlar da bitkilere benzer. Korkunç bir kayıp, belki çocukları ya da eşlerini kaybettikleri için acı çekiyorlar ve bu olayın onları umutsuz ve boş bir yaşama sürüklemesine izin veriyorlar. Oysa dökülmek üzere olan kurumuş parçaları yüzünden acı çeken, daha sonra her yıl capcanlı çiçekler açtıkça yaşamaya, hava almaya, yaşamın şarkısını söylemeye ve gülümsemeye çalışan o kadar çok çiçek var ki...'"

Rose, daha çok bir birinci sınıf öğretmenine benzeyen sesiyle devam etti: "Bay Harding, çürüyen çok fazla çiçeğimiz var. Sizin de sürekli üzülerek onlardan biri olmanızı istemiyorum."

Öğleden sonra bir ara Timothy'ye Rick'in beyzbol eldivenini getirmeye söz verdiğimi hatırladım. Oğlumun odasına gittim, sağa sola bakmadan doğru dolaba yürüdüm ve kapısını yana kaydırarak açtım. Eldiven, Rick'in bazı eşyalarını yatağın altına ya da dolabının içine atmak yerine boyunun ulaşabileceği bir yerde saklaması için yaptığım rafta duruyordu. Eldivenin arkasında Çin damaası, domino taşları, diğer tarafta Ninja Kaplumbağalar ve G.I. Joe figürleri, füze rampaları, helikopterler, Pizza Throwers ve içi Tinkertoy parçalarıyla dolu bir kutu duruyordu. Üç ayakkabı kutusu dolusu da beyzbol kartı vardı. Bir tanesini raftan alıp elimde tuttum. Rick, saatler boyu mutfak masasında oturup kartları bir kutudan diğerine aktarır ve harçlığının büyük kısmını bunlara harcardı. Elimi kutuya soktum ve bir kart çektim: "NOLAN RYAN, Texas Rangers." Rick'in favori oyuncularından biriydi. Benim de.

Söz verdiğim gibi üç buçukta oraya vardığımda Timothy park alanında bir aşağı bir yukarı yürüyerek beni bekliyordu. Beni görünce hızlı adımlarla arabama doğru geldi ve ben de iner inmez eldiveni ona uzattım.

Küçük parmaklarını deri eldivenden içeri kaydırırken, "Ooo... bu harika!" diye bağırdı. Daha sonra sağ elini

yumruk yapıp baş parmağıyla işaret parmağı arasındaki sert deriyi yumuşatana kadar eldivene vurdu.

"Denemek ister misin?" diye sordum.

"Tabii!"

Takımın tüm malzemeleri Bill West'in arabasındaydı ama kendi eldivenimle beraber bir top da getirmeyi akıl etmiştim. Diğer çocuklar gelmeye başlayana kadar ikimiz sağ alanda birbirimize top attık. Orta alana doğru yürürken eldivenin rahat olup olmadığını sordum.

"Evet, Bay Harding. Çok güzel bir eldiven. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Şimdi daha iyi olacağım, göreceksiniz."

"Gün be gün... Timothy?"

Gülümsedi ve başını sallayarak heyecanla onayladı.

Sayı yapılmadan biten ilk devreden sonra bizim çocuklar on bir koşuda üç Yavrukurt oyuncusunu geçti ve üç yedek oyuncumu oyuna soktuğumda durum zaten 15-1 olmuştu. Bu yüzden Chris, Dick ve Timothy'yi oyuna alıp asıl oyuncuları yormadan oyunu bitirmelerini sağladım. 19-2 ezici bir skordu. Biz on beş vuruş yaparken, Yavrukurtlar da yedi hata yaparak bize yardımcı olmuşlardı. Oyundan sonra yöneticilerini yatıştırmaya çalıştım, ancak Walt Hutchinson çok sportmen bir insandı. Bizim iyi oynadığımızı, yenilgiyi hak ettiklerini söyledi. İki tane yıldızımız vardı. Todd iki sayı koşusu ve bir çift sayı yapmıştı. Paul Taylor da çok başarılıydı. Son üç devre boyunca Timothy

iki kere kaleye geldi. İkisinde de dışarı vurdu. Ağlamadı, sinirlenmedi, kendine acımadı ve huysuzlanmadı. Oyunun sonunda bu cesaretli çocuğun sesi takım arkadaşlarını desteklemekten kısılmıştı. Zaten arkadaşları da ilk oyunu kaybetmelerine neden olan hatasını bağışlamışlardı.

"Gün be gün her konuda daha iyiye gidiyoruz!" "Asla, asla, asla, asla, asla vazgeçme!" Bu sözler Timothy'nin ısrarlarıyla takım tarafından yüksek sesle ve o kadar sıkça tekrarlandı ki, yedek kulübemizin arkasında oturan seyirciler de bu sloganları benimsediler. Kısa süre içinde seyircilerin yarısı bu cesaret verici sözleri söylüyordu: "Asla vazgeçme!"

Bir sonraki hafta, salı akşamki rakiplerimiz aynı zamanda Boland'ın defterdan olan büyükbaba Tony Piso'nun takımı Korsanlar'dı. Korsanlar ilk oyunlarını, bizi ilk oyunda yenen Sid Marx'ın Yankiler'ine karşı 9-8 kazanmışlardı. Zor bir oyun olacağını biliyorduk ve nitekim öyle de oldu. Oyunu 2-0 kazandık! Todd Stevenson sadece bir vuruş yapabildi, kısa alanla üçüncü köşe tek bir vuruş. Tank Kimball da dördüncü devrede merkez alana doğru tek bir vuruş yaptı. Toplam olarak sadece beş vuruş yapabildik, hepsi de tekti. Timothy en sonunda kaledeyken atılan iki topu, kalenin arkasındaki faul çizgisine gönderdi ama Korsanlar'ın ilk ve ikinci kale arasındaki tek atışlarından birini kolaylıkla karşıladı ve topu koşucunun ilerlemesini engellemek için ikinci köşeye gönderdi. Gün be gün....

Oyundan sonra en az bir saati çocukların anne babalarıyla el sıkışıp sohbet ederek geçirdim. Nihayet kabullenilmek heyecan verici bir duygu olmakla birlikte, nazik sözlerden

daha önemlisi çocuklarının Bay Harding ve Bay West hakkında söylediklerini bize tekrarlamalarıydı.

Çarşamba akşamı Sid Marx ve Yankiler'ine karşı ikinci kez oynadık. Çocuklarımız sahaya intikam almak için çıktılar ve kazanmayı başardılar. Paul Taylor'ın yine iyi bir oyun çıkarmasıyla oyunu 6-4 kazandık ve bu kez vurucu yıldızımız Bob Murphy'ydi. İki tek ve bir çift vuruşla mükemmel bir performans göstermişti. İki yedeğimiz sezondaki ilk vuruşlarını yaptılar. Chris sağ tarafa doğru tek sayıyla sonuçlanan bir kısa ve sert top attı, Dick Andros da sol tarafa iki köşeyi kesen yere doğru bir ters sert vuruş yaptı. Başabaş ve heyecanlı bir oyundu. Daha sonra bazı anne babalar yenmekle yenilmek arasındaki farkın, küçük oyuncumuz Timothy'nin arkadaşlarını cesaretlendirmekten asla vazgeçmemesi olduğunu söyledi. Artık takımda tek bir vuruşu bile olmayan tek oyuncumuz Timothy'ydi. Vuruşlarda yine ıskalamış olsa da her yakalayışta oradaydı ve asla vazgeçmedi. Timothy beşinci devrede sağ saha pozisyonunu almak üzere takım arkadaşlarının omzuna vurarak koşarken, Bill başıyla o tarafı işaret ederek, "John, bu çocuğun kalbi çok büyük olmalı, ben Tann'nın bu kadar küçük bir bedene bu kadar büyük bir kalbi nasıl sığdırabildiğini asla anlayamayacağım," diyordu.

Altı haftalık sezonun iki haftası bitmişti. Melekler sürpriz bir şekilde 3 galibiyet, bir mağlubiyetle ligde birinci sıradaydı. İkinci sırayı iki galibiyet, iki mağlubiyetle Yankiler ve Korsanlar paylaşıyordu. Önümüzde dört hafta ve sekiz oyun vardı. Herşey olabilirdi.

İkinci Yankiler maçımızdan sonra Sid Marx ve ben kalenin arkasındaki alanda dostça bir sohbet yaptık. Sid'i

sevdim. Küçükler Ligi programının büyümesinden tutun, çocukların bundan yirmi-otuz yıl öncesine göre davranışları ve yetenekleriyle ne kadar geliştiklerine kadar pek çok konuda konuştuk. Sid en sonunda,"John geç oluyor," dedi. "Susie endişelenmeden önce eve gitsem iyi olacak. İyi bir oyundu ama bir dahaki sefere sizi yeneceğiz, söz."

Karanlık basmak üzere olmasına rağmen küçük çocuğu gördüğümde, eski köprüyü geçtikten sonra sağa, Main Caddesi'ne dönerek eve gidiyordum. Sabit bir hızla yürüyordu, ama arabamı kaldırımı yoldan ayıran çimenliğe doğru yaklaştırdığımı görünce birdenbire durdu. Elimi uzatıp sağ taraftaki kapıyı açtım.

"Timothy, maçtan sonra eve kadar yürüyor musun?"

"Hı, hı."

"Neden? Bisikletin nerede?"

"Bu sabah zinciri kırıldı. Annem de tamir ettirmek için Concord'a götürdü."

"Haydi, atla o zaman, seni eve bırakayım."

"Yürümekten hoşlanıyorum. Sizi sıkmak istemem. İyiyim, merak etmeyin."

Sesimdeki sıcaklığa biraz da otorite katarak tekrarladım. "Haydi, atla!"

Arabaya binip kapıyı kapatınca, "Şimdi bana yolu tarif et," dedim. Timothy'nin tariflerine uyarak Main Caddesi'nden kasaba merkezine doğru ilerledik, daha sonra sağa, Jefferson Bulvarı'na döndük. Yaklaşık iki millik asfalt

yoldan sonra da sola, 67. Yola döndük. Timothy'ye bakıp bugün maça gelmek için bütün bu yolu yürüyüp yürümediğini sormadan önce iki mil kadar daha gittik. Sorumu duyunca başını eğdi, yeni eldivenini alnına dayadı ve uzun kahverengi parmakların arasından bana bakıp suçüstü yakalanmış olmanın utancıyla başını sallayarak onayladı.

"Aman Tanrım, evden oyun alanına gelmen ne kadar sürdü?"

Omuzlarını salladı ve iç çekti. "Bilmiyorum. Öğlen yemeği için kendime bir sandviç yaptıktan sonra saat iki civarında evden çıktım. Annem bu sabah işe erken gitti."

Aniden diklenip, "Şu posta kutusunu görüyor musunuz, Bay Harding? O bizimki. Sağa dönün, evimiz onu biraz geçtikten sonra şu ağaçlara doğru," dedi.

Bana söylediği yere saptım ve farlarım daha çok bahçe malzemelerinin konulduğu yerleri andıran tahta yapıyı aydınlatmadan önce dar yolda yavaşça ve dikkatlice ilerledim. Evin boyalı olmayan tahta kaplamalarının bazıları eksik ya da kırıktı, bir köşeye doğru büyük ve boyasız bir kontrplak çakılmıştı. Yolun soluna doğru perdesiz pencerelerden bir ışık yayılıyor ve pencerenin etrafında daha çok kontrplak göze çarpıyordu. Diğer taraftaki çam ağaçlarının altında boyaları dökülmüş, eski bir mavi Renault duruyordu.

"Bu annemin arabası," dedi Timothy. "Göründüğünden daha iyi gittiğini söylüyor, gerçekten de öyle."

O sırada bir kadın gözlerini elleriyle koruyarak dışarı çıkarken ön kapının üzerinde bir lamba yandı. Hemen farlarımı kapattım.

Arabadan inerken Timothy, "Bu annem," diye onu tanıttı. Yanmış odunların üstüste konmasıyla oluşmuş merdivenlere doğru onu izledim.

Annesi, kapının dışında biraz heyecan, biraz merakla duruyor, bir eliyle kapının kolunu, diğeriyle önlüğünü tutuyordu. "İyi akşamlar, Bayan Noble. Ben, John Harding, Timothy'nin Küçükler Ligi çalıştırıcısıyım. Bu akşam onu eve yürürken gördüm ve getirmemin iyi olacağını düşündüm."

Sesi hem genç hem de yorgun çıkmıştı, bu sözler görünüşünü de açıklayabiliyordu. "Çok naziksiniz, Bay Harding. İçeriye girmez misiniz?"

Bir an rahatsız olup durakladım, ancak Timothy'nin bana bakışı reddedilecek gibi değildi. Kapı doğrudan mutfağa açılıyordu. İçeriye girer girmez Timothy'nin annesi bana elini uzatarak, "Ben Peggy Noble," dedi. "Oğlum için yaptıklarınıza teşekkür etme fırsatı bulduğum için çok mutluyum."

Fazla olmamakla beraber makyajlıydı, saçlarının da fırçalanması gerekiyordu ve yüzünde biraz heyecan vardı. Belliydi ki akşam yemeğini hazırlıyordu. İki kişiye göre hazırlanmış küçük yemek masasının altından plastik bir sandalye çıkararak, "Lütfen, Bay Harding, buyrun oturun," dedi. Eski buzdolabının arkasından mutfağın diğer tarafında, koridora yakın yerde, odanın öbür ucuna doğru bir çamaşır ipinin gerili olduğu görülüyordu. Perde olarak asılmış olan iki yatak örtüsü, arkasındaki yapılmamış yatakların görülmesini engellemiyordu. Birden, Timothy ile annesinin yıllardan beri sadece avcılar tarafından sonbaharlarda kullanılan tek odalı bir avcı kulübesinde yaşadıklarını anladım.

Timothy'nin annesi, "Buyrun, oturun, Bay Harding," diyerek davetini tekrarladı.

"Hayır, teşekkür ederim, Bayan Noble. Gitmeliyim. Bundan sonraki ilk maçımız salı günü. O zamana kadar Timothy'nin bisikleti yapılmış olur mu, yoksa onu gelip alayım mı?"

Kadının açık gri gözleri yaşlarla doldu. "Çok naziksiniz. Bisikletin bu cumartesi olacağını söylediler. Timothy önümüzdeki hafta rahat olacak."

"Güzel, öyleyse ben gideyim. Akşam yemeğinizi bölmek istemezdim, fakat sizinle tanışmak güzeldi. Oğlunuz sizin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı."

"Korkarım, onun adına fazla bir şey yapamıyorum. Çok zor ama deniyorum, çünkü onu çok seviyorum. Yalnız Bay Harding, herşeyden çok şu sıralar yaşamında siz olduğunuz için çok şanslı. Onu siz seçtiğiniz için Tanrı'ya teşekkür ediyorum."

Bana yaklaştı, parmaklarının ucuna yükseldi ve yanağımdan öptü.

Eve gidene kadar düşüncelere dalmış bir halde arabamı çok yavaş sürdüm.

# 11

Cumartesi öğleden sonra, eve süt, ekmek ve donmuş gıdalar depolayıp Bobby Compton ile elemanlarının cuma günü bakımını yaptıkları arka bahçede dolaştım. Sally'nin, benim bu iş için erken bir zaman olduğunu düşündüğüm geçen Mart ayında özenle yetiştirdiği pembe güllerin hepsi çiçek açmıştı. Güllerin birini kopardım, kokusunu içime çektim ve özenle gömleğimin cebine yerleştirdim. Sonra yaban mersinlerine bakmak üzere otlağa doğru yürüdüm. Meyveler, birkaç tanesi dışında hâlâ yeşildi. Toplanmalarına daha en az iki-üç hafta vardı. Ne var ki olgunlaştıkları zaman bile hiçbiri Sally Harding'in yapacağı bir keke, onun iki eliyle ilk ısırığı almadan nasıl tuttuğunu hatırladığım meyve tatlısına katılamayacaktı. Hatıralar! Yine onlarlayım. Sanki tüm yaşamımız boyunca bize nasıl daha iyi hatırlayabileceğimizi öğreten biri var. Hafıza geliştirme konusunda pek

çok seminer ve kurs varken, unutma konusunda tek bir kurs açıldığını bile duymadım. Eminim böyle bir kurs açılsa pek çok insanın işine yarardı. İsimleri, tarihleri ve olayları hatırlamalarıyla övünen bazı insanlar için bu büyük yetenek bir gün lanet okunan bir özelliğe dönüşebilir.

Salı akşamı Yarukurtlar'a karşı başlama görevini Chuck Barrio'ya verdik ve bu solak oyuncumuz dört devre boyunca neredeyse mükemmeldi. Beşinci devrede vuruş sırası Yavrukurtlar'a geçtiğinde 8-1 öndeydik. Ne var ki rakibimiz, Todd'u Korsanlar'a karşı perşembe akşamı oynayacağımız karşılaşmaya sakladığımız için, Chuck'ın yerine oyuna Paul Taylor'ı sokmadan önce yedi koşu kaydetmeyi başardı. İki tek ve bir çift sayıya izin vermeden önce karşılaştığı ilk üç vurucuyla Paul de bu kötü gidişi engelleyemedi. Kötü bir performans gösterdiği için kendimi suçlu hissediyordum. Hakem izin verdiği halde daha fazla ısınması için onu zorlamamamıştım. Bu oyunu kaybedeceğimiz ortaya çıkmıştı; nitekim 15-9 Yavrukurtlar'ın lehine bitti. Arka alandaki sessiz adamımız Ben Rogers iki çift, bir tek sayı yaparak vurucu yıldızımız oldu. Todd da bir sayı koşusu yapmıştı. Melekler'in hepsi vuruş yapmayan tek oyuncumuz olarak Timothy'nin kaldığını bilmesine rağmen, Timothy beşinci devrede ne zaman vuruş yapmaya gitse herkes heyecanlanıyordu. Sonuçta küçük çocuk o devre boyunca hiçbir vuruşunda başarılı olamadı.

Perşembe günü Anthony Piso'nun Korsanlar'ına karşı iyi bir günümüzdeydik. Todd ters toplar attı ve on dört koşu için her devrede iki sayıdan daha az yapmayan Korsanlar'ın

dört oyuncusunu safdışı bıraktı. Çocuklarımız yirmi vuruş yapmalarına rağmen, Bill West'e ve tuttuğu skor kayıtlarına göre hepsi Timothy'nin ilk vuruşunu yapmasıyla ilgileniyorlardı. Dördüncü devrede kaleye geçtiği zaman, yedek kulübemiz daha çok cızırtılı bir amfiyi andırıyordu: "Asla vazgeçme, asla vazgeçme Timothy, Timothy asla vazgeçme!" En sonunda sayı hakemi kulübemize kadar gelip kendi sesinin duyulabilmesi için çocukların tezahüratlarını daha yavaş sesle yapmalarını rica etti. Hakem geri dönerken Meleklerimiz ayağa kalktı ve Timothy'ye desteklerini alkışlarıyla gösterdiler. İlk vuruşta sopasını aldı ve sağ arka sahaya doğru faul olan bir atış yaptı, ama sonraki iki taneyi ıskaladı. Sopasını yedek kulübesine atıp sağ taraftaki yerine giderken, Bill onun yanına oturmam için işaret etmişti.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Timothy. Sence onda bir tuhaflık var mı?"

"Hayır, neden?"

"Bilmiyorum. Her zamankinden daha solgun görünüyor ve son devreden sonra dış sahadan içeriye koşarken dengesini sağlamakta zorlanıyormuş gibiydi. Ona iyi olup olmadığını sordum, sadece başını sallamakla yetindi."

Oyun bitip Korsanlar'la birbirimizi tebrik ettikten sonra onunla konuşmak için bir bahane yarattım. "Timothy, bisikletinin yeni zinciri nasıl?"

Heyecanla başını salladı. "Harika. Yeni tekerleklerim de var."

Kelimeler ağzından teker teker, sanki birbirlerinden bağımsız gibi çıkmıştı, tek bir cümle gibi değil. Garipti.

"İyi misin?"

Yine başını salladı. "Biraz yorgunum. Annem bu sabah erken gitti ve ben onun kahvaltı sesine uyandım."

Başına yavaşça dokundum. "Bu akşam iyi bir uyku çek, olur mu?"

Başıyla onayladı ve kendini gülümsemeye zorladı. "İyi akşamlar, Bay Harding."

Bill'in arabası park alanında benimkinin yanındaydı. Arabasına yaslanmış, yüzünde kaygılı bir ifadeyle beni bekliyordu. "Timothy neden öyleymiş, John?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Sabah erken kalktığını ve bu yüzden yorgun olduğunu söyledi, ama bilemiyorum. Sesi çok yorgun ve sanki hipnozdaymış gibi geliyordu."

Bill içini çekti. "Beni en çok etkileyen şey de çocuğun hâlâ oynamaktan vazgeçmemesi. Yıllardır Küçükler Ligi takımlarında koçluk yaparım. Çocuklar sahada iyi bir performans gösteremez ya da ağır bir hata yaparlarsa, birkaç maç daha devam edip yeteneksizlik ya da koordinasyon eksikliği yüzünden akranlarına karşı utanç duymak yerine bırakmayı tercih ederler. Ama bu çocuk bırakmıyor. Her çalışmaya geliyor, sürekli koşturuyor, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor, kendisine acınmasını istemiyor ve yaptığı hatalara takım arkadaşlarından çok kendisi kızıyor. Bu çocuk cesur bir Melek. Hepimizin ondan öğreneceği bir şeyler var."

*Hepimizin ondan öğreneceği bir şeyler var.* Bill'in bu sözleri ışığı kapatıp yatağa gömüldükten çok sonra bile kulaklarımda yankılanıyordu.

Temmuz ayının ortasındaki o öğleden sonra oldukça sıcak ve bunaltıcıydı. Arabamı o gün Sid Marx ve takımı Yankiler'e karşı yapılacak maç için park yerine soktuğumda havada kocaman bulutlar toplanmaya başlamıştı. On iki maçlık ligin yarısı tamamlanmıştı ve biz birinciliği Yankiler'le paylaşıyorduk. İki takımın da toplam dört galibiyeti ve iki mağlubiyeti vardı. Korsanlar'la Yavrukurtlar ise ikişer galibiyet, dörder mağlubiyet almışlardı. Park yerinde Bill'in arabasının yanında bir kamyonet gözüme çarptı. Arabanın iki tarafında şöyle yazıyordu: NEW HAMPSHİRE'IN EN İYİ TELEVİZYON İSTASYONU- KANAL 9- WMUR-TV-MANCHESTER, N.H.

Bunun anlamını sahaya girene kadar anlayamadım. İki kot pantolonlu genç adam, o maçta bizim yedekler bölümümüzün olduğu yere bakan bir kameranın başında duruyorlardı. Koyu takım elbise giymiş olarak, kamerasının arkasında durmuş olan başka bir genç de ben oraya vardığımda kafasını kaldırıp, "İşte geldi, çocuklar. Harika bir zamanlama," dedi.

Elini selamlaşmak için bana uzatıp gülümsedi. "Bay Harding, ben Tom Land. Manchester-Kanal 9 spor muhabirlerinden biriyim. Sizce bir sakıncası yoksa bu akşamki 11 Haberleri için sizle bir röportaj yapmak istiyoruz. Lig başkanı Bay Rand'la temasa geçip bu röportaj için izin aldık."

"Neden özellikle benimle röportaj yapmak istiyorsunuz? New Hampshire'da yüzlerce Küçükler Ligi çalıştırıcısı var. Gerçekten iyi bir tanesiyle konuşmak istiyorsanız onu diğer kulübede bulabilirsiniz. Adı Sid Marx. İyi bir koç ve çocuklar ona bayılıyor."

"Şey, efendim... Sizden başka yüzlerce Küçükler Ligi koçu olabilir ama inanın hiçbiri New Hampshire'da ve hatta tüm ülkede John Harding kadar iyi tanınmıyor. Eminim ki sizin bu kadar erken bir yaşta nasıl Millennium'un başkanı ve yöneticisi olduğunuzu bilmeyen izleyicilerimiz vardır."

Bakışlarını yere indirdi, en sonunda bana bakıp gülümsedi. "Ve şimdi, bu kadar başarılı bir insanın şirket yönetmektense Küçükler Ligi koçluğu yapması inanılmaz bir olay. Sizi yayın şirketlerinden önce bulabildiğimiz için çok mutluyum."

"Peki, kimle röportaj yapmak istersiniz? Melekler'in koçu John Harding'le mi, yoksa Millennium'un yöneticisi John Harding'le mi?"

Aniden alnında derin çizgiler belirdi. Heyecanla, "İkisiyle de," diye kekeledi.

"Üzgünüm, gitmeliyim."

Beni duymamış gibi davrandı. "Bay Harding, çok uzun sürmez. On dakikayı geçmez. Sadece birkaç sorum olacak. İzleyicilerimizin bu sorulara vereceğiniz yanıtları duymak istediklerinden eminim. Örneğin, o felaketten sonraki

ayları nasıl geçirdiğiniz, bu kasabada star olduğunuz yıllarla bugünkü oyuncuların ve ortamların karşılaştırması gibi."

"Bay Land, kendimizi bir maça hazırlamaya çalışıyoruz. Bu şeref için size ve televizyonunuza teşekkür ederim ama yanıtım 'Hayır' olacak. Üzgünüm, siz ve adamlarınız kameranızı buradan kaldırmalısınız. Gördüğünüz gibi oyuncularım gelmeye başlıyorlar. Bu olay onların dikkatini dağıtır. Oyunun bir kısmını görüntülemek istiyorsanız benim misafirim olun. Şurada levhanın arkasındaki tellerin orada George McCord adında biri var. Bizim halkla ilişkiler sorumlumuz, eminim kameranızı en iyi nereye kurabileceğinizi size göstermekten mutluluk duyacaktır." Elimi uzattım, "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bay Land."

Bana inanamayan gözlerle baktı ve dudakları hafifçe aralandı. "Ropörtajı yapmayacağınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

Omzuna dokundum. "Doğru! Şimdi kameranızı çekerseniz bu çocuklar da oyuna konsantre olabilirler."

Zor bir oyun oldu. Kanal 9'un üçüncü köşenin arkasındaki kameraları nedeniyle Melekler de Yankiler de yaşamları pamuk ipliğine bağlıymış gibi oynadılar.

Bob Murphy arka sahaya iki sayılık bir atış yapınca, çocuklarımızın daha ikinci devrenin başında 2-0'lık bir skor elde ettiler, ne var ki Yankiler Paul Taylor'ın kontrolünü kaybetmesiyle dördüncü devrede dört ters vuruş yaptı ve 4-2 geride kaldık. Altıncı yarıda bir sayı daha yapmak istedik ama skor telafi edilmesi zor bir şekilde 4-3 oldu. Tank

Kimball sonunda iki tek ve bir çift vuruşla dengeyi sağlamaya çalıştı. Timothy beşinci devrede iki adamla vurmaya geldi ve kahraman olma şansını yakaladı. İlk iki vuruşta ıskaladıktan sonra en sonunda arka alana başarılı bir top atmayı başardı. Timothy ilk köşeye koşup oradan kulübeye gelirken tüm takım ayağa kalkıp onu alkışlamaya başladı. Yarı yolda durdu, beyzbol kepini çıkardı ve yerine oturmadan önce üçüncü köşenin arkasındaki televizyon kamerasına salladı. Onu dikkatle izliyordum. Kulübenin sıralarına geldiğinde yalpalıyor gibiydi, zorlukla nefes alıyordu. Sonra otururken önce ellerini uzattı ve kendisini banka bırakıverdi.

Çarşamba akşamı alçakgönüllü Yavrukurtlar'a karşı oynadık. Takımdaki herkes, yani Timothy dışındaki herkes, en az bir vuruş yaptı ve üç oyuncumuz harika oynadı. Oyun 13-4 bitti. Todd, ağabeyinin kolejde başarıyla kullandığı dirsek atışlarını da içeren bazı vuruşlar denedi, yoksa eminim başka bir sayı daha yapardı. Timothy bazı güzel kurtarışlar yaptıysa da dört vuruşu ıskaladı. Buna rağmen ilk defa, kendisine doğru çok iyi vurulmuş bir topu havada yakaladı. Tabii bu hareketi, sahadaki ve kulübedeki Melekler arasında başka bir bağırışa neden oldu ve ona kepini havaya atma şansını verdi. Küçük domuz! Timothy de kulübeye geldiğinde "Gün be gün, gerçekten daha iyiye gidiyorum!" diye bağırdı.

Şimdi sadece dört maçımız kalmıştı. Yankiler'in altı galibiyeti ve iki mağlubiyeti vardı. Onların hemen arkasından beş galibiyet ve üç mağlubiyetle biz geliyorduk. Sezon

sonunda ilk iki takım lig şampiyonluğu için tek bir maç yapacaktı. Lig şimdi bu şekilde bitiyor olsaydı bu durumu dert etmezdim. Ancak önümüzde dört maç daha vardı; üç galibiyet, beş mağlubiyetle Korsanlar da, hatta iki galibiyet, altı mağlubiyetle Yavrukurtlar da bizi yakalayabilirdi. Sonuç olarak henüz rahatlamış değildik.

....Ve Timothy Noble oyunları hâlâ tek bir etkili vuruş yapamadan bitiriyordu.

# 12

Bağımsızlık Günü kutlamalarında New England kasabalarının en büyük spor alanlarında havai fişek gösterileri yapılır. Boland'da bu mümkün değildi. Tabii halkın büyük kısmı da Dört Temmuz gösterilerini izleyebilmek için Concord'a giderdi, yalnız artık kendi kutlamalarını kendileri düzenliyorlardı. Şehir kayıtları Boland'a ilk yerleşen insanın, Sir Isaac Thomas Boland'ın buradaki hayvanların ve yerlilerin arasına gelişini 17 Temmuz 1735 olarak gösteriyor. Bu, pek çok kasabalının Boland Küçükler Ligi Parkı'nın oraya toplandığı tarihti. Karanlık basınca havai fişekler ateşlenir, Roma mumları yakılır ve sahanın dışından çeşitli roketler atılırdı. Bunlar halkın alkışları ve tezahüratları arasında gürültülü ve parlak bir şekilde yukarıda patlardı.

17 Temmuz pazartesiye geldiği ve bizim normal oyun programımız da her hafta pazartesiden perşembeye kadar

olduğu için, Korsanlar'la yapacağımız karşılaşmayı bir gün ileriye aldık ve salı akşamı oynanmasına karar verdik. Bill pazartesi öğlenden sonra beni arayıp, onunla ve Edy'yle birlikte havai fişekleri seyretmeyi isteyip istemediğimi sordu. Teşekkür edip davetini reddettim. Çavdar ekmeği üstünde pastırma ve biraz sütle öğlen yemeği yedikten sonra, ilk havai fişek evin tam üzerinde patlayana kadar terastaki şezlongda oturdum. Patlamayı duyunca şaşkınlıkla yukarıya baktım ve beyaz dumanın gökyüzünden aşağıya tembelce süzülen rengarenk parlak yıldızlarını gördüm. Yarım mil veya daha uzaktaki sahadan fırlatılan parlak roketlerle topların gökyüzüne, cennete doğru birbiri ardına yükselmelerini seyrettim.

Birkaç dakika sonra patlayan havai fişekleri bana acı vermeye başladı. Çocuk olduğu için havai fişekler Rick'i büyülerdi. Üç yaşından beri Sally'yle onu her Dört Temmuz'da havai fişekleri görmeye götürürdük. İlk birkaç yıl dizlerimde oturttuğumu hatırlıyorum. Roketler gökyüzünde yükseldikçe zıplar, elleriyle yukarıyı işaret ederken mavi gözleri kocaman kocaman açılır, alnında derin çizgiler oluşur, roketler gökyüzünde patladıktan sonra renkli yıldızlara dönüşüp, yaz akşamlarını yanmış sülfür ve odun kömürü kokusu sardığında heyecanla bağırırdı.

Boland'ın kurtuluş günü kutlamalarını yaklaşık yirmi dakika seyrettim. Herhalde yaşamımda kendimi en yalnız hissettiğim yirmi dakikaydı. Sonra eve girdim ve bir daha kalkmamayı umarak yatağa gittim.

Çocuklar her oyunda daha da iyi arkadaş oluyorlardı. Bill'le henüz hiçbir şeyi halletmediklerini söylememize rağmen şimdiden şampiyonluk maçı hakkında konuşmaya başlamışladı. Salı akşamı vuruş çalışmasında tüm takım havalardaydı ve hepsi birden Timothy'yle dalga geçiyorlardı. Tim yeni beyaz Nike ayakkabılarıyla gelmişti. Beni görünce hemen yanıma koşturup, "Yeni ayakkabılarımı gördünüz mü, Bay Harding?" diye sordu.

"Harika görünüyorlar! Onlarla rahat mısın?"

Başıyla onayladı. "Güzel. Doktor Messenger bu sabah beni Concord'a götürdü ve bunları aldı. Eski ayakkabılarımın beyzbol oynamaya uygun olmadığını söyledi."

Bunu söyledikten sonra dış sahaya doğru kollarını sallayıp, parmaklarının ucunda nazik bir koşucu gibi koşarak uzaklaştı.

Korsanlar'a karşı oyun atıcıların bir düellosu gibi başladı. İlk iki devre iki takım da topu iç sahanın dışına çıkarmayı başaramadı. Paul Taylor şu ana kadar gördüğümden çok daha hızlı atıyordu. Sonra rüzgar birden yön değiştirdi. Üçüncü yarıda Todd veTank arka arkaya tam vuruş yaptıktan sonra takım buna yedi sayı daha ekledi. Paul dördüncü devrede kontrolü kaybedince Tony Piso ile takımı altı sayı kazandılar ama yine de onu oyunda tuttum ve en sonunda şanssızlığını yenmeyi başardı.

Beşinci devrede Timothy sahaya doğru yürürken takım arkadaşları "Timothy, Timothy, asla vazgeçme!" diye bağırıyorlardı. Sonra ellerini çırpmaya başladılar. Kulübenin

hemen arkasındaki seyirciler de onlara katılınca kısa sürede herkesin bu küçük çocuğu ilk vuruşunu yapması için cesaretlendirmeye çalıştığı bir manzara ortaya çıktı. Denedi! Hem de nasıl denedi! Kalede iyi duruyordu, bütün dikkatini toplamıştı, ama üç topu da kaçırdı ve kalabalık homurdanarak üzüntüsünü gösterdi.

Oyunu herşeye rağmen 14-9 kazandık.

Onu gördüğümde park yerinde benimkinin yanına park etmiş Jaguar bir arabanın kaportasına yaslanmıştı. Onu tanıyor olsam bile kendisini bir kez daha tanıttı.

"Bay Harding," diyerek gülümsedi ve kocaman elini bana doğru uzattı. "Ben Doktor Messenger. Sizin arabanızın yanına park etmiş olduğumu öğrenince buralarda biraz daha oyalanıp sizi cesaretinizden ve takımınızla olan iletişiminizden dolayı çok takdir ettiğimi söyleme fırsatını kaçırmak istemedim. Çocuklar bu tür organizasyonlarda genellikle yapmacık yetişkinler görüyorlar. Oysa Melekler'in size nasıl saygı duydukları ve sizin takımınız için oynamaktan mutlu oldukları açık."

"Teşekkür ederim, efendim. Beni çok mahçup ettiniz. Sizin hakkınızda duyduklarımdan sonra efsane Doktor Messenger'le tanıştığıma çok memnunum. Timothy Noble sizden çok sık bahsediyor. Ona göz kulak olduğunuz için şanslı bir çocuk."

Yaşlı adam kollarını kavuşturdu, gülümsedi ve koyu bariton sesiyle karşılık verdi. "Şey, bunu bilemiyorum.

Bildiğim tek şey sizin gibi birisi için oynamaktan dolayı çok şanslı olduğu."

"Doktor, Timothy'nin sağlığı yerinde mi? Bazen dengesini kaybediyormuş, bazen de koşarken acı çekiyormuş gibi görünüyor. Ama kendisi öyle olmadığını söylüyor."

Doktor yanıt vermeden önce uzun uzun sakalını okşadı. "İyi. Sadece çocukluk problemleri, ama gözüm onun üzerinde. Hatta bütün oyunlarınıza geliyorum."

"Gün be gün, her konuda..."

Gülümsedi. "Küçük dostumuz bu sözleri iyice benimsedi, değil mi? Ona sadece iki tane öğrettim ama bunlar ona henüz bir vuruş yaptıramasa da iyimser kalmasını ve yaşama daha iyi bakmasını sağlıyor. Basit sözlerdeki gizemli güce inanmalarını sağlarsak pek çok insanın mucizevi bir şekilde iyileşeceğine eminim. Tek yapmamız gereken bilinçaltımızı olumlu düşünceler ve sözlerle programlamak. Bunu yaptığımızda yaşamlarımızda harika değişiklikler gerçekleştirebiliriz. Çoğumuz, hatta hepimiz gün boyunca bir şekilde kendimizle konuştuğumuza göre, neden kendimizi sonuçları iyi olacak olumlu düşünceler ve sözlerle desteklemeyelim? "Kazanabilirim, bu işi yapabilirim, başarabilirim, vb." demek, en az "Kazanamam, bu işi yapamam, başaramam, vb." demek kadar kolay bir şeydir. Norman Vincent Peale, W. Clement Stone, Napoleon Hill, Maxwell Maltz ve çok sayıda düşünce adamı bize yaşamlarımızı değiştirecek basit teknikleri öğretmeye çalışmıştır. Üretmeyi, davranışları, hatta düşünceyi geliştiren kendini

olumlama yaklaşımı binlerce yıldır kullanılıyor. Romalı filozof Epictetus, çok sevdiğimiz birini kaybettiğimizde bazı sözleri söylemenin bize yardımcı olacağını söylemiştir. "Onu kaybettim, demeyin, sadece onu geri verdiğinizi söyleyin. Çocuğunuz mu öldü? Sadece geri verdiniz. Eşiniz mi öldü? Sadece geri gitti." Doktor bunları söyledikten sonra öne doğru eğilip omzuma vurdu. "Aynen devam edin, Bay Harding. Bu konuşmayı yaptığımız için çok mutluyum." Sonra döndü, arabasının kapısını açtı ve bindi. Ben de tek bir kelime bile söyleyemeden kendiminkine bindim.

Sid Marx ve Yankiler'e karşı perşembe günü oynadığımız oyun da hepimize tırnaklarımızı yediren bir oyun oldu. Todd Stevenson, karşı takımın en iyisi olan Glenn Gerston'a atış yapıyordu. Justin Nurnberg sol ve orta saha arasında bir çift sayı yapana kadar iki taraftan da hiç kimse üçüncü köşeye ulaşamamıştı, daha sonra Justin bir hamle yaptıysa da sayı kaydetmeyi başaramadı. Dördüncü devreye sayısız berabere girmiştik. Todd'un birkaç başarılı hamlesinden sonra karşı tarafın vurucusu, birkaç atışı faul yaptıktan sonra sağ sahaya doğru yüksek bir top attı. Bu sırada yanımda oturan Bill West başını ellerinin arasına gömmüştü. Derken kalabalık gür bir kükreyişle ayağa kalktı, Timothy tam ona öğrettiğim gibi iki eliyle topu yakaladıktan sonra koşarak gelirken herkes alkışlıyordu. Bana baktı ve "Bir şey değil!" diye bağırdı.

Bir sonraki pazartesi, Chuck Barrio ile Yavrukurtları kolaylıkla 17-5 yendik ve ikinci sıraya yerleştik. Bu da cumartesiden bir hafta önce, bu sefer lig şampiyonluğu için

Yankiler'le kapışabileceğimiz anlamına geliyordu. Ben Rogers ile Bob Murphy üçer vuruş yapmıştı. Tank zaferimizi perçinleyen bir sayı koşusuyla dikkatleri çekmişti. Andros, Lang ve Noble'ı dördüncü devrede oynattım. Diğer çocukların yanında o iki kere vurmak zorunda kalıyordu. Her seferinde azimliydi ve kulübeye başı dik geliyordu. Ne özel bir çocuk!

Takımımız altıncı devre için sahaya çıkarken Bill West yanıma gelip yavaşça sordu, "Timothy'yi duydun mu?"

"Hayır. Ne olmuş?"

"Çocuklar bisikletinin yine bozulduğunu söyledi. Annesinin aldığı yeni bisiklet zinciri bugün de problem çıkarmış. Galiba, zamanında yetişebilmek için bisikletini yolun kenarında bırakıp birkaç mili koşarak geldi. Bu nasıl bir istektir, anlayabiliyor musun?"

Maçtan sonra malzemeleri Bill'in arabasına yüklerken Timothy'nin hızla geçip gittiğini gördüm ve ona seslendim.

"Evet, efendim?"

"Seni eve bırakmama ne dersin?"

İçini çekti ve yeni ayakkabılarını kumun içine gömdü. "Biri size benim aptal bisikletimden mi bahsetti?"

"Doğru bildin."

"Bu bizim evin yolu değil," dediğinde yaklaşık on dakikadır arabadaydık.

"Biliyorum, benim evimin yolu."

"Sizin evinize mi gidiyoruz? Neden?"

"Bekle ve gör. Birkaç dakika içinde orada olacağız."

En sonunda evin önündeki patikaya saptım, garajın kapısını açan düğmeye bastım ve kapı açılıp ışıklar yanana kadar bekledim.

"Timothy, bir dakika aşağıya iner misin? Sana göstermek istediğim bir şey var."

Timothy beni garaja doğru şüpheyle izledi. Rick'in yeni kırmızı bisikletinin asılı olduğu duvara ilerledim. Nefesimi tutarak iki tekerleği de kontrol ettiğimde lastiklerin inmemiş olduğunu hissetmek beni rahatlattı. Daha sonra gövdesinden tutarak Rick'in son doğumgünü hediyesini duvardaki yerinden indirdim. Timothy'nin önündeki beton zemine bıraktım ve "Bu senin," dedim. "Kimsenin işine yaramıyor, orada öylece duruyor. Eminim, Rick seni tanısaydı o da almanı isterdi."

Timothy'nin küçük elleri krom gidona ve tozlu ama parlak gövdeye doğru uzandı. "Bu yepyeni bir şey, Bay Harding!"

"Evet, yeni."

"Bu gerçekten benim mi? Sonsuza kadar mı, yoksa lig bitene kadar mı?"

"Sonsuza kadar senin."

"Vauv!" diye bağırdı. "Ona çok iyi bakacağım, yemin ederim."

"Biliyorum. Şimdi karanlık bastırmak üzere. İstersen bisikleti bagaja koyalım ve seni evine bırakayım. Onu sürmeye yarın başlarsın. Tamam mı?"

Heyecanla başını salladı. "Bay Harding, bu sahip olduğum ilk yeni bisiklet."

Timothy'nin evine yaklaştığımızda dışarıdaki ışık yanmadı.

"Annemin işten döndüğünü sanmıyorum. Arabası burada değil."

Bisikleti bagajdan çıkarıp evin duvarına yasladım.

"Herşey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, annem az sonra eve gelir. Bana ne söz verdiğini biliyor musunuz, Bay Harding?"

"Hayır, ne?"

"Eğer önümüzdeki cumartesi şampiyonluk maçı oynama hakkını kazanırsak, patronu ne derse desin beni izlemeye gelecek. Ne hoş olur, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Beni hiç oynarken görmedi. Bunu biliyor muydunuz? Belki o seyrederken bir atış bile yapabilirim."

"Umarım yaparsın, Timothy. Şimdi büyük maçtan önceki son maçı unutma. Çarşamba akşamı Korsanlar'a karşı oynuyoruz ve bu maçta kendimizi şampiyonluk mücadelesine hazırlamalıyız. Anlaştık mı? Çarşambaya görüşürüz."

"Evet, efendim. Teşekkürler, Bay Harding, çok teşekkürler."

Sanırım çocuklar Yankiler'le yapacakları şampiyonluk maçının havasına bir hafta önceden girmişlerdi, çünkü son maçta Korsanlar'a karşı berbat bir oyun çıkardılar. Üç devrede Todd, diğer üç devrede de Paul Taylor vuruş yapınca, büyük maçtan önce iki as oyuncum da üzerlerine düşeni yapmış oldu. Takım ise bütün olarak çok dağınık bir oyun sergiledi. Ligi üçüncü bitirmeyi garantilemiş olan Korsanlar kendilerini hiç sıkmadığı için bu maçı da 11-10'luk bir skorla kılpayı kazanmış olduk.

Şampiyonluk maçını yapmayı garanti altına aldığımız için, o kadar çok istediği köşe vuruşunu yapabileceğini umarak Timothy'yi altı devrede de oynattım. Hatta ikinci devrede çok sert bir yerden vuruş yapmayı bile başardı, ama daha sonraki vuruşları doğrusu oldukça cılız kalmıştı.

Bill ve ben malzemeleri getirip onun arabasının arkasına koyarken saha ve park alanı neredeyse bomboştu. Alacakaranlıkta eski dostuma yaklaşıp elimi uzattım ve yavaşça, "Benim için yaptığın şeyin karşılığını nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum," dedim.

Bill başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Ne demek istedin, John?"

"Yaşamıma tam zamanında geri geldin. Bana düşünmem, endişelenmem ve uğrunda yaşamam gereken şeyi, Melekler'i verdin. Sen ve bu çocuklar daha fazla yaşamak

istemediğim bir zamanda bana yaşama sevincini tekrar kazandırdınız. Tanrı hep sizinle olsun."

Birbirimize sarıldık ve iyi geceler diledik. Arkamı dönmüş arabama doğru gidiyordum ki Bill bana seslendi. Onun sesini duyunca tekrar arkama döndüm.

"Belki hepimiz yardım ettik ama John en küçük meleğimize teşekkür etmeyi unutmamalısın. O bize gün be gün yaşamla nasıl başa çıkmamız gerektiğini öğretti."

Kontağı çevirmeden önce arabanın içinde ne kadar oturduğumu bilmiyorum.

# 13

Cumartesi öğleden sonra oynanacak şampiyonluk maçı öncesi, oldukça uzun bir haftaydı. Bu süre boyunca pazartesi ve çarşamba olmak üzere iki çalışma yaptık. Sid Marx da Yankiler'i salı ve perşembe günleri çalıştırdı. Temel şeyler üzerinde durduk, özellikle vuruş çalıştık. Çocuklar çok rahat görünmelerine rağmen Bill'le ben aynı ruh halinde değildik. Sezonun son maçından sonra Paul Taylor'ın annesinden, Paul'ün şampiyonluk maçında oynayamayacağını öğrendik. Taylor'lar oğullarını bir yıl önceden Bermuda'ya, iki haftalık golf ve dalış kursuna götürüyorlardı. Uçak biletlerinin tarihi maçtan bir gün öncesine denk düşüyordu. Paul'ün annesinin söylediği gibi, "Oğlumuzun bir beyzbol maçını kazanmak için gerekli olacağını on ay önceden kim bilebilirdi ki?" Bununla beraber pazartesi günkü çalışmadan önce Paul'ün babası gülümseyerek, Bill'le bana

rezervasyonlarını bir hafta ileriye erteleyebildiğini bildirdi. Ne güzel sürprizdi! Bill de ben de bu duruma çok sevinmiştik.

Büyük oyun cumartesi günü saat ikide başlayacaktı, oysa ben saat bire doğru sahaya gittiğimde tribünler neredeyse tamamen doluydu. İnsanlar sağ ve sol alanlarda katlanır sandalyelerini açmaya başlamışlardı. Tribünlerde, sıcak bir öğleden sonra beyzbola renk ve heyecan katmak için beyaz elbiseli iki satıcı, dondurma ve patlamış mısır satıyordu. Sayı kalesinin arkasında George McCord, kalabalığı heyecanlandırmak için sesi her zamankinden biraz daha açık olan hoparlörden kolej marşları çalarak elinden geleni yapıyordu.

Bill, sahaya açılan kapıdan girer girmez beni gördü ve koşarak yanıma geldi. Alnında terler birikmiş bir durumda, "Sana söyleyeceklerim var, John," dedi. O tarafa doğru bakmadan, "Orada, kalenin arkasında *Concord Monitor* ve *Manchester Union Leader* muhabirleri gelmiş," dedi.

"Bir Küçükler Ligi karşılaşması için mi? Tanrım, bu eyalet şampiyonluğu değil ki!"

"Hayır. Bir milyar dolarlık yöneticinin, on üç yaşın altındaki bir grup çocuğu nasıl idare ettiğini görmek için buraya gelmişler."

"Harika! Tam da ihtiyacım olan şey."

"Çocukların durumu iyi, merak edilecek bir şey yok."

Daha sonra gözlerimi oyun alanında gezdirdim. Meleklerden dört kişi gelmişti. Tony Zullo, Timothy'yle top atışıyordu; Paul Taylor, Justin'in ilk kaleden ona yuvarladığı yer toplarını karşılamaya çalışıyordu. "Başka ne var, Bill?"

"Şey, Timothy'nin annesinin geldiğini bilmek istersin diye düşündüm. Üçüncü kalenin arkasında, ilk sırada. Doktor Messenger'le beraber oturuyor. Beyaz bir tişört giymiş, pembe bir de şapkası var."

"Gördüm, Bill, teşekkürler."

Tribünlere yürüdüm, Melekler kepimi çıkarıp sağ elimi salladım. "Bayan Noble. Doktor. İkinizin de burada olmasına çok sevindim. Bunun Timothy için çok şey ifade ettiğini biliyorum."

Bayan Noble gülümsedi ve başıyla onayladı. "Bay Harding, hiçbir şey bugün buraya gelmemi engelleyemezdi. Hiçbir şey. Umarım, kazanırsınız."

"Teşekkür ederim. Doktor, sizi tekrar görmek çok güzel."

Yaşlı adam başını salladı ve elimi sıktı. "Ben de aynı fikirdeyim, beyefendi. Bay Harding, lütfen, hafızamı tazelememe yardım edin. Timothy bu sezon hiç atış yapamadı, değil mi?"

"Üzgünüm ama doğru."

Yaşlı adam yıpranmış kovboy şapkasını çıkardıktan sonra gözlerini ona dikerek, "Öyleyse, bu oyun onun son şansı," dedi.

"Evet, korkarım öyle, en azından bu yıl için ve kolay bir oyun olmayacak. Yankiler üzerimize as yakalayıcılarını gönderiyorlar. Onları tutmak herkes için zor."

Yavaşça, "Takımınız için en iyisini dilerim ve sanırım küçük adamımız sahaya çıktığında biraz fazla dua etmemiz gerekecek," dedi.

İyi dilekleri için teşekkür ettikten sonra "Notre Dame Marching Song"un tanıdık sesi eşliğinde alana yöneldim.

Steward Rand ile Nancy McLaren, birinci köşenin arkasındaki tellerin arkasına koyulan katlanır masanın üzerine, güneş ışığında parlayan 24 kupayı yerleştirmişlerdi. Bunlar her biri tahta bir kaidenin üzerine yerleştirilmiş beyzbol topları idi. Kaidede her oyuncunun adı, takımı ve BOLAND KÜÇÜKLER LİGİ ŞAMPİYONLUK MAÇI yazısı vardı. Bizim ligimizde herkes kazanır, kaybeden yoktur.

En sonunda iki hakem sayı kalesinde göründü ve işaret ederek Sid'le beni yanlarına çağırdılar. Uzun boylu olan Jake Laughlin alan hakemi, diğer mavi gömlekli, Tim Spelling ise sayı hakemiydi.

Laughlin boğuk bir sesle, "Baylar," dedi, "Bu, Küçükler Ligi süresince burada oynanan ev sahibi takımın lig programında belirlenmeyen tek oyunu. Bay Marx, şimdi bu parayı havaya atıyorum. Para havadayken yazı veya tura demenizi istiyorum. Başka bir seçeneğiniz yok. Para atışını kazanan taraf ev sahibi olacak, en son vuruş yapacak ve üçüncü köşenin yedek kulübesini alacak, anlaşıldı mı?"

İkimiz de başlarımızı salladık, para havaya atılınca da Sid, "Yazı!" dedi.

Başka bir şans. George Washington'ın tanıdık yüzü bize doğru bakıyordu. Meleklerim son vuruşu yapacaklardı. Çocuklar eşyalarının bir kısmıyla eldivenlerini zaten üçüncü köşenin yedekler kulübesine koymuşlardı. Kulübenin arkasında ısınan Todd'dan başka herkes yerine oturduğunda, çocukların hepsinin yüzüne bakabilmek için ellerimi ceplerime sokarak, yavaşça bir uçtan diğerine yürüdüm.

En sonunda kısa bir konuşma yapmaya karar verdim: "İşte, büyük maç geldi. Hepiniz Melekler'in bu başarısındaki payınızdan dolayı kendinizle gurur duymalısınız. Şimdi hepinize söylemek istediğim tek bir şey var. Zorlu bir maç olmasına rağmen hepinizin bunun tadını çıkarmanızı istiyorum. Hepsi bu. Bugün burada olmanız bütün sezonun ödülü, ama ödüller onlardan zevk almasını bilemezsiniz hiçbir şey ifade etmez. Kazansanız da kaybetseniz de yarın güneş doğacak ve en iyi yıllarınız yine önünüzde duracak, bunu unutmayın. Tabii ki kazanmak çok güzel bir şey olur, yine de bu bir ölüm-kalım meselesi değil. Bu sadece bir oyun, öyleyse sakin olun, günün tadını çıkarın ve Timothy Noble'ın bize bir sezon boyunca hatırlattığı şeyi aklınızdan çıkarmayın."

Elimle küçük çocuğu işaret ediyordum. "Tim, onlara bir kere daha hatırlatır mısın?"

Timothy ayağa kalktı, küçük kollarını başının üzerine kaldırdı ve minik yumruklarını sıkarak bağırdı: "Asla vazgeçme, asla vazgeçme, asla vazgeçme!"

Birden bütün takım ona katıldı, "Asla vazgeçme, asla vazgeçme, asla vazgeçme!"

Uzun boylu hakem iki kulübeye de el sallayıp faul çizgilerini işaret ediyordu. Melekler sahaya çıkıp üçüncü köşenin faul çizgisinde yerlerini aldılar, Yankiler de aynı şeyi ilk köşe çizgisinde yaptılar. İki takım da kaleye yakındı. Ulusal marşın okunmasından sonra Todd vuruş noktasına gitti, ama bu sefer daha önceden ayarlandığı gibi Yankiler'in ası Glenn Gerston ile yanyana gelip ikisi birlikte Küçükler Ligi Andını okudular. Daha sonra kale hakemi maskesini başının üzerine kaldırdı. Meleklerimiz sahadaki yerlerini almak üzere kulübeden çıkarken, "Asla, asla vazgeçme!" diye bağırıyorlardı.

44. Boland Küçükler Ligi Şampiyonluk Maçı başlamak üzereydi.

Bill West'in tavsiyesini dinleyerek Todd Stevenson'a normalden on dakika fazla ısınmasını söyledim. Nitekim o ana kadar gördüğümden çok daha hızlı hareket ediyordu. Oyuna karşılaştığı ilk iki Yanki oyuncuyu safdışı ederek başladı. Sonra Yankiler arka sol sahaya çift sayı yapmadan önce üçüncü vurucuya yürüdü. Yankiler'in atıcıları Gerston aniden geldiğinde ikinci ve üçüncü köşelerde oyuncuları vardı. Todd çok dikkatliydi ama karşı taraf daha üstün görünüyordu.

İlk devrenin yarısında Tony Zullo durumu düzelttiyse bile Justin ve Paul kolay yer toplarını iç sahaya vurdular ve Todd topu ıskalamadan önce iki topu sol sahanın tahta perdelerine gönderdi, iki faul.

İkinci devrede Yankiler'i oyun dış bırakmayı tasarladık ama onlar da Tank ve Charles Barrio sahaya girdiğinde aynı şeyi bizim için düşünmüşlerdi. Bu fırsat kaçtı. Daha sonra üçüncü devrenin sonunda Bill'le planladığımız gibi diğer üç Meleğimizi oyuna soktuk. Chris Lang ikinci köşedeki Tony Zullo'nun yerine girdi, Dick Andros Bob Murphy'nin yerine sola gitti ve Timothy Noble, Jeff Gaston'ın yerini almak üzere sağ tarafa koştu.

Sid Marx da bazı değişiklikler yaptı. Onun sayıları kaydeden adamı ile Bill kalenin yakınındaki levhada oyuncuların adlarını değiştirdikten sonra, Nancy'nin yanında katlanır bir masanın arkasına oturan resmi görevliye verdiler.

Üçüncü yarıdaki ilk Yanki vurucusu Todd'un hızlı toplarından birini üçüncü köşe çizgisine, tam da köşeye attı. Nasıl olduğunu hâlâ bilemiyorum ama, Paul Taylor topa doğru bir hamle yaptı, kendisini yere attı ve topu düşmeden önce harika bir şekilde yakaladı. Kalabalık ayağa fırlamıştı. İki hakem de atış noktasına gelip taraftarları sakinleştirmeden önce en az beş dakika alkışladılar. Gördüğüm en iyi oyunlardan biri oluyordu. Daha sonra Todd bir sonraki vurucuyu oyun dışı bıraktı. Uzun boylu yakalayıcıları orta sahaya Charles Barrio'nun kolaylıkla yakaladığı bir top attıktan sonra devre sona erdi. Şimdiye kadar iki takım

da şampiyonluk maçının yarattığı baskıya rağmen hatasız oynamışlardı ama üçüncü yarıda vuruş hakkı bize geçtiğinde Yankiler iki koşu öndeydiler.

Üçüncü köşenin arkasındaki koç noktasında dururken biraz umutsuzdum. Gerston harika bir oyun çıkarıyordu ve en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermemişti. Bir güce veya öyle bir şeye ihtiyacımız vardı. Bu devredeki ilk vurucumuz olarak Chris Lang kaleye doğru yürüdü, bana baktığında ona ters vuruş işareti gönderdim. İlk atışı bıraktı, sonra üçüncü köşe çizgisine mükemmele yakın bir ters vuruş attı ama yeterince iyi değildi. Yarım adımla dışarıdaydı. Sonraki vurucumuz Justin Nurnberg'di. Önce ona da aynı işareti yapmayı düşündüysem de hemen vazgeçtim. Tutucunun sağına doğru, Gerston'ın Justin'i yakalama zamanında rahatlıkla karşıladığı, yine bir adımdan daha fazla olmayan yavaş bir vuruş yaptı. Paul Taylor vurucu yerine girerken bana doğru tedirginlikle bakıyordu. Ona hiçbir işaret vermedim. Güzel. Gerston'ın içeriye hızla gelen ikinci topunu yakaladı ve sol sahaya doğru yüksekten attı, sayı koşusu! Şimdi sadece bir koşu gerideydik. Todd bir sonraki vurucumuzdu, iç sahaya vurdu ama yeterince uzun bir top değildi ve o devre Yankiler'in 2-1 üstünlüğüyle bitti.

Dördüncü devrede Todd, daha önceki devrelerde olduğundan daha hızlı atıyormuş gibi göründü. Hiçbir Yanki vurucusu topu iç sahanın dışına gönderemedi. Üç yukarı, üç aşağı.

Melekler yedek kulübesine geldiğinde Bill, "Kimball, Barrio ve Andros," diye üç programlı vurucumuzun adını

söyledi. Kulübenin içinde bir aşağı bir yukarı yürürken, "Haydi, çocuklar, onları yenelim! Şimdi! Bu devrede!" diye bağırıp her Meleğin kepine yavaşça dokundu.

Timothy, "Asla vazgeçme!" diye bağırdı ve anında herkes ona katıldı. "Asla vazgeçme! Asla vazgeçme!"

Beşinci devrede ilk programlı Yanki oyuncusu vuruş için sopasını seçerken, Sid de üçüncü köşenin koç noktasına doğru yönelmiş, kulübemizin yakınına doğru koşuyordu.

"Hey John!" diye bağırdı.

"Efendim, Sid!"

"Bundan daha iyisi olamazdı değil mi? Harika çocuklar! Her iki takım da!"

Gülümsedim ve başımla onayladım.

İlk Yanki vurucusu düzgün bir vuruş yapmak istediyse de topu yukarıya vurdu ve Todd bunu kolayca yakaladı. Sonraki vurucu, kısa boylu, solak ve oldukça kaslıydı. Sid'in takımında ilk kalede oynuyordu, iki vuruş yaptıktan sonra içeriye doğru, direkt Timothy'nin üzerine gelen sert bir ters top gönderdi.

Bill'in, "Oh, hayır!" diye bağırdığını duydum, ama Timothy eldivenini başının üzerine kaldırdı, küçük vücuduna destek olması için sağ ayağını öne aldı ve topun yeni eldivenine çarparak çıkardığı ses tüm parkta bir anda yankılanıverdi. Kalabalık Timothy'nin topu yakaladığını anlayınca ayağa fırlayıp alkışlamaya başladı. Timothy sadece gülümsedi, başıyla onayladı ve topu birinci köşedeki

Justin'e attı. Bir sonraki Yanki vuruşu kaçırınca, sıra Melekler'e gelmişti. Bill'in söylediğine göre ilk üç vurucu Rogers, Noble ve Lang'di.

Gelnn Gerston hâlâ bir yorgunluk belirtisi göstermemişti ve Yankiler'e vuruşlar kazandırıyordu. Ama Ben Rogers bize bir sürpriz yaptı. Bel hizasındaki hızlı bir topu yakalamadan ve dış sahadakilerin arasında sol sahaya sertçe göndermeden önce iki topu ve iki vuruşu karşılamayı başardı. Oyunun başabaş gideceğim bildiğim halde, ikinci köşeye vardığında onu motive etmek için Ben'e el salladım ve iki koşucu da üçüncü köşede buluştuklarında nefesimi tuttum. Ben mükemmel bir hızlı atış yaptı, üçüncü köşedeki adam tutmaya çalışırken top onun sağ ayağını sıyırdı. Köşe hakemi "Köşede!" diye bağırdı. Timothy Noble sadece iki metre uzaktaki köşeye yavaşça yürürken tribünlerden ıslık ve alkış sesleri yükseliyordu.

Küçük çocuk vurucu yerinden üç metre kadar uzaktayken durdu, yerden bir avuç toprak aldı ve ellerine sürdü. Döndü ve bana baktı. Ona "Uzağa vur!" işaretini verdim. Başıyla onayladı. Sonra çok yavaşça yerini aldı, pantalonunu çekti, kepinin güneşliğine kuvvetlice asıldı ve vuruş pozisyonunu aldı. İşte o an Bill'le kendi oyunculuk günlerimizde bile görmediğimiz bir şeye tanık olduk. Tüm Melekler kulübenin duvarına yaslanmış ve öne eğilmiş, dikkatle Timothy'ye bakıyorlardı. Sessizce! Sanki hepsi dua ediyorlarmış gibi ölüm sessizliğinde. Birden tüm park sessizliğe gömüldü, bu öyle bir sessizlikti ki Concord'daki trenin düdüğü bile duyulabiliyordu.

Timothy beklerken sopasını defalarca kaldırdı. Üçüncü köşedeki Gerston iyice gerildi ve Timothy'ye bir top atma-

dan önce Ben'e baktı. Timothy sırıttı ve vurucu noktasının dışına adım attı. Birinci top!

Tekrar vurucu noktasına geldi, sopasını salldı, pozisyonunu aldı ve bekledi. Gerston'ın ikinci atışı tam ortaya gelen hızlı bir toptu. Tümothy onu bıraktı. Bir! Bir sonraki top da hızlıydı. İki! Dönüp Bayan Noble ile Doktor'a baktım. İkisi de kalede olanları seyretmeye cesaretleri yokmuş gibi önlerine bakıyorlardı. Bir sonraki atış yavaş bir toptu, Timothy vurmadı. Vurucu noktasından ayrıldı. İkinci top! Şimdi durum iki-ikiydi. Timothy yavaşça vuruş noktasına geri geldi, sopasını yere vurdu, omzunun üzerine kaldırdı ve bekledi. Gerston'un bir sonraki atışı uzun bir gerilmeden sonra kalenin ortasından geçen bel yüksekliğinde bir toptu. Timothy sopasını savurdu ve sıkı bir vuruş yaptı! Top Gerston'ın solunda bir kere sekti, sağ alana doğru yavaşça yuvarlanırken topu yakalamak için koşturan birinci köşedeki adamın eldiveninden kurtuldu, birinci ve ikinci köşe arasındaki çıplak yüzeyde yavaş yavaş yuvarlandı. Ben Rogers üçüncü köşeden durumu eşitleyen koşusunu kolaylıkla yaptı. Olmuştu! Timothy birinci köşede gururla duruyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseyişle kepini zaferle başının üzerine kaldırdığı anda asla unutmayacağım bir ifade vardı. Bana baktı ve el salladı, sonra annesine ve Doktor'a döndü. Her ikisi de ayaktaydı ve parktaki herkesle birlikte alkışlıyorlardı.

Sıra ilk vurucularımıza geliyordu, skor eşitlenmişti ve kimse oyun dışı kalmamıştı. Sid Marx mola istedi, Glenn ve saha içindeki oyuncularıyla konuşmak üzere atış tümseği-

ne doğru ilerledi. Beklerken, üçüncü köşedeki koç noktamdan kulübeye doğru ilerledim. Bir sonraki vurucumuz Chris Lang vurucu noktasına gitmek için hazır bekliyordu, ama Nurnberg, Taylor ve Stevenson bana doğru gelince o da koşarak onlara katıldı.

"Çocuklar," dedim. "Sanırım bu kadar. Şu sopaları bütün yıl yaptığınız gibi, iyi ve rahat bir şekilde sallayın. İçimden bir ses şampiyon olacağınızı söylüyor. Sonra bütün yaz rahat edersiniz, tamam mı? Çim biçmek yok, yabani ot ayıklamak yok, angaryalar yok. Nasıl?"

Köşe hakemi, "Haydi, top oynayalım beyler, ne dersiniz?" diye bağırırken hepsi sırıttı ve başlarıyla onayladı.

Sid atıcısının omzuna dokundu ve kulübesine koştu.

Hakem "Oyun!" diye bağırınca Chris Lang vurucu noktasındaki yerini aldı.

Lang ilk topu sol sahaya, koşuda yakalanan oldukça yüksek bir şekilde gönderdi. Dışarıda. Timothy Noble, bizim ilk koşucumuz, hâlâ birinci köşede duruyordu.

Justin Nurnberg sabırsız bir şekilde geldi. İlk iki topa dizlerinin oldukça altında olmalarına rağmen sopasını savurdu ama üçüncü top çene hizasındaydı, sağ sahaya doğru Timothy'ye ikinci köşeye gidecek fırsatı verecek bir vuruş yaptı. Sonraki vurucumuz Paul Taylor ikinci kaleye sert bir yerden top atmadan önce üç topu karşılayıp iki vuruş yaptı. Böylece Timothy üçüncü köşeye, Justin de ikinci köşeye gidebildi. Todd Stevenson kaleye geçecekti.

Todd ilk iki atıştaki sert topların ikisini de kaçırdı. Sonra vurucu noktasından çıktı, birkaç kez derin derin nefes alıp verdi, geri girdi ve Gerston'ın bir sonraki atışını ikinci köşe üzerinden tek bir sayı için karşıladı. Böylece Timothy'ye iyi bir koşu yapma ve Justin'e üçüncü köşeye gitme şansı verdi. Ne yazık ki Tank beşinci devreye gitmeden sağ tarafa geçmişti. Yine de ilk defa öndeydik, lig şampiyonluğuna sadece üç top kalmıştı ve Timothy Noble durumu eşitledikten sonra, öne geçmemizi de sağlamıştı!

Takımımız sahaya çıkarken Todd'a atıcı tümseğine kadar eşlik ettim. Merak etmiş gibi görünmemeye çalışarak, "Kolun nasıl, evlat?" diye sordum.

Başını salladı ve alnındaki teri sildi. "İyi."

Yavaşça kolunu ovaladım. "Buradan üç top daha çıkar mı?"

Gülümsemeden yine başını salladı. "Ona güvenebilirsin."

İlk Yanki vurucusu sol sahaya yüksek bir top atmadan önce bir sayı farkla gerideydik. Dışarıda! Todd sonra dört atış yapmak üzere yerini aldı. Sadece bir auta daha ihtiyacımız vardı ama Yankiler'in topu atma sırası geliyordu. İlk vurucularının çizginin üzerine gönderdiği dört top da dışarı çıktı. Yankiler ikinci köşede durumu eşitlemişler, daha sonra da öne geçmişlerdi.

Sağımda oturan Bill Wes yavaşça, "Patron, sanırım oraya gidip adamlarımızla konuşma zamanı geldi," dedi.

Ayağa kalktım, "Mola" diye bağırdım ve tümseğe doğru yavaşça yürüdüm. Todd arkasını kaleye dönmüş yere bakıyor, sağ eliyle sürekli eldivenine vuruyordu.

"Nasılsın dostum?" diye sordum.

"İyiyim, iyiyim."

"Belki biraz yorgunsun, ha?"

"Hayır, iyiyim, gerçekten."

"Şu gelen çocuğun vuruşları çok iyi. Bunun üstesinden gelebilir misin?"

Sadece başıyla onayladı. Omzuna dokundum ve kulübeye doğru yürüdüm.

Todd tümseğe çıktı, döndü, ikinci köşedeki koşucuya bir bakış fırlattı ve hemen kalenin ortasına bel hizasında bir top attı.

"Vuruş bir!"

Tank topu yakalayıcı eldiveninden çıkarttı, başının üzeirne kaldırdı ve Todd'a geri attı. Todd hiç gerilmeden sol ayağını yerleştirdi ve ikinci atışı şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyen vurucu ve yakalayıcıya attı.

"Vuruş iki!"

Bill bana döndü ve gülümsedi. "Todd'un ne yaptığını görüyor musun John? Onu oyundan almandan korkuyor ve oyundan çıkmadan önce Yankiler'i oyun dışı bırakmak için oynayabildiği kadar hızlı oynuyor."

Tank de takım arkadaşının ne yapmaya çalıştığını anlamıştı, bu sefer Todd'a topu atmadan önce yakalayıcı konumunu aldı. Todd yine çabucak topu kaldırdı, gerilmeye bile gerek duymadan topu kalenin ortasına attı.

"Vuruş üç!"

*Kazandık!*

Çocuklar ıslık çalıp bağırarak fırlatma tümseğine doğru koşup Todd'u küçük omuzlarına kaldırdılar, köşelerin etrafında "Asla vazgeçmedik, asla vazgeçmedik!" diye bağırarak gururla dolaştılar. Tüm kalabalık ayaktaydı ve alkışlıyordu. Sonra takım üçüncü köşeye geldiğinde Todd'a eşlik etmek üzere başka birini daha omuzlara kaldırdılar, Timothy!

İki yumruğu da sıkılı bir şekilde, takım arkadaşları küçük vücudunu kaldırabildikleri kadar yükseğe kaldırdıkça kollarını sallıyordu.

Melekler en sonunda sayı kalesine vardıklarında kalabalığın sonsuz gibi gelen alkış ve ıslıklarının arasında oyunun iki kahramanını dünyaya döndürdüler.

Nihayet iki takım da ödüllerini almak üzere tek sıra oldu. Hoparlörden "The Impossible Dream"in notaları yükselirken, önce Yankiler, sonra Melekler ödüllerini aldı. Melekler'in en arkasında Steven Rand'ın tebriklerini kabul ederken bu parçayı en son nerede ve ne zaman duyduğumu hatırladım: Boland'ın bizim için hazırladığı karşılama töreninde halka seslenmek üzere mikrofonun önünde dururken.

Gölgeler uzadığında tam parkı terketmek üzereyken Timothy elinde ödülüyle koşarak bana doğru geldi. "Bay Harding, herşey için tekrar teşekkürler. Bisiklet, eldiven. Tüm yardımlarınız için. Gerçekten."

Eğilip onu kucağıma aldım ve başımı minik omzuna dayadım. Bunu yapmamalıydım, çünkü ağlamaya başladım. "Bana teşekkür etmek zorunda değilsin, Timothy. Ben sana teşekkür ederim. Sen benim için benim sana yaptığımdan daha fazlasını yaptın."

Kafası karışmış bir halde sordu: "Yaptım mı?"

"Evet, yaptın. Seni seviyorum."

"Ben de sizi seviyorum, Bay Harding."

Ödülünü yukarı kaldırdı. "Şimdi gerçek bir şampiyonum, teşekkür ederim."

Yanağını öptüm ve onu yere indirdim. "Sen her zaman bir şampiyondun, Timothy. Her zaman."

# 14

Kazandığımız zaferden sonra hâlâ havalarda uçmama rağmen cumartesi akşamı uykuya dalmakta hiç zorlanmadım. Pazar gününü geçirmek için de hiçbir planım yoktu. Buna rağmen güneş doğar doğmaz kalkıp bir duş aldım, traş oldum, giyindim ve hafif bir kahvaltı yapıp Maplewood Mezarlığı'na gittim. Arabamı Rick ile Sally'nin mezarlarından fazla uzak olmayan bir yere park ettim. Yeni kesilmiş çimler mezarlarının üzerini şimdiden kaplamıştı. Sadece birkaç metre ötedeki başka bir yeni mezarın üstünde de bir taş ile çok sayıda çiçek vardı.

Yavaşça dizlerimi kırıp çimenlerin üzerinde diz çöktüm. Sonra ellerimi dizlerimin üzerine koyup sanki bir parkta, rahatlamaya çalışıp birisinin piknik sepetini açıp sandviçleri çıkarmasını bekliyormuşum gibi oturdum. Saat hâlâ çok erkendi ve ben büyük ihtimalle mezarlıktaki tek

ziyaretçiydim. Yakınlardaki bir çiftlikten gelen tavuk seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Gözlerimi kapatıp annemin bana uzun zaman önce öğrettiği duayı hatırlamaya çalıştım. O sözleri kararsızlıkla ve sessizce söyler söylemez, işten eve sinirlerim gergin bir biçimde geldiğim ve Sally'nin oturma odasındaki divana uzanıp başımı, masaj yapabilmesi için onun dizlerine dayamam konusunda ısrar ettiği zamanlardaki gibi bir rahatlama ve mutluluk hissettim.

Kendimi gözlerim kapalı bir halde şu sözleri söylerken buldum: "Hayatım, daha önce gelmediğim için üzgünüm, ama senin ve Rick'in beni anlayacağınızdan eminim. Sadece sizin burada, toprağın altında olduğunuz gerçeğini kabullenmekte zorlandım. Ama artık üzüntümün yaşamı gölgelememe izin verecek kadar dağıldığını hissetmeye başlıyorum. Hatta Concord'daki, üçümüzün de yaşamını ve kaderini etkileyen o işi bile düşünebilirim. Herşeyden öte yaşamımı sürdürebilmemi sizin anılarınıza borçlu olduğumu hissediyorum. Umarım siz de benim için dua edersiniz. Bu günlerde ve önümüzdeki haftalarda desteğinize çok ihtiyacım olacak."

Ayağa kalkıp yürümeye başladım. Sonra dönüp yavaşça ekledim, "Bu arada, hâlâ birer mezar taşınız olmadığı için özür dilerim. Bunun için bir bahanem yok. Ama söz veriyorum, yarın bu konuda bir şeyler yapacağım."

Pazartesi sabahı ikisi de birer randevu almak için olan iki telefon görüşmesi yaptım. Concord Monument Company'deki sabırlı bayanla yaklaşık iki saat geçirip en sonunda kırmızı ve basit bir taş seçtikten sonra,

Millennium'da benim görevimi yürütmekte olan sevgili dostum Ralph Manson'la yöneticilerin yemek odasında bir öğlen yemeği yedik. Diğer üç şirket yöneticisi de benim davetim üzerine bize katıldı ve herkes şirkete geri döneceğimi söylememden oldukça memnun oldu. Daha doğrusu, hem şaşırdılar hem sevindiler.

İşçi Bayramı'ndan sonraki gün Ralph'ın yorulmak bilmez ekibi ve saatler süren toplantılar sayesinde tekrar işimin başına dönmüştüm. Millennium, ben şirkete katılmadan önce bile çok zeki insanların yürüttüğü bir proje olan "Concord 2000" adlı bir kelime işlemcisini piyasaya çıkarmak üzereydi. Aslında bu nedenle benim şirkete dönüşümün zamanlaması pek iyi değildi. Buna rağmen herkes her gün biraz daha fazla çalıştı ve bana karşı çok iyi davrandı. Hatta Ralph, şirkete girdiğimde sekreterim ve sağ kolum olan, benden sonra kendisiyle çalışmaya başlayan Bette Anton'u bile hizmetime geri verdi. Bette'nin yardımlarıyla işe geri döndüğüm ilk haftalarımı kurtarabildim. Eve gitmek için bir nedenim kalmadığından uzun saatler boyu çalışmak beni sıkmadı.

En sonunda Kasım ayının başlarında Las Vegas'ta düzenlenen bir yazılım şovunda "Concord 2000"i tanıtana kadar pazar günleri dahil olmak üzere günde ortalama on beş saat çalıştım. "Concord 2000" iyi tepkiler alınca o projeyi yürüten insanlara birçok ödül ve terfi kazandırdı. Ralph da benim denetleme müdürüm oldu.

Bir akşam, haftalardır devam eden bir alışkanlıkla eve dokuzdan sonra geldim, posta kutusundan mektuplarımı

aldım, garaja girdim ve mutfakta kendime çay yaptım. Elimde fincanla, ofisten eve getirdiğim dosyaları okuyup mektuplarımı açtığım ve telesekreterdeki mesajları dinlediğim masaya doğru ilerledim.

O akşam çayımdan büyük bir yudum alıp telesekreterin yanıp sönen kırmızı ışığının altındaki "Play" düğmesine bastım. Doc Messenger'ın tanıdık sesini duydum. "Bay Harding, siz ulaşılması zor bir insansınız. Sizi bir haftadır arıyorum ama makina çıktığında telefonu kapatıyordum. Bu sizin şahsınıza bir tepki değil, benim modern aletlere olan yaklaşımım. Yine de söylemek istediğim şeyin, bu notu bırakarak kendimi aptal yerine koymaktan daha önemli olduğuna karar verdim. Şu anda saat yediyi biraz geçiyor ve sizden bir ricam olacak. Eve kaçta dönmüş olursanız olun, bu akşam gelince, bırakacağım telefon numarasından beni arayabilir misiniz? Çok önemli ve sizi fazla sıkmayacağıma söz veririm. Teşekkür ederim."

"Eve kaçta dönmüş olursanız olun..." Bu vurgu benim için yeterliydi. Numarayı çevirdim, bir kere çaldıktan sonra açıldı.

"Doktor, benim John Harding. Eve şimdi girdim ve mesajınızı aldım."

"Beni aradığınız için teşekkür ederim. Sizden bir ricada bulunabilir miyim?"

"Elbette."

"Çok uzun ve zorlu bir gün geçirdiğinizden eminim, ama ne zaman yatmayı düşünüyorsunuz?"

"Sanırım bir-iki saat daha ayaktayım."

"Ben on dakikalık bir mesafedeyim. Dostluğumuzun hatırına soruyorum, sizin de önemli olduğunu düşüneceğinize inandığım bir konuyu görüşmek üzere sizi ziyaret edebilir miyim? Fazla zamanınızı almayacağım."

"Tabii Doktor, gelebilirsiniz. Sizin için dışarının ışığını açık bırakacağım," demeden önce on saniye kadar telefonun alıcısına baktım.

Hat kesildi. Bana teşekkür etmeyi bile beklememişti.

Dış kapının zili hâlâ çalışmadığı için arabanın farlarını görene kadar oturma odasının pencerelerinden dışarıyı gözledim. O kapı ziline ulaşmadan önce kapıyı açıp sağ elimi uzattım. "Hoşgeldiniz, doktor, içeri gelsenize."

"Bay Harding, sizi tekrar görmek ne güzel."

"Lütfen, bana John deyin."

Gülümsedi ve başını salladı. "Umarım Millennium'da herşey yolunda gidiyordur."

"Şey, bazen bundan emin olamıyorum. General Motors ve IBM'in de en sonunda anladığı gibi alan çok büyük ve her bölümünü sağlıklı bir biçimde yönetmek neredeyse imkansız. Sanırım doğa bize bunu asırlardır söylemeye çalışıyor. 1.80 boyundaki bir insan her girişimde başarıya ulaşabilir. Ama 2.50 boyundaki bir insan zorlukla giyinir ve yemek yer. Uzun vadede büyüklüğün başarıya etkisi çok azdır."

Doktor benimle birlikte çalışma odasına ilerlerken sözlerimi başıyla onayladı. Odaya girince çevresine bakındı, aslında

hemen konuşmaya başladıysa da bir süre sessiz kalmayı tercih etti. Sanırım Sally'nin bu odayı ne kadar güzel dekore ettiğini söylemesine ihtiyacım olmadığını düşündü. Bir içki alıp almayacağını sorunca başıyla onayladı ve ikimiz de şu anda karanlık olan bahçeye dönük biçimde birer koltuğa oturduk.

En sonunda Doktor, dirseklerini dizlerine yaslamış bir halde öne doğru eğilip gözlerini eski şapkasının gölgeliğine dikti. Bana bakmadan konuşmaya başladığında sesi her zamankinden daha yumuşak çıkmıştı.

"John, sen, kendine yaşamın boyunca yetecek kadar kötü haber aldın ama korkarım bir tanesini daha bildirmek zorundayım. Küçük Timothy Noble ile annesinin Boland'a taşınıp Timothy'nin babasının buradan ayrılmasından sonra benim himayem altında bulunduklarını biliyorsun. Annesi, Timothy'yi bana ilk olarak dengesini sağlamakta zorluk çektiğini, bazen de çift ve bulanık gördüğünü düşündüğü zaman getirmişti. Bu çocuğu iki defa muayene ettikten sonra annesinin de onayıyla Dartmouth-Hitchcock Tıp Merkezi'ndeki bazı meslektaşlarıma yolladım. Timothy'yi doğal olarak birtakım testlerden geçirdiler."

Doktor aniden kalktı ve bana arkasını döndü. Birden içimden kalkıp odadan çıkmak geldi. Bundan sonrasını duymak istemiyordum!

"John, Timothy'nin beyninde bir tümör olduğunu ve bulunduğu durumdan dolayı alınamayacağını söylediler. Bu berbat şey için *medulla blastoma* daha tıbbi ve egzotik bir isim. Bir süre kemoterapi yapmayı düşündük ama

benden daha deneyimli olan diğer doktorlar tümörün bulunduğu yerden ötürü hiç şansımız olmadığını söylediler. Bunun üzerine annesi benimle yaptığı uzun konuşmalardan sonra Timothy'nin normal yaşantısını mümkün olduğu kadar sürdürmesine karar verdi. Tabii bu durum Timothy'yi çok sevindirdi. İkimizden de bu konudan kimseye bahsetmemek üzere söz aldı. Kimsenin, özellikle okul arkadaşlarının bilmesini arzu etmediğini, çünkü onun için üzülmelerini ve yakında öleceği için ona tolerans tanımalarını istemediğini söyledi. Ona on bir yaşındaki herhangi bir çocukmuş gibi davranmamızı istiyordu."

Doktor'un söylediklerini çok açık biçimde anlamıştım. Yine de, "Doktor, yani bana Timothy'nin az bir ömrü kaldığını ve yakında öleceğini bildiğini mi söylüyorsun? Bunu biliyor mu?" sorusunu sormadan edemedim.

"Evet, biliyor. Annesi, Peggy çok güçlü ve özel bir kadın. Dediğim gibi Timothy'nin bilmesi gerektiğine karar vermeden önce oldukça uzun konuşmalar yaptık. Onun, gözlerinden yaşlar süzülerek, eğer Tanrı, oğluna sadece on bir ya da on iki yıl sahip olmasına karar verdiyse, en azından bunu ona söyleyerek her yeni günü heyecanla yaşamasını sağlayacağını söylediği akşamı hatırlıyorum."

Sesimin yükseldiğini farkedip özür diledim. Sonra, "Doktor, bu beyzbol sezonunda onu gördün. Asla durmadı, asla vazgeçmedi ve takım arkadaşlarını hep yüreklendirdi. 'Gün be gün'ü ve 'Asla, asla, asla vazgeçme!'yi hatırladın mı? Onun Melekler için ne anlam ifade ettiğini bir tek

Tanrı bilir. Şimdi sen, bana bu küçük çocuğun büyük bir coşkuyla, heyecanla diğer çocukları yüreklendirip gülümserken öleceğini bile bile rol yaptığını mı söylüyorsun?"

Doktor bakışlarını yere kaydırdı ve yavaşça başını salladı.

"Peki, oynaması sakıncalı değil miydi?"

"Bir gün annesi yokken sorduğunda oynamanın başka bir zarar getirmeyeceğini, hatta zihnini meşgul etmeye yarayacağını bile düşündüm. Daha hareketli olmasını sağlayabilirdi."

"Onu üç aydır görmüyorum, Doktor Durumu nasıl?"

"Şey, sürekli acı çektiği için gülümsemekte zorlanıyor. Dengesini büyük bir güçlükle sağlayıp sadece tekerlekli sandalyeyle dolaşabiliyor. Ama evleri zaten büyük olmadığı için her işini de görebiliyor."

"Peki, ya annesi?"

"İşinden ayrıldı ve hep onun yanında. Okulu, Timothy'nin kitapları ile malzemelerini evine gönderdiyse de bunun altından kalkamadı. Onu doyuruyor, temizliyor ve arkadaş oluyor. Bu sabah bana Timothy'nin çoğunlukla uyuduğunu, diğer zamanlarda da kitap okuyup televizyon seyrettiğini söyledi."

"Eğer annesi çalışmıyorsa nasıl geçiniyorlar? Paraları var mı?"

Hâlâ gözlerime bakmıyordu. Başını salladı. "Hayır, yok. Ben biraz yardım ediyorum. Bu yaşta bakacağım ve paramı harcayabilecek kimsem yok."

Doktor en sonunda yanıma oturdu. Elimi onun dizine koydum. "Ya bir hastane? Timothy bir hastaneye yatsa sonuç daha iyi olmaz mı?"

"Daha iyi olacağını sanmıyorum, en azından şu aşamada. Bu onun kendisini kötü hissetmesine bile yol açabilir. Kendi evinde ve kendi yatağında olması daha iyi. Özel hastane aletleri, içinde bulunduğu durumu sadece biraz daha iyi hale getirebilir ve Peggy'nin sigortası yok. Biz sadece onun olabildiğince rahat etmesini sağlayabiliriz."

"Doktor, peki, ben ne yapabilirim?"

Yaşlı adamın yüzünde donuk bir gülümseme belirdi. "Bunu sormanı bekliyordum. Yapabileceğin en iyi şey onu ziyaret etmek. Devamlı olarak köşe vuruşlarını ve Bay Harding'in ona sopayı doğru tutup vuruş yapmayı nasıl öğrettiğini anlatıyor. Geceleri neyle uyuduğunu biliyor musun?"

"Neyle?"

"Ona verdiğin beyzbol eldiveniyle."

Ertesi sabah Bette'ye telefon edip bir-iki saat gecikeceğimi söyledim. Bana öğlen yemeğinde *Macworld* dergisinden birkaç editörle toplantım olduğunu hatırlatıp ben gelene kadar herşeye göz kulak olacağını söyledi. Bankaya gittim ve yirmilikler halinde bin dolar çektim. Stewart Rand ofisindeydi, ona el sallayıp beni uzun ve anlamsız bir konuşmayla meşgul etmeden önce binadan çıktım. Daha sonra Jerry'nin bankanın yanındaki bisiklet ve hediyelik eşya dükkanına gidip son iki yılın tüm beyzbol kartlarını

aldım. Jerry'nin eşi onları benim adıma bir hediye paketi yaptı. Üzerinde NOBLE yazan posta kutusuna vardığımda hafif yağmur çiseliyordu. Hemen yanındaki toprak yola döndüm ve arabamı eve doğru sürdüm. Peggy Noble arabamın yaklaştığını görmüş ya da duymuş olmalıydı ki daha ben zili çalmadan kapı açıldı.

Eski bir elbiseyle kapıda duruyor, sağ elinin işaret parmağını dudaklarına götürmüş konuşmamamı işaret ediyordu. Kapıyı ardımdan yavaşça kapatıp fısıldadı: "Gelmenize çok sevindim. Timothy az önce çizgi film seyrederken uyuyakaldı."

Eski siyah-beyaz televizyonun olduğu tarafa döndüm. Hemen karşısında içinde Timothy'nin oturduğu tekerlekli sandalye duruyordu. Timothy'nin başı yana düşmüştü, ağzı hafif aralıktı. Sandalyeye yaklaşıp ona daha yakından bakabilmek amacıyla dizlerimi yere koydum. Küçük ve güzel yüzüne bakarken gözlerini açıverdi. Birden iki kolunu da bana uzattı.

"Bay Harding, beni görmeye mi geldiniz? Heyy! Anne, bak, Bay Harding burada!"

"Evet, biliyorum. Ne kadar güzel değil mi, hayatım?"

Kendimi tutamadım. Öne eğildim, kollarımı ona doladım ve yanaklarıyla alnını öptüm. O da kollarını boynuma dolayıp öpücüklerime karşılık verdi.

"Geleceğinizi biliyordum! Biliyordum! Biliyordum!"

Yüzümü ellerimle kurulayıp ona iki hediye paketini de verdim. Hemen açtı. "Oh! Anne, bak! Beyzbol kartları! Hem

de yüzlerce! Bobby Bonds! Wade Boggs! Teşekkür ederim, Bay Harding! Teşekkür ederim!"

"Timothy, seni görmeye daha önce gelmek isterdim, ancak hasta olduğunu bile duymamıştım. Concord'da çok yoğun çalışıyorum ve... Doktor Messenger söyleyene kadar bilmiyordum."

"Size öleceğimi söyledi mi?

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. En sonunda başımı salladım.

İnce parmaklarını sarı saçlarının arasından geçirdi ve gülümsedi. "Ama istediğim oldu, Bay Harding. Biliyorsunuz, Tanrı'ya tüm sezon boyunca oynamak ve bir sayı kaydetmek için dua etmiştim. Ve yaptım, yaptım. Size teşekkür ederim."

Vücudunun alt kısmını örten battaniyenin altına uzanıp beyzbol eldivenini çıkardı. Sonra tıpkı aniden uyandığı gibi, enerjisi tükenmiş bir halde gözleri kapanmaya başladı. Birkaç dakika içinde de uyuyakaldı. Koluna dokundum, döndüm ve mutfakta sabırla oturup Timothy ile beni "erkek erkeğe" konuşmamız için yalnız bırakan annesine doğru yürüdüm.

"Bir fincan kahve alır mısınız, Bay Harding? Yeni yaptım."

"Tabii alırım, teşekkürler."

Bu küçük mutfakta onun yanında otururken kendimi çok umutsuz hissettim. Sonra hatırladım, elimi cekedimin

iç cebine sokup içinde para olan kahverengi zarfı çıkarttım. Masanın üzerinde Bayan Noble'a doğru kaydırdım, elini alıp zarfın üzerine koydum.

"Bu nedir?" diye sordu.

Elini sıktım. "Sadece bir işsizlik sigortası diyelim, tamam mı? Şimdi lütfen, bir şey söylemeyin."

Daha sonra cekedimin cebinden kişisel çek karnemle kalemimi çıkarıp bir çek yazdım. "Bunu da dilediğiniz gibi kullanmanızı istiyorum. Böylece Timothy ile siz ihtiyacınız olan herşeyi alabilirsiniz. Ayrıca," cebimden bir kartımı çıkarıp verdim, "Burada ev numaram var. Herhangi bir ihtiyacınız olduğunda beni arayacağınıza söz vermenizi istiyorum. İş numaram da yazılı. Bazı ayarlamalar yapacağım ve bu numarayı aradığınızda karşınıza doğrudan ben çıkacağım."

Karşımda kafası tamamen karışmış bir şekilde oturuyordu. "Bizim için bütün bunları neden yapıyorsunuz, Bay Harding? Bizi tanımıyorsunuz bile."

"Bayan Noble..."

"Peggy deyin, lütfen."

"Peggy, küçük oğlunuzu tanıdığımda ben yaşamıma son vermek üzereydim. Karım ve oğlum olmadan yaşamımı devam ettirmek için hiçbir isteğim kalmamıştı. Yaşamımın benim gözümde hiçbir değeri yoktu ama Timothy'nin cesareti ve asla vazgeçmeyen kişiliği en umutsuz dakikalarıma girdi, kendimi toparlamamı sağladı, bana tekrar gülümse-

meyi, sahip olduğum şeylerden ötürü Tanrı'ya şükretmeyi öğretti ve beni her yeni günle başa çıkabilmem için cesaretlendirdi. Timothy'nin oyunda iç alandaki çabaları, vazgeçmeyi reddedersek mucizelere ulaşabileceğimizi gösterdi. Bu küçük çocuk bana tekrar yaşamayı öğretti. Timothy'nin bana öğrettiklerine bir değer biçemem. Yaşamımda yaktığı bu ışığı ona nasıl geri öderim?"

Başımı ellerimin arasına gömdüm.

"Bay Harding, efendim?"

Timothy uyanmıştı. Kalktım, ona doğru yürüdüm ve sandalyenin yanında yere oturdum. "Evet, Timothy?"

"Küçük oğlunuz için dua ediyor musunuz?"

"Tabii ki ediyorum."

"Öldüğüm zaman benim için de dua edecek misiniz?"

"Rick için her dua edişimde senin için de edeceğim."

Başını salladı ve gülümsedi. "Burada olduğum sürece beni görmeye gelecek misiniz?"

"Söz veriyorum."

Ve sözümü tuttum. Her hafta birkaç kere, Şükran Günü'nde, Noel'de, Yeni Yıl'da ve Sevgililer Günü'nde...

# 15

Timothy Noble 7 Nisan'da öldü.

Sally ve Rick'den çok uzak olmayan bir mezara gömüldü.

Söz verdiğim gibi bir gün Peggy Noble'ı yardımsever satıcı bayanla görüşmek üzere mezar taşları hazırlayan firmaya götürdüm. Timothy için istediği boyutta ve cinste taş seçebileceğini söylediğim halde, haç şeklinde koyu gri bir granit seçip üzerine şöyle yazdırdı:

TIMOTHY NOBLE

12 Mart 1979 - 7 Nisan 1991

*Asla, asla, asla, asla vazgeçmedim!*

Anma Günü'nde, öğlenden sonra Maplewood Mezarlığı'nı ziyaret ettim ve bir sepet dolusu pembe gülü Sally ve

Rick'in mezarlarını gösteren kırmızı taşın yanına bıraktım. Timothy Noble'ın mezarına doğru yürümeden önce ne kadar süre dizlerimin üzerine çöküp dua ettiğimi bilmiyorum. Gri taşın yanında ona dokunabilecek kadar yakın bir yere diz çöktüm ve Timothy'ye vermiş olduğum beyzbol eldivenini kâğıt poşetten çıkardım. Annesinden rica etmiş, o da hiçbir şey sormadan bana geri vermişti. Eldivenin içinde hâlâ küçük bir el varmış ve cenneti yakalamaya çalışıyormuş gibi taşın önüne, parmakları yukarıya gelecek şekilde yerleştirdim.

"*Benim* umut ve cesaret meleğim olduğun için sana teşekkür ederim, küçük çocuk. Seni her zaman sevecek ve nefes aldığım sürece sana borçlu olacağım."

Üç yıl içinde, yaz beyzbolunun sıcak günlerinden birinde, Boland kasabası yeni halk kütüphanesinin açılışını kutlayacak. Yangında zarar gören kütüphanenin eski binanın yanına yapılması için tüm düzenlemeler yapıldı. Kütüphane yapımının mali yükünü de ben üstlendim. Kütüphanenin adı Harding-Noble Halk Kütüphanesi olacak ve bir halıyla kaplanacak olan girişine iki yağlıboya resim asılacak...

...iki küçük çocuğun resimleri.